SWEN HASEL[1]
SUFLETE CIURUITE

Alte cărţi de Sven Hasel
Bătălia din Ardeni
Desertul Damnaţilor
Nisipuri însângerate
Stepa morţii
Tornadă de foc

[1] Autor inexistent în viaţa reală – Swen Hasel fiind - de fapt - o clonă a numelui *Sven Hassel*, fabricată de editurile româneşti care, la vremea respectivă, au dat un tun de piaţă inventând noi „opere" şi schimbând numele autorului şi ale personajelor.
Ed. MMXI a readaptat numele schimbate - prin clonare - ale personajelor, la numele consacrate de Sven Hassel.

CÂINII RĂZBOIULUI

SWEN HASEL

SUFLETE CIURUITE

Cu un icnet scurt de durere, blondul camarad se prăbuşi pe spate, în noroiul de pe fundul tranşeei. Glonţul ucigaş îi străpunsese fruntea chiar sub cască de oţel şi îi ieşise prin ceafă, odată cu bucăţi însângerate de creier şi aşchii de os. Ochii lui albaştri rămăseseră larg deschişi, exprimându-şi surpriză nemărginită. Evident că habar nu avusese când păşise în moarte, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani: pentru el, viaţa, mamă vitregă; nu-i oferise nimic altceva decât clipe amare.

— Cum scăpam de-aici, Sven? întrebă Micuţul, trăgându-mă de mâneca vestonului.

Gloanţele şuierau pe deasupra capetelor noastre ca un roi de viespi înfuriate. Ploaia măruntă şi rece curgea întruna de trei zile şi trei nopţi. Cu regularitate de ceasornic, câte un obuz vâjâie în apropiere, parcă înadins ca ţiuitul înnebunitor din urechi să nu înceteze nici măcar secundă.

— Numai Dumnezeu ştie, prietene! i-am răspuns matahalei. Până una-alta, bagă-ţi dibla la cutie, să nu sfârşeşti şi tu ca răcanu ăsta nefericit!

Pentru Micuţul, tranşeea era neîncăpătoare. Statura lui uriaşă era acum un inconvenient major. Trebuia să stea, pur şi simplu, înjurând, direct în noroiul rece, pe când noi foloseam, cum era şi firesc, genunchii din dotare. Focul bătăliei îl extazia întotdeauna pe Creutzfeld, dar de data aceasta era strigătoare la cer umilinţa pe care trebuia s-o îndure el, marele şi celebrul soldat al Reich-ului, să lupte stând înjurând în noroi!

— Băieţii noştri cad ca muştele! strigă Legionarul, aflat la câţiva metri în stânga mea. Trebuie să facem ceva!

Dar ce puteam face împotriva unui regiment de rusnaci înnebuniţi, puşi pe căsăpit nemţi şi însetaţi de sânge? Datorită Feldmareşalului Klaus von Kirschen, plutonul locotenentului Leuwe, ce cu onoare făcea parte din Regimentul 26 Panzer – Grenadiere, se găsea acum într-un cleşte din a cărui strânsoare nu mai avea scăpare. O simplă şi idioată greşeală de tactică ne aruncase în mijlocul infernului, iar boşorogul ăla căcăcios ţinea probabil în mâna dreaptă un coniac fin franţuzesc şi în cea stângă un trabuc cubanez veritabil, durându-l fix undeva de soarta plutonului unui oarecare locotenent pe nume Leuwe.

Ne trimiseseră în plin câmp, într-o nenorocită lună de octombrie, cea mai ploioasă şi mai friguroasă lună de octombrie din viaţa noastră, în Câmpia Română, pentru a asigura retragerea unor regimente germane care nu aveau să se mai retragă niciodată. Regimentul 26 Panzer – Grenadiere se transformase, de câteva zile, în Regimentul 26, pur şi simplu, Panzer-ele rămânând mult în urmă, minunatele şi dragele noastre tancuri, pradă de război pentru cine ştie ce nespălaţi tanchişti sovietici.

— Atenţie!!! strigă Bătrânul, aruncându-se deodată peste mine şi peste Micuţul.

Vâjâitul sinistru al obuzului vesti moartea. Sunetul adânc îmi reverberă în tot trupul, iar explozia care urmă, chiar deasupra capetelor noastre, aproape că ne sparse timpanele. Parcă torte de pământ s-au revărsat deodată peste noi, îngropându-ne de vii. O aşchie fierbinte de obuz a muşcat din braţul meu şi, imediat după aceea, muchia de oţel a căştii Bătrânului m-a lovit cu putere în tâmplă. Negura m-a luat în stăpânirea ei absolută. Ultimul gând conştient a fost: „În sfârşit, mor...”

CUM SĂ FURI UN TANC

Pământul este esenţa tuturor lucrurilor. El este totul. Din pământ ne naştem, pământul ne hrăneşte, în pământ ne întoarcem. Iar renaşterea, tot pământului i se datorează în cele din urmă.

Nu ştiu ce anume m-a ţinut în viaţă, poate rana arzătoare provocată de schija încinsă din obuzul ucigaş, poate ploaia măruntă şi deasă, rece ca gheaţa, ce nu mai contenea de trei zile, care făcuse ca solul să capete o consistenţă ca de plastilină, ori poate mitraliera grea ce se înţepenise pe cele trei crăcane şi pelerina de piele a Bătrânului, care căzuse peste ea, formând astfel un spaţiu gol în mormanul de pământ care ne acoperea. Sau poate toate astea la un loc, nu ştiu...

Cert este că usturimea din braţ m-a trezit la realitate. Nu mai aveam aer, mă sufocam. Iar în spinarea mea, trupul lui Beyer părea de o sută de ori mai greu decât în realitate. Micuţul gemea încet, scâncea ca un copil. Apoi mi-am dat seama că urechile mele nu mai auzeau bine datorită exploziei declanşate chiar deasupra noastră, în buza tranşeei.

Fragmentele de realitate au început să se adune la un loc şi întregul să capete contur. Amintirile rai-au revenit. Şi, o dată cu ele, dorinţa de supravieţuire. Micuţul nu scâncea, nefericitul, ci striga şi se zbătea, încercând disperat să iasă la aer. Singurul care nu mai mişca era Bătrânul. Şi-atunci, un gând dureros mi-a trecut din minte direct prin inimă, săgetându-mă mai tare ca o mie de schije incandescente. Bătrânul ne salvase vieţile, sacrificându-şi-o pe-a lui!

— Sven! Sven!! urlă Micuţul sub mine, dar vorbele lui sunară înfundat, ca de la o mie de metri distanţă. La-ţi împuţitul de genunchi de pe gâtul meu!...

M-am smucit, trăgându-mi cu greu piciorul înţepenit. Mişcarea mea a antrenat-o pe cea a pelerinei Bătrânului, care a căzut peste mitraliera înfiptă în pământ. Unul dintre crăcanele acesteia m-a lovit peste gură, zdrobindu-mi buza de jos şi bărbia. Mi-am supt sângele amestecat cu noroi şi-am înjurat în gând, dar imediat am realizat că trag în piept aer rece, e urât!

Cu o sforţare supraomenească am izbutit să apuc mitraliera şi am împins-o disperat, făcându-mi loc spre raza plumburie de lumină ce pătrunsese timidă pe lângă pelerina Bătrânului, în mormântul nostru improvizat.

— Criminalule! răcni Micuţul, simţind aerul proaspăt. M-ai călcat pe faţă, dobitocule! Când o să ies de-aici, îţi scot maţele şi ţi le atârn în jurul gâtului!...

Avea chef de glume, namila, semn că salvarea noastră era aproape. Am izbutit să scot capul afară şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să trag avid aer proaspăt în plămâni. Apoi, făcând abstracţie de durerea ce-mi săgeta braţul rănit, am îndepărtat cu amândouă mâinile mitraliera grea şi m-am întors repede spre camaradul care ne salvase vieţile. Bătrânul se afla răstignit pe burtă pe grămada de pământ, cu picioarele îngropate până aproape de fese, cu

capul acoperit, de la gât în sus, de pelerina lui neagră de piele. Nu mai mişca. I-am pus două degete la gât, să-i iau pulsul. N-am simţit nimic. Şi-am împietrit, lovit parcă de trăsnet.

În război e ceva obişnuit să-ţi pierzi camarazi. Doare, dar nu multă vreme, pentru că timpul e preţios când trebuie să-ţi protejezi propria-ţi viaţă. Însă Bătrânul, pierderea lui... Dumnezeule! Nu avea niciun grad de comparaţie. Bătrânul n-avea voie să moară! Bătrânul era un supravieţuitor! Bătrânul era nemuritor!

L-am apucat de subsuori şi l-am tras afară din grămada de pământ. L-am rezemat apoi de peretele tranşeei. Nu mai vedeam nimic altceva înjur, nu mai auzeam nimic, nu mai conta nimic, doar camaradul care-mi salvase viaţa. Cu gesturi precipitate, i-am desfăcut casca şi am aruncat-o repede cât colo. I-am luat iar pulsul. Slavă Domnului! Inima continua să-i bată, încet, abia sesizabil, dar bătea!

Micuţul mi-a pus uşor o mână pe umăr. Nici nu-l simţisem când ieşise de sub pământ şi se apropiase de mine.

— E...?!

Am clătinat din cap şi abia atunci mi-am dat seama că plângeam. Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei, înşirându-mi noroiul pe toată faţa. Simţeam o atât de mare uşurare în sufletul meu, de parcă s-ar fi terminat, în sfârşit, războiul!

— Pe toţi criminalii iadului!? exclamă Creutzfeld cu vocea lui de tunet.

Stătea în picioare, cât era de mare şi se răsucea când la stânga, când la dreapta, dezorientat, ameţit, pierdut. Părea o arătare de coşmar ieşită din poveştile cu uriaşi înfricoşători. Murdar din cap până-n picioare, cu părul năclăit de noroi, cu răni sângerânde pe faţă şi la cap. Doar ochii săi vii, mari acum cât două cepe, exprimând o uimire fără margini, mai arătau că aparţine cu adevărat rasei umane.

— Unde... unde sunt...?!!!

I-a căzut falca. Apoi a căzut şi el, în genunchi. M-am uitat, la rândul meu, de jur-împrejur, la fel de uimit pentru câteva momente, Bătrânul a devenit o simplă amintire. Şi-am înţeles ce se întâmplase. Frontul se deplasase, pur şi simplu, la mai bine de un kilometru şi jumătate în spate. Tăvălugul rusesc trecuse peste noi fără să-l simţim, iar acum luptele se dădeau în apropierea lizierei unei păduri pe care abia o mai puteam zări prin perdeaua ploii mărunte ce cădea necontenit din cerul de plumb. Sunetele înfundate ale luptei ajungeau cu greu la noi, ca de pe alt tărâm. Cerule! Cât stătusem îngropaţi acolo, sub malul de pământ?!

— Suntem morţi, iar ăsta e iadul! se căină amarnic Micuţul, cu capul în palme. Dumnezeule, alt iad nu găseai pentru noi? Tot pe-ăsta l-ai ales!?...

— Nu e niciun iad, l-am contrazis, bătându-l încet pe spate. Pur şi simplu, au trecut de noi. Ridică-te odată de-acolo şi hai să vedem ce-i cu Beyer.

— Dar, cum de-au...

— N-are importanţă! l-am întrerupt, aplecându-mă din nou asupra tovarăşului nostru încă inconştient Fă bine şi adu-mi nişte apă!

Matahala a dispărut de lângă mine, fora să mai stea pe gânduri. Micuţul era un om de acţiune, la urma urmelor. Iar pentru un camarad rănit ar fi fost în stare să se arunce şi în foc. Şi să şi iasă cu el de-acolo!

Bătrânul respira acum regulat. Mi-am dat seama de asta după mişcarea ritmică a pieptului. Pulsul îi devenise mai puternic, însă, în pofida acestui lucru, mai păstra încă pe figură blegeala aceea specifică leşinatului. I-am descheiat copcile de la veston şi i-am şters un pic faţa nămolită. M-am uitat după răni. Incredibil, dar nu se vedea nici măcar una!

— Cum e? făcuMicuţul, întinzându-mi un bidonaş plin cu apă.

Am ridicat din umeri.

— Vedem acum...

Am turnat apă rece în pumn şi l-am stropit pe Beyer pe faţă. Nicio schimbare. Am repetat figura, de astă dată vărsându-i direct din bidon. În afara faptului că noroiul a dispărut, luminându-i chipul, nu s-a întâmplat nimic.

— Ăsta doarme...!? scrâşni Micuţul şi, dintr-o dată, înainte ca eu s-apuc să mă împotrivesc, l-a apucat pe Bătrânul de bărbie şi i-a trosnit o palmă usturătoare.

Capul lui Beyer a zburat într-o parte, iar mie mi-a stat inima în piept.

— Hei, ţăcănitule, eşti nebun?! i-am strigat, uitându-mă chiorâş la el. Nu puteai s-o faci şi tu mai cu milă?

Dar tratamentul avu efect. Bătrânul deschise brusc ochii şi se uită buimac la noi, frecându-şi impacientat falca lovită.

— Sunteţi nebuni de legat, pramatiilor! Amândoi! Iar în ceea ce te priveşte, Creutzfeld, am să ţi-o plătesc eu odată şi-odată. În halul ăsta dai numai în duşmani, ticălosule, nu în camarazi!... Sunteţi nebuni!

M-a pufnit râsul. Nu m-am putut abţine. O simplă descărcare nervoasă. Dar Micuţul era atât de încântat de ispravă sa, încât se vedea de la o poştă că dădea pe-afară de mândrie.

— Am să vă cer că de-acum încolo să-mi spuneţi „Cel-care-te-scoală-din-morţi”! declară el cu glas tunător.

— O să-ţi spunem pe naiba! mormăi Bătrânul. Ajutaţi-mă să mă ridic de-aici...

Am făcut-o amândoi, şi eu, şi Creutzfeld, fericiţi. Eram iarăşi o echipă. E adevărat, incompletă încă, dar totuşi o echipă. Şi simţeam că putem să răsturnăm şi munţii împreună.

— Pfiiiuuuuuu!!!? fluieră Bătrânul, privind în jur. Da’ ne-a atins tăvălugul rusesc, nu jucărie! Ia uite-i până unde au ajuns! Cât am stat pe lumea cealaltă, Sven, băiatule, o jumătate de ceas, un ceas?!

— Habar n-am, i-am răspuns.

Micuţul a ridicat din umeri, fără să-şi poată şterge de pe figură zâmbetul lui tâmp. Părea că-şi revenise complet la starea lui normală şi era bine să-l ştim aşa.

— V-aţi uitat după ai noştri? Continuă Bătrânul. E vreunul mort? De astă dată, am ridicat amândoi din umeri. Nu ne gândisem la asta!

— Hai să verificăm, comandă Beyer. Dar, mai înainte, scormoniţi după puşcoace. Vom avea nevoie de ele...

Avea dreptate. Dar când n-avusese Bătrânul dreptate în tot războiul ăsta împuţit? Drept pentru care ne-am folosit lopeţile de campanie şi am scos la iveală, din grămada de noroi sub care ne aflasem, Schmeisser-ele cu care ne dotase cel de-al III-lea Reich. Cam nămolite ele, dar funcţionau ireproşabil. Marfă germană, calitatea întâi! Apoi am apucat-o de-a lungul tranşeei, eu cu Bătrânul într-o parte, Micuţul în cealaltă.

O dată tensiunea amorsată, s-a scurs şi adrenalină care ne dăduse aripi. Aşa că rana de la braţ a început să îmi atragă din nou atenţia, în stilul ei specific, al naibii de usturător.

— Beyer, trebuie să-i fac ceva chestiei ăsteia, i-am arătat Bătrânului tăietura.

— Dă-mi să văd, spuse el. Cercetă rana câteva momente, despicându-mi şi mai mult vestonul şi-aşa hărtănit.

— Hmm, mormăi, a pătruns cam adânc, nenorocita... Dar o dăm noi afară, stai fără grijă.

Şi, înainte să mai apuc să zic ceva, şi-a scos baioneta din teaca atârnată la şold. Ştiam ce-avea să urmeze. Aşa că am strâns din dinţi şi mi-am desfăcut vestonul şi cămaşa, eliberându-mi braţul.

— Stai aşa, zise Bătrânul, să punem un garou aici. A folosit cureluşa de piele de la bidonul cu apă. Mi-a strâns cu putere muşchiul, la trei degete deasupra rănii, apoi m-a pus să întind braţul spre el şi să stau nemişcat. A spălat bine locul cu apă din bidon. Mă privi un pic melancolic şi zise:

— Era bun basamacul lui Porta acuma...

Am urlat de durere când vârful baionetei a pătruns în rana deschisă, în căutarea aşchiei de oţel. Dar am continuat să strâng din dinţi şi să rezist. Cel puţin în teorie, un soldat al glorioasei armate germane n-avea voie să crâcnească în faţa unei râni „superficiale” precum cea pe care o aveam eu la braţ.

— Fii atent! m-a avertizat Beyer. Acum o scot! Mai rezistă puţin...

Mi-au dat lacrimile şi aproape că am leşinat. M-am clătinat pe picioare, iar el a observat. A mai înaintat un pic cu vârful baionetei în carnea mea şi a tras în sus, apucând schija între degete.

— Gata, Sven, ai scăpat. Hai să te-aşezi un pic jos... M-am dus, sprijinindu-mă de el, căci durerea pur şi simplu mă secase. M-am aşezat direct în noroi şi-am dat să-mi trag cămaşa înapoi pe mine.

— Nu, Sven, mai las-o aşa. Trebuie să cauterizăm rana, să nu se infecteze, spuse calm Bătrânul.

Altă distracţie, Dumnezeule! Mai bine stăteam cu schija în carne. N-aş fi fost singurul, în orice caz. O mulţime de alţi camarazi purtau în ei astfel de „suveniruri”, achiziţionate din locuri care mai de care mai „exotice” de pe întreg frontul.

— Dar n-am niciun arzător!... continuă el. Ridică privirile şi se uită în jur, după care se apleacă asupra mea.

— Rămâi aici şi odihneşte-te un pic, mă duc să caut unul.

Şi a dispărut repede.

Eram ameţit şi obosit, dar n-avea să mă doboare aşa ceva pe mine. Important era că scăpasem cu viaţă. A nu ştiu câta şansă dată de Cel de Sus unui păduchios ca mine. Alţii, nefericiţii, n-avuseseră însă norocul ăsta. Şi m-am uitat în dreapta, la trupul fără viaţă ce zăcea răşchirat într-o poziţie cu totul nefirească în noroiul de pe fundul tranşeei. Nu-i puteam vedea faţa, dar cu siguranţă n-avea întipărită pe ea o expresie de satisfacţie. Nu. De-a lungul anilor petrecuţi pe câmpul de luptă învăţasem un lucru: şi anume că omul nu se duce niciodată în moarte zâmbind satisfăcut. Nu există morţi veseli, nicăieri în lume.

— Sven! am auzit vocea Micuţului. Ridică-ţi hoitul de-acolo şi vino de ne-ajută. L-am găsit pe Heide. E rănit, năsosul. Are umărul făcut terci, săracul!

N-am mai zăbovit. Mi-am adunat forţele şi l-am urmat pe Creutzfeld.

— Tu n-ai nimic? l-am întrebat curios, amintindu-mi că-i văzusem faţa plină de sânge mai devreme.

— Ba da. O poftă nebună de-a beli câţiva rusnaci! Nu ştiu cum să-ţi spun, camarade, dar abia aştept să jupoi vreo doi de vii!...

— Hm... O să ai ocazia mai curând decât crezi, i-am zis. Uite-i că vin!

Dacă nu l-aş fi apucat strâns de mână, Creutzfeld s-ar fi repezit către cei doi soldaţi ruşi care se apropiau dinspre câmpul de bătălie, fără să-şi ia nici cea mai mică măsură de prevedere, fără măcar să-şi folosească arma. Ar fi fost în stare să-i omoare pe amândoi doar cu mâinile goale.

— Uşurel, amice! Lasă-i să se mai apropie, acum sunt prea departe...

— Le mănânc beregăţile! scrâşni Micuţul, Le scot ochii şi-i ronţăi ca pe alune! Îi pun la frigare şi le halesc ficaţii!...

— Le faci ce vrei tu, dar până atunci hai să-l ajutăm pe Heide. Julian Heide încasase un glonţ, însă nu în umăr, cum spusese Micuţul, ci sub umăr, mai curând în apropierea subsuoarei. Plumbul intrase prin faţă, îi străpunsese carnea şi ieşise prin spate, fără să întâmpine nicio rezistenţă din partea vreunui os. Însă rana era al naibii de dureroasă şi orice mişcare pe care ar fi făcut-o i-ar fi dat serios de furcă. Şi, peste toate, fiindcă fusese prins pe picior greşit, nu mai apucase s-o şteargă împreună cu restul plutonului, când ruşii veniseră buluc peste ai noştri. Profitând, deci, de rana ce-i împrăştiase sângele peste tot

şi de confuzia luptei, ca un brav viitor ofiţer german, Heide făcuse pe mortul, cu faţa-n noroi, rugându-se la Dumnezeu să nu-şi golească vreun bolşevic încărcătorul în spinarea lui expusă ca la piaţă. Furtuna rusească trecuse, iar el, ca prin minune, rămăsese în viaţă. Dar pierduse prea mult sânge şi acum era slăbit atât de tare, încât abia mai putea să vorbească.

— L-ai trezit? îl întrebă Micuţul pe Bătrânul, aflat lângă camaradul nostru. Nu de alta, continuă el, râzând sarcastic, dar avem companie şi-ar fi cu adevărat urât din partea lui să nu ne însoţească la petrecere...

Bătrânul săltă cu precauţie capul peste malul tranşeei şi privi cercetător peste câmp. Cei doi soldaţi inamici se apropiaseră acum la doar câteva sute de metri.

— Sven, Creutzfeld, ordonă el scurt, redevenind deodată superiorul rece pe care-l ştiam, voi rămâneţi aici, cu Heide. Mă ocup eu de cei doi.

— Le vreau eu scalpurile! sări Micuţul, arţăgos. Eu mă duc! Voi staţi aici!

— Nu! replică Beyer cu autoritate. Trebuie lucrat curat. Şi în linişte deplină. Niciun foc de armă, să nu atragem atenţia şi celorlalţi. Suntem în viaţă, e adevărat, dar nu uitaţi că ne aflăm în spatele liniilor inamice!

Micuţul îşi înghiţi replica ce-i stătea pe buze şi acceptă cu un oftat raţionamentul lui Beyer. Când era vorba de o situaţie de luptă, experienţa Bătrânului îşi spunea întotdeauna ultimul cuvânt.

Beyer şi-a mai verificat o dată armamentul, s-a asigurat că baioneta este bine prinsă în teacă şi a dispărut repede de lângă noi. Ştiam de-acum că nu trebuie să ne mai facem griji. Cei doi ruşi, sărmanii, mai aveau puţine minute de trăit... Căci Bătrânul plecase la vânătoare!

Ne-am aplecat asupra lui Heide. Problema lui era mai gravă decât a mea. Mult mai gravă. Dacă nu îl duceam repede la un spital de campanie, pentru că i se scursese prea mult sânge, risca să-şi piardă viaţa. Şi oricât de bizar ne apărea nouă Heide, întotdeauna ahtiat după grade şi funcţii, la urma urmei era tovarăşul nostru de arme, iar pentru un astfel de om te sacrifici chiar tu dacă este nevoie.

Însă cel mai apropiat spital de campanie se afla la aproape cincisprezece kilometri înaintea noastră, în mijlocul convoiului care se retrăgea val-vârtej din ţărişoara care se întorsese brusc împotriva noastră, aliindu-se, în pofida tuturor aşteptărilor analiştilor, cu duşmanul.

Fiindcă nu mă puteam mişca în voie din cauza rănii, i-am dat instrucţiuni Micuţului:

— Taie-i vestonul! Curăţă-i bine rana! Preseaz-o tare cu fâşia asta de cămaşă! Acum prinde-i umărul strâns cu restul cămăşii!

Heide leşină de două ori cât ne-am ocupat de rana lui. A doua oară am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna. Dar şi-a revenit brusc atunci când Micuţul i-a şoptit la ureche că, dacă luptă şi scapă cu viaţă, va primi, cu siguranţă, „Crucea de Onoare” şi gradul de ofiţer pe care Heide şi le dorea cu

atâta ardoare.

— Cum îl ducem la spital? mă întrebă Micuţul, mai serios ca niciodată.

M-am gândit numai o clipă.

— Cu tancul.

Creutzfeld a făcut ochii mari.

— Eşti nebun, Sven! Eşti nebun de-a binelea, dar tocmai de-asta te iubesc!...

Am surâs, realizând că spusesem o neghiobie mai mare ca mine, iar faptul că i-o spusesem tocmai Micuţului avea să mă coste foarte scump.

— Îl aşteptăm pe Bătrânul, am zis. Să vedem ce părere are şi el...

Şi ne-am ridicat, aruncându-ne ochii dincolo de buza tranşeei, să vedem spectacolul.

Cei doi soldaţi ruşi erau – bineînţeles, cum altfel, orice armată îşi are specimenele ei! – „căutători de comori”. Poposeau la fiecare cadavru, fie de-al lor, de-al nostru său român, şi-l verificau cu atenţie. Îi deschideau larg gura, cu cleştele pregătit, apoi treceau la buzunare, uitându-se după lucrurile de preţ. Aveau şi-o sticlă cu ei, pe care şi-o pasau unul altuia la răstimpuri.

Bătrânul nu se vedea nicăieri, dar, fără niciun dubiu, se găsea acolo, gata de atac, asemenea unei feline răbdătoare, sigură pe tactica să de vânătoare, verificată de atâtea şi atâtea ori în situaţii de luptă.

— Uite-l! şuieră Micuţul, dându-mi un ghiont.

— Hei! Am strigat printre dinţii încleştaţi. Fii atent ce faci, ticălosule! Ai uitat că sunt rănit?

Dar matahala era prea captivată de ce-avea să urmeze ca să-mi mai acorde şi mie vreo atenţie. Fremăta ca şi când s-ar fi aflat pe jar. Îşi dorea să fie acolo, alături de Bătrânul.

L-am zărit şi eu pe Beyer, la mai bine de treizeci de metri distanţă. Părea căzut într-o rână, într-o poziţie nefirească, cu. Faţa întoarsă spre noi, plină toată de noroi.

— Acuma! scrâşni Micuţul din dinţi lângă mine. Acum io înfige!...

Rusul se aplecă asupra *Feldwebel-ului*. Cu o mişcare fulgerătoare, mâna dreaptă a Bătrânului execută un arc de cerc prin aer şi beregata bolşevicului deveni dintr-o dată izvor de sânge. Căzu ca secerat, cu palmele încercând zadarnic să acopere tăietura adâncă ce-i brăzda gâtlejul.

Feldwebel-ul se ridică iute, înainte că cel de-al doilea soldat rus să înţeleagă ce se petrece. Lama ascuţită a baionetei lui Beyer îi poposi între omoplaţi. Rusul încercă să riposteze, întorcându-se cu faţa spre atacatorul său şi punând mâna pe armă. Avu soarta camaradului său, căci Bătrânul nu-i dădu nici măcar o şansă.

Îl văzurăm pe Beyer aplecându-se încă o dată asupra celor doi, dându-le lovitura de graţie, apoi se întoarse şi o pomi, aplecat de spate, înapoi spre noi.

Micuţul fierbea lângă mine. Nu mai avea stare deloc. Vru să-i iasă

numaidecât în întâmpinare Bătrânului, dar nu l-am lăsat.

— Prada! făcu el spre mine, turbat. Beyer e-atât de tâmpit, încât n-a luat prada!!

— Dă-o încolo de pradă! i-am strigat. Trebuie să ne gândim cum să ne salvăm fundurile şi cum să-l ducem mai repede pe Heide de-aici...

Între timp, Bătrânul ajunse gâfâind înapoi. Micuţul îl privi cu ură şi admiraţie în acelaşi timp. Beyer îi aruncă doi săculeţi kaki, murdari.

— La de-aici! spuse zeflemitor. Şi linişteşte-te!... Ochii lui Creutzfeld se luminară dintr-o dată. Prinse săculeţi din zbor şi-i cercetă nerăbdător, vărsându-le conţinutul în palma lui mare. Verighete, inele, dinţi de aur, lănţişoare, ceasuri, cruciuliţe, bani de aur şi de argint... Porta avea să moară de ciudă!

— Ce-i cu Heide? Se interesă Bătrânul, răsuflând din greu în încercarea de a-şi potoli respiraţia.

— Nu-i a bună, i-am răspuns, clătinând din cap cu îngrijorare. Trebuie să-l ducem repede la un spital, altfel se stinge...

— N-aş... n-aş prea crede...

Era vocea lui Heide. Slabă, nesigură, lipsită de vlagă, dar, totuşi, vocea lui. Izbutise să se ridice în genunchi şi să se întoarcă spre noi, sprijinindu-se de peretele mâlos al tranşeei.

Beyer duse mâna la buzunar şi scoase o sticlă murdară de noroi, pe jumătate plină.

— Ia o gură zdravănă! Îl pofti pe Heide.

Dumnezeule, le luase ruşilor şi votca!

Julian Heide trase o duşcă, îşi clăti gura cu ea şi apoi o înghiţi, strâmbându-se de parcă ar fi băut oţel topit. Îmi pasă apoi mie butelca. Era mană cerească, nu altceva. Ardea beregata şi stomacul mai ceva ca spirtul! Căci nu era votcă!

— Ce-i asta?! Am exclamat, plăcut surprins. Micuţul mi-o smulse din mână şi bău şi el.

— Uuuahhh! E-al naibii de bună, fraţilor! făcu el, strâmbându-se şi plescăind admirativ din limbă.

Îi dădu sticla înapoi Bătrânului. Fu rândul lui să încerce licoarea. O plimbă multă vreme prin gură înainte să o înghită.

— Ahhh! exclamă. Categoric, nu e votcă!

— Trebuie..., trebuie să fie o băutură românească, murmură Heide. Mai dă-mi o gură...

— Nu! se opuse Beyer repede. Arde al naibii! E leac curat pentru răni...

Julian Heide înţelese şi făcu ochii mari. Bătrânul se întoarse iute spre Micuţul.

— Creutzfeld, ţine-l! ordonă el, scurt.

Micuţul îl apucă strâns pe Heide, care se consolă cu situaţia şi nu mai

făcu nicio mişcare. Beyer îi desfăcu bandajul improvizat şi turnă băutură arzătoare pe rana deschisă. Heide leşină din nou.

— Întoarce-l! Ceru Bătrânul.

Vărsă şi pe unde ieşise glonţul, iar Heide se trezi din leşin, urlând de usturime.

— Pe toţi sfinţii din Ceruri! scrâşni cu glasul sugrumat de suferinţă. Ce naiba e asta, oameni buni, pentru numele lui Dumnezeu?!...

— Bandajează-l la loc, Creutzfeld! porunci Bătrânul, imperturbabil. Apoi se întoarse spre mine, rânjind teatral: E rândul tău, Sven, băiatule!

Mi-am oferit de bunăvoie braţul, dar am întors prevăzător capul într-o parte. Pur şi simplu, mi-au dat lacrimile de usturime!

Am mai luat apoi fiecare câte o gură generoasă din sticlă, după care Bătrânul, improvizând un dop dintr-o zdreanţă de cămaşă, a pus butelca la păstrare în propriul buzunar. Fusese foarte inspirat că o luase de la ruşi. Băutura ne mai încălzise sângele şi-acum ne simţeam cu totul altfel, parcă mai întremaţi, mai în putere, gata s-o pornim la drum.

Am „măturat” tranşeea în căutarea altor camarazi vii, dar nu mai era niciunul.

— Ce facem acum? întrebă Heide cu glas stins, când ne-am întors la el.

— Lăsaţi-mă câteva clipe, să mă gândesc, răspunse Bătrânul, concentrat.

Dar Micuţul n-avu de lucru, dovedind că şi o namilă ca el are uneori ţinere de minte.

— Sven zicea ceva de-un tanc...

Trei perechi de ochi se năpustiră asupra mea, înfometaţi, încărcaţi de speranţă. Am ridicat din umeri, clătinând din cap ca un şcolar, bătând în retragere.

— A fost doar o idee, am rostit cu jumătate de glas. O idee nebunească!

— Nebunească, da. Dar genială! exclamă Beyer, de-a dreptul entuziasmat.

— Asta înseamnă un drum până în bârlogul rusnacilor! Aruncă şi Heide cu piatra în apă.

— Aşa e, aprobă Micuţul, cu o luminiţă jucăuşă în priviri. Şi abia aşteptsă-l fac!

— Divizia de blindate ruseşti se află, dacă ţin eu bine minte, reluă Bătrânul ceva mai vesel de astă dată, la vest de-aici, dincolo de satul părăsit pe lângă care am trecut aseară...

— La mai bine de zece kilometri de-aici..., murmură Heide. Eu cred că n-o să vă pot însoţi, băieţi...

— Nici nu-i nevoie, replică Beyer după un moment de ezitare, redevenit deodată cât se poate de serios. Venim noi şi te luăm. Cum spuneam, Sven, e o idee genială. Nimeni nu s-ar gândi că ne-am putea întoarce atâta în spatele frontului. Şi-apoi, ce şanse am avea să ajungem înapoi la ai noştri fără

blindate?

— Niciuna, se băgă şi Creutzfeld în vorbă. Ah, prăpădiţilor! se adresă el ruşilor, privind spre vest, peste câmpul ceţos. O să-l vedeţi voi pe Micuţul de ce e-n stare la telemetrul unui tanc! Fie el şi rusesc!

— Atunci..., mă luaţi când vă întoarceţi, da? întrebă Heide timid, cu jumătate de gură.

— Mai încape vorbă?! exclamă bucuros nevoie mare Micuţul, şi-l îmbrăţişă pe camaradul nostru de parcă ar fi fost cel mai bun prieten al său.

Adrenalina începuse iar să circule prin vene. O dată scăpaţi din infern, ne simţeam din nou stăpâni pe situaţie. Şi ştiam, înainte de â se întâmpla, că aveam să ajungem iar lângă tovarăşii noştri:

Locotenentul Leuwe, Legionarul, Sevilla şi Johan Porta.

Ne-am completat proviziile din raţiile camarazilor care, oricum, nu mai aveau nevoie de ele, ne-am umplut încărcătoarele Schmeisser-elor cu cartuşe, împrumutate şi ele tot de la tovarăşii trecuţi în nefiinţă, am mai luat câteva de rezervă, pentru orice eventualitate, am atârnat la centuri câte zece grenade fiecare şi, până la lăsarea întunericului, am mâncat şi ne-am odihnit, întremându-ne. Spre ghinionul meu şi-al lui Heide, Bătrânul n-a renunţat la ideea de a ne arde rănile. A găsit un aruncător de flăcări la care a încins o lamă de baionetă şi ne-a cauterizat rănile. Usturimea a fost înfiorătoare, dar ne-am mai ostoit-o cu licoarea divină rechiziţionată de Beyer de la „căutătorii de comori” ruşi.

Acum ne simţeam mult mai bine, iar Heide a luat hotărârea să ne însoţească. Oricum, ideea de a-l lăsa acolo, în tranşee, şi de ane întoarce să-J recuperăm nu fusese una dintre cele mai inspirate. Însă el, sărmanul, acceptase, conştient că în situaţia să n-ar fi făcut decât să ne îngreuneze dificila misiune, transformându-se într-o nefericită povară pentru noi. Însă mâncarea nemţească şi băutura românească îl puseseră cât de cât pe picioare. Dacă am fi putut face şi un foc sub pelerinele cu care amenajasem un acoperiş ce ne ferea de ploaia rece, totul ar fi fost minunat. Însă n-aveam curajul s-o facem. Fumul ne-ar fi dat de gol numaidecât. Totuşi, soldatul german e inteligent şi am improvizat ceva. Ne-am uscat hainele la flacăra aruncătorului, după care ne-am „procurat” fiecare câte o pelerină din piele. Eu am nimerit una gri, de ofiţer, uşoară că un fulg şi moale la atingere. Din păcate pentru fostul ei posesor, nu fusese concepută şi gu funcţia anti-glonţ...

Când noaptea deveni de smoală, am părăsit tranşeea. Nu vedeam nici la doi metri în faţă, dar ne luasem câteva puncte de reper încă pe lumină. Hotărâsem să facem un ocol şi să ajungem la sătucul în apropierea căruia se găsea divizia de tancuri ruseşti evitând, pe cât posibil, zonele unde se dăduseră lupte.

Bătălia încetase de mult în pădurea în care se refugiaseră ai noştri şi o linişte mormântală pusese stăpânire pe noapte. Ploaia se oprise şi ea, dar

bătea un vânt rece dinspre răsărit. Eram obosiţi şi, parcă făcându-ne în ciudă, noroiul se aduna pe bocancii noştri la fiecare pas, făcând înaintarea un calvar. Marşul nostru prin noapte se anunţa a fi unul extrem de dificil.

Parcursesem deja vreo cinci sute de metri, ajungând pe orbecăite la primul punct de reper pe care ni-l stabilisem: un nuc desfrunzit, singuratic, în plin câmp. Ne luase mai mult timp decât estimasem.

— Eu... nu cred c-o să reuşesc, şopti Julian Heide, sleit de puteri.

— Cum să nu, exclamă Bătrânul cu glas scăzut, dar energic, încercând, în stilul lui specific, să-l impulsioneze pe camaradul nostru.

— Nu mă simt în stare, continuă Heide. Sunt prea slăbit. Rămâi aici. E mai bine aşa...

— Nici nu-ncape vorbă! l-am contrazis şi eu, pe acelaşi ton folosit de Beyer. Cu toţii suntem obosiţi, dar n-avem altă şansă să scăpăm de aici decât dacă mergem mai departe, indiferent ce-o fi la capătul drumului o să ne odihnim o jumătate de ceas şi pornim iar.

— Ţie ţi-e uşor de zis, se plânse Heide, n-ai decât o zgârietură...

— Ia mai tăceţi odată! se zburli Micuţul. Heide, pui de căţea, să nu-mi faci tu mie una ca asta, că-ţi belesc beregata ca la iepurele de câmp! Dacă nu mai poţi să mergi, te duc eu în spinare, dar aici nu rămâi. Şi cu asta, basta! Am încheiat orice discuţie!

Am tăcut, prea surprinşi de ieşirea nefirească a camaradului nostru. Creutzfeld nu fusese niciodată atât de categoric în situaţiile ce reclamau seriozitate. El întotdeauna glumea, lua totul uşor, în râs. Se petrecuse ceva cu el, în sufletul lui, altfel nu putea fi explicată atitudinea aceasta tranşantă, cu totul şi cu totul neobişnuită din partea lui.

Nu eram nişte novici în războiul ăsta, trecusem prin atâtea, eram unşi cu toate alifiile, cicatrice peste cicatrice, răni peste răni, dar, cu toate acestea, când şi când ne mai ajungea cuţitul la os. Nu poţi face haz de necaz tot timpul, nu poţi păstra o atitudine pozitivă în fiecare moment al vieţii tale, oricât te-ai strădui! La un moment dat, vine Dumnezeu şi-ţi îndeasă faţa în mocirlă, s-o vezi mai de aproape, s-o miroşi, s-o guşti, să simţi că e acolo, să-ţi reamintească faptul că mocirla mai există încă pe lume, că te bălăceşti în ea şi că doar printr-o minune de-a Lui ai scăpare.

Eram veterani, luptasem de-a lungul şi de-a latul frontului, trecând dintr-o ţară în alta de parcă am fi fost turişti, acumulasem experienţă în fiecare zi în care izbutisem să ne salvăm fundurile amărâte. Ar fi trebuit să ştim cum să procedăm în astfel de situaţii, însă tăcerea ce se aşternuse după replica destul de dură a Micuţului dovedea, fără putinţă de tăgadă, că încă ne mai era o teamă adâncă de moarte, că ni se făcuse silă de războiul ăsta dezgustător, lipsit de sens, lipsit de ideal, pe care, iată, îl pierdeam cu fiecare zi care trecea.

Războiul ăsta lung, mult prea lung, îşi pierduse cauza, devenise războiul nostru împotriva tuturor, şi absolut nimic n-avea să ne mai salveze de la ruşine.

Ruşine în faţa întregii Europe, în faţă întregii lumi, în faţa întregii omeniri, în faţa întregului Univers!

— Şsşşt! făcu uşor Bătrânul, cu toate că niciunul dintre noi nu scosese vreun sunet.

Am ciulit urechile ca iepurii. Nu se auzea decât vântul prin. Crengile desfrunzite ale nucului bătrân.

— Ce e? Am murmurat eu, ridicând piedica Schmeisser-ului şi pregătindu-mă de confruntare.

Beyer mi-a pus încet mâna pe umăr. Atunci am auzit şi eu. Un lătrat slab de câine, îndepărtat.

— Un câine!? făcuşi Heide.

— Da.

În război, câinii nu mai latră. Ei urlă. Urlă a pustiu şi a moarte. Acest câine, însă, lătra! Cu toţii am perceput, cred, la fel de dureros lătratul acela. Câinele din noapte vestea ceva. Ceva la care noi nici să mai visăm nu mai aveam curajul. Atmosfera rece, lugubră, bezna ce învăluia totul ca un linţoliu, rănile noastre trupeşti, dar mai ales cele sufleteşti, faptul că trecusem printre degetele răşchirate ale Morţii cu câteva ceasuri în urmă, că ne pierdusem de camarazii noştri, ori..., chiar dacă ne venea greu să recunoaştem, faptul că era posibil să fi rămas unicii supravieţuitori ai atacului rusesc din întreaga noastră grupă, toate acestea ne îndemnau să ne revizuim atitudinea faţă de viaţa, faţă de noi şi de ceea ce aveam să facem cu vieţile noastre.

L-am auzit pe Micuţul oftând adânc, din rărunchi, apoi liniştea s-a aşternut din nou, atotstăpânitoare. La răstimpuri, câinele lătra de câteva ori. L-am ascultat mai bine de un sfert de ceas fără ca vreunul dintre noi să scoată vreo vorbă. Ne copleşise dorul de casă, ne copleşiseră amintirile, ne copleşise părerea de rău că nu puteam avea şi noi o viaţa măcar precum cea a câinelui, care îşi permitea să latre în loc să urle. Ne-ar fi plăcut şi nouă să avem din nou curajul să lătrăm, în loc să urlăm.

— Gata! ordonă *Feldwebel-ul* Beyer, cu glas răguşit. E timpul s-o luăm din loc. Ajunge! Heide, te simţi în stare să ne urmezi?

— Da.

— Bine, O să ne orientăm după lătratul animalului. Satul ar trebui să se afle acolo unde se află şi câinele!... Ori, cel puţin, asta sper...

Şi-am pornit-o din nou prin pământul moale, nămolos, unul în spatele celuilalt, ca nişte năluci stinghere, străduindu-ne să ne păstrăm în continuare spiritele treze. Câinele lătra, e adevărat, dar războiul, din nefericire, nu se încheiase, aşa cum vestea el.

— Aş mânca un pui la ceaun, zise Micuţul deodată, după mai bine de o oră de mers în tăcere.

Câteva momente lungi, niciunul dintre noi nu a reacţionat. Eram concentraţi numai asupra mersului. Orice altceva eliminam din start din minte,

pentru” că trebuia să ajungem la tabăra rusească de blindate, în pofida noroiului şi a câmpului greu de parcurs.

— Eşti nebun, răspunse Heide într-un târziu. Uite la ce se gândeşte el acuma!

— Mie mi-a venit deja apă în gură, am spus şi am înghiţit în sec. N-am mai mâncat pui la ceaun de mai bine de-o lună, nu-i aşa?

— Oho, cred că s-au făcut vreo două. Ultima oară când Sevilla a pregătit o asemenea delicatesă ne aflam în stepă, ţineţi minte? întrebă Micuţul. Şi ce-am mai chefuit atunci, pe toţi sfinţii! Nu pot să uit ce faţă a făcut Porta când i-am şutit trabucurile!

Izbucni într-un hohot de râs. Beyer, care tăcuse până atunci, sări nervos:

— Gura, Creutzfeld! Eşti nebun? Râsul tău se aude la o milă depărtare în noapte!

Micuţul îşi înghiţi hohotul brusc. Atât de brusc, încât scoase un sughiţ neobişnuit şi se înecă. Suficient să ne transmită nouă starea de ilaritate. Eu şi Heide am râs, însă, pe înfundate, ca să nu atragem fulgerele lui Beyer asupra noastră.

Am ajuns în apropierea satului după alte două ore de mers continuu, la mai bine de un ceas şi jumătate după miezul nopţii, Aşezarea putea fi numită sat doar cu multă indulgenţă, căci era alcătuită, în fapt, din câteva bordeie răspândite la distanţe destul de mari unele de altele. Nu se zărea nicio lumină, pe nicăieri, şi nu se simţea nici ţipenie de om. Câinele tăcuse de mult. O linişte mormântală învăluia totul, ca şi cum ne-am fi găsit într-o uriaşă criptă în aer liber. De fapt, asta şi era, dacă luăm în considerare uşorul iz de cadavre intrate în putrefacţie pe undeva.

— Creutzfeld, porunci Bătrânul, pleci în recunoaştere. La stânga.

— Care naiba-i stânga?! scrâşni Micuţul. Că eu nu te văd cum stai. Poate că stânga ta e dreapta mea... Se auzi o bufnitură înfundată. Apoi icnetul surd al Micuţului.

— Acum ştii la care stânga m-am referit? întrebă Beyer cu o undă de satisfacţie în glas.

Încuviinţarea rapidă lui Creutzfeld veni pe tăcute. Am simţit-o cu toţii, fără s-o auzim.

— Eu mă duc în dreapta, continuă Bătrânul. Sven, tu rămâi aici cu Heide. Supravegheaţi totul şi să nu vă pună naiba să adormiţi. Ne odihnim când terminăm ce ne-am propus! s-a înţeles?

— S-a înţeles, am răspuns scurt.

— Şi..., Creutzfeld, fără focuri de armă! Dacă e necesar, foloseşte baionetă. Dar evită, pe cât posibil, orice luptă. E mai bine să nu ne facem simţită în vreun fel prezenţa... Deocamdată!

Râsul sarcastic al Micuţului se pierdu în noapte.

Şi am rămas cu Heide.

— Cum te simţi, Julian? Mi-am întrebat camaradul, întinzându-i bidonul cu apă.

— Ca naiba, Sven. Sunt Slăbit, am nevoie de odihnă. Am pierdut prea mult sânge...

— Lasă, prietene, că scăpăm noi şi din asta, cum am scăpat din atâtea.

— Da, sigur, răspunse el moale, deloc convins însă.

Şi se aşternu tăcerea. Eram obosiţi. Aceasta era cea de-a treia noapte nedormită. Mai aţipisem din când în când, dar cât de bine poţi să dormii în plin câmp, în păduri desfrunzite, prin care vântul şuieră continuu, sau în tranşee nămoloase, cu ploaia curgând întruna dintr-un cer care parcă sta să cadă pe tine? De aceea, lui Heide nu-i trebui mult să facă pasul în lumea viselor. L-am simţit rezemându-se de copacul lângă care ne oprisem şi lăsându-se pradă somnului binefăcător.

L-am lăsat să doamnă şi am ciulit urechile, încercând să identific zgomotele nopţii. Nu prea existau. O linişte neobişnuită îmi acapară auzul şi am avut o senzaţie nefirească, tulburătoare, ca şi cum m-aş fi aflat pe o altă lume, pe o altă planetă. Luni întregi de dormit în tanc, în tabere militare, alături de camarazii mei, acompaniat mai tot timpul de bubuitul luptelor, creaseră un univers aparte, în care mă integrasem în cele din urmă. Acum, când toate acestea dispăruseră, liniştea, pacea unei nopţi obişnuite mi se păreau cu totul anormale. Nu mă simţeam în elementul meu aşa. Şi mi-am dat seama că, dacă aveam să scap cu viaţă din nebunia asta şi aveam să mă întorc acasă, în Germania, după război, avea să treacă vreme îndelungată până să pot gusta din plin bucuria păcii. Şi m-am cutremurat!...

Rar mi se ivise ocazia să mă gândesc serios la viaţa de după război, la ce-o să fac atunci când mă voi întoarce acasă. Nu mai eram un om întreg, nu mai puteam să gust micile plăceri ale vieţii aşa cum aş fi făcut-o dacă n-aş fi participat la lupta asta diavolească. O lume întreagă înnebunise cu totul! Ce anume ne determină să punem mâna pe arme şi să ne ucidem unii pe alţii? Oameni pe care nu-i văzusem în viaţa mea putrezeau acum cine ştie pe unde, seceraţi de mâna mea... Pentru că fusesem mai rapid decât ei? Ori poate pentru că îmi dorisem mai mult să supravieţuiesc? Dar pentru ce să supravieţuiesc? Ce speram să găsesc acasă dacă mă întorceam? Amintirea casei mele se aburea cu fiecare zi care trecea, detaliile se estompaseră de mult, întreaga casă nu mai era, în fapt, decât o idee, o dorinţă, un ţel. Şi-apoi, nici nu mai eram sigur că aveam s-o mai găsesc acolo unde o lăsasem când plecasem pe front...

Brusc, am auzit paşi. Am încolăcit arătătorul pe trăgaci şi m-am culcat pe burtă, cu toate simţurile în alertă. Dumnezeule, era atât de întuneric! Nu se putea distinge chiar nimic! Inima a început să-mi bată mai tare, pompând adrenalină în tot corpul. Ca un făcut, Heide a început deodată să sforăie! În acel moment, a fost cât pe ce să apăs trăgaciul.

— A, aici eraţi! am auzit glasul exasperant de calm al Micuţului.

— Ticălosule! Am şuierat. Era cât pe ce să te împuşc!...

— Ai fi dat de dracu, Sven! zise matahala, apropiindu-se râzând. Te-aş fi bântuit toată viaţa.

M-am sculat de jos şi i-am ieşit în întâmpinare.

— Ce-ai găsit?

— Nimic.

— Cum nimic?

— Uite-aşa! Nu e nimic aici. Satul e gol. Au plecat de mult. Doar câteva hoituri...

— Morţi?

— Moarte.

— Femei? Am exclamat îngrijorat.

— Nu.

— Dar ce?!

— Oi.

— Oi?!

— Da, oi. Moarte şi putrezite. În rest, nimic.

— Bătrânul unde este?

N-a răspuns, ceea ce însemna că ridicase din umeri, cu nonşalanţa-i caracteristică, dar nu i-am putut vedea gestul în beznă.

— Tancurile? Am continuat.

— Ce-i cu ele?

— Ai observat ceva?

— Nu. Cred că Beyer s-a dus într-acolo...

Deodată, un lătrat puternic sparse liniştea nopţii. Am tresărit amândoi. Micuţul a tras şi-o înjurătură.

—... Câinele mă-tii! strigă. Fir-ar al naibii să fie ce m-a speriat, jigodia!

— N-ai dat de el?

— Nu. E-n cealaltă parte a satului, unde s-a dus Beyer. Probabil că la el latră.

Nu lătra la Bătrânul. Acesta se întoarse abia peste o oră şi jumătate, transpirat tot şi gâfâind ca o locomotivă. Eu cu Micuţul îl luasem între timp pe Heide şi ne instalasem într-unul dintre bordeiele de la marginea satului. Când s-a întors Beyer, făceam de planton, pentru ca ceilalţi doi să se poată odihni în siguranţă.

Bătrânul a venit la sigur, ghidându-se după sforăitul inconfundabil al Micuţului, care, în liniştea ce stăpânea noaptea, se auzea – şi Beyer mi-o confirmă – de la o sută de metri distanţă.

— Vă ia ca din oală orice ageamiu! şuieră Bătrânul de cum ajunse lângă mine. Trezeşte-i repede pe Creutzfeld şi pe Heide! Repede!

— Ai văzut tancurile?

— Da. Şi am o veste bună pentru voi!... Dar, mai întâi, scoală-i pe-ăia doi!

A trebuit să trag ceva de ei, dar în cele din urmă am izbutit să-i scot din bordeiul ce mirosea a capre.

— Te-ai întors?! făcu Micuţul, somnoros, cu glas gutural, către Beyer. Hai, dă-mi ceva de lucru, că mă mănâncă palmele de nu mai pot!

— Îţi dau, cu vârf şi îndesat, fii fără grijă, îl asigură *Feldwebel-ul*. Şi asta pe propriu-ţi tanc!

— Cum?! Jucăriile noastre se află în curtea lor?

— Da. Le-am văzut cu ochii mei. Sunt în plin câmp, la vreo patru kilometri de-aici!...

— Păi, ce mai aşteptăm? Pe cai!

Până în apropierea locului în care îşi instalaseră ruşii tabăra, aproape că am zburat. Nu mai exista oboseală, nu mai exista durere, nu mai exista nimic altceva în afara dorinţei acerbe de a ne afla din nou la bordul iubitului nostru Panzer. Bătrânul ne-a prelucrat pe drum, cine ce să facă, unde sunt postate santinelele duşmane, cum atacăm, unde anume se găseşte tancul nostru, tot, încât atunci când am ajuns acolo eram în măsură să ne facem treaba după ceasornic.

Întâi s-a strecurat Beyer şi ne-a defrişat rapid terenul. Ruşilor nici prin cap nu le trecea că am fi în stare de o asemenea faptă sinucigaşă, drept pentru care îşi vedeau liniştiţi de programul lor de odihnă, lăsând în seama celor câtorva santinele supravegherea locului. N-a fost nevoie să ne ciocnim cu vreuna, pentru că erau postate aşa de răsfirat, încât câteva zeci de metri de târâş pe coate şi genunchi au rezolvat problema depăşirii perimetrului păzit.

Puteam avea necazuri cu cel care stătea de pază sus pe un tanc, folosindu-i reflectorul pentru a baleia la răstimpuri, mai mult de formă, întreaga tabără.

Bătrânul mi-a făcut semn din cap către grămada de butoaie de tablă, pline cu combustibil, stivuite într-o margine, lângă corturile de campanie în care dormeau buştean rusnaci. M-am strecurat ca o nălucă până acolo şi, după ce am scos cuiul a două grenade, le-am îndesat bine între două cisterne. Încă două le-am băgat sub cauciucurile de la roţile din spate ale unui camion parcat în apropiere, iar cu restul de şase am alergat ca o fantomă la tancurile aliniate un pic mai departe. Am lăsat câte una sub şenilele fiecărui tanc, iar pe ultima, cu părere de râu, a trebuit s-o bag sub un Panzer. L-am recunoscut. Aparţinea grupei lui Gerhardt Neuman, dar cum sărmanul Gerhardt plecase, eu o zi în urmă, să-şi viziteze strămoşii duşi de mult pe lumea ailaltă, a fost mai uşor de suportat viitoarea pierdere.

Micuţul, Bătrânul, chiar şi Heide repetaseră întocmai partitura interpretată de mine, aşa că ne-am regrupat, unul după altul, în spatele tancului nostru. Cerule, cât de bine e să-ţi regăseşti copilul întreg când te reîntorci la el! Micuţul, cel puţin, nu s-a putut abţine să nu-l sărute drăgăstos.

Heide i-a mângâiat şenila, iar Bătrânul, mai realist, s-a băgat sub el şi a meşterit ceva la uşiţa de urgenţă.

— Izbuteşti? îl întrebă încet Micuţul. Sau mă laşi pe mine...

— Ferească sfântul! mormăi Bătrânul. Tu ai fi în stare să foloseşti daltă şi ciocanul...

— Încetaţi! şuieră Heide. N-avem timp de glume! Gura păcătosului adevăr grăieşte. Pentru că nici nu termină Heide de articulat ultimul cuvânt, că unui nefericit de Ivan i se făcu de pişare. Şi nu găsi alt loc în tot câmpul ăla, decât la două tancuri distanţă. L-aş fi lăsat cu plăcere în pace, căci ştiam cum e să te ardă băşica. Nu şi Micuţul. Ce şi-a zis, namilă? Dacă tot e să începem dansul, de ce nu l-am începe de-acum!? Şi se evaporă de lângă noi, înainte ca vreunul să apuce să-l reţină. Ştiam ce-avea să urmeze, aşa că Bătrânul a renunţat la orice precauţii şi şi-a folosit baioneta fără nicio reţinere. A deschis trapa şi-a tras un şuierat scurt, chemându-ne. Imediat, santinelele au prins viaţă. Strigăte de alarmare, soldaţi supăraţi că le-am stricat somnul, reflectoare aprinzându-se pe tancuri, ordine urlate într-o limbă imposibilă şi, peste toate, un ţipăt sfâşietor, cu totul nefiresc în război, care se termină într-un horcăit de moarte.

L-am ajutat pe Heide să se strecoare în Panzer, apoi am intrat şi eu. Deja Bătrânul pornise motorul Mi-am ocupat locul în faţa dispozitivului de ochire, mi-am îngropat ochiul în manşonul de cauciuc al telemetrului şi-am început să rotesc încet turelă. Bătrânul a ambalat monstrul de oţel şi Heide s-a repezit la mitraliera grea a Panzer-ului. Tocmai luasem în vizor stiva de butoaie cu combustibil, când o mână de fier m-a apucat strâns de picior şi m-a împins într-o parte.

— Hei, Sven, băiatule, ăla-i locul meu! Şi nimeni nu-i ia locul Micuţului în tancul lui preferat... Valea!

Şi mi-a făcut vânt cât-colo, închizând cu zgomot asurzitor trapă în urma lui. Gloanţele au început să ţăcăne pe blindajul de oţel şi Beyer a acţionat pedala de acceleraţie.

Primul proiectil lansat de Micuţul a făcut zob cortul din care ruşii ieşeau precum iepurii din vizuină, iar cel de-al doilea a atins rezervoarele cu motorină. O explozie memorabilă a aprins noaptea. Apoi au sărit în aer grenadele de sub camionul parcat în apropierea cortului, împreună cu toată muniţia care se afla în el.

Ruşii alergau înnebuniţi, care încotro, neştiind ce se petrece. Când cineva te ia aşa, pe nepregătite, şi-ţi mai dă şi cu un pic de foc pe la târtiţă, începi să-ţi pui întrebări existenţiale, la care, de cele mai multe ori, nu mai apuci să dai şi răspuns. Iadul venise la oameni, fără să mai aştepte ca ei să meargă acolo.

Micuţul râdea ca un apucat, strigând continuu la mine, cu veselie:

— Încarcă, Sven! Încarcă, păcătosule!

Norocul nostru că inamicii nu se gândiseră că am putea reveni vreodată

să. ne luăm înapoi jucăria şi nu făcuseră nicio mutare de mobilier. Toate erau la locul lor, aşa cum le lăsasem când plecasem în „concediu”. Şi, trebuie să recunoaştem cu toţii, este extraordinar sentimentul să regăseşti totul la fel când te întorci acasă. Nu lipseau obuzele, nu lipseau lăzile cu muniţie, nu lipseau grenadele, nici măcar pozele lipite peste tot de Porta nu fuseseră jupuite de pe pereţi.

Am ieşit din cuşca leului val-vârtej, lăsând în urma noastră numai explozii, strigăte şi ţipete de durere, împuşcături zadarnice şi iar explozii. Grenadele lăsate de noi sub şenilele tancurilor făceau prăpăd, aşa cum le era menirea, iar noi, victorioşi, chiuiam de bucurie.

Bătrânul a ambalat motorul Panzer-ului şi ne-am afundat în noapte.

După ce am trecut de satul părăsit, Micuţul a izbucnit într-un râs drăcesc şi a băgat mâna în buzunarul vestonului. A scos de acolo o bucată de came vineţie, însângerată.

— Ce naiba-i aia, Creutzfeld?! se strâmbă Heide, dezgustat, cât pe ce să vomite.

— Un trofeu! Rânji namila cu toată gura. Ce-aţi fi vrut, să mă întorc la Porta cu mâinile goale? i-am luat şi lui un suvenir...

M-am uitat atent la „trofeul” Micuţului, încercând să-mi dau seama ce este. Şi abia atunci mi-am explicat strigătul neobişnuit ce răsunase în noapte la începutul atacului. Inima mi s-a strâns şi-am simţit un fior străbătându-mă dureros în vintre. Sărmanul rusnac ce ieşise să urineze, la două tancuri distanţă de al nostru, plecase pe lumea cealaltă fără mădular...

Lumea e un circ uriaş. Oamenii sunt acrobaţi, iluzionişti, clovni, prestidigitatori, paiaţe, dresori sau animale. Cei mai mulţi, din nefericire, sunt animale. Şi nicăieri altundeva nu se observa mai evident acest lucru ca în război. Războiul scoate animalul din om la fel ca Diavolul. Căci războiul este unealta Diavolului. Cei care rezistă şi scapă, ori sunt protejaţi de Dumnezeu, ori se vând cu totul Diavolului...

— Adunătură de păduchioşi împuţiţi ce sunteţi! urla maiorul Ziegler, cu ochii scăpărând de mânie. N-am cunoscut în viaţa mea jigodii atât de josnice ca voi! Curtea Marţială să vă mănânce. Şi nu voi pregeta să vă dau pe mâna Gestapo-ului când vom ajunge acasă!

Era un ticălos înalt, slab, osos, cu nişte ochi albaştri spălăciţi, reci ca gheaţa. Obrazul drept era brăzdat de o cicatrice în formă de V, care acum se înroşise peste măsură. Din această cauză, dar nu numai, printre soldaţi i se spunea „Viperă „.

— Dispăreţi di faţa mea, trădătorilor! Asta era o acuzaţie gravă, pe care Heide nu o putea suporta cu una, cu două.

— Cu respect vă raportez, domnule maior, că..., începu el, pe un ton ridicat, dar Vipera nu-i dădu, practic, nici oşansă.

— Raportezi pe mă-ta, dobitocule! Dispăreţi din faţa mea, pui de curve!!!

Ne-am împrăştiat repede. Legionarul l-a tras după el pe Julian Heide, care rămăsese ca o stană de piatră. Când cineva se luă de el, mai treacă-meargă, dar dacă se lega de cea care-l jucase era în stare să mănânce jar, nu altceva! Mama lui Heide era sfântă pentru el, şi noi toţi ştiam asta. Maiorul Ziegler nu ştia, ceea ce însemna că îşi semnase condamnarea la moarte.

Şi toate acestea din cauza unei banale partide de cărţi între Sevilla, Porta şi Micuţul. Sevilla câştigase şi, cum Porta nu avusese cu ce să plătească, se învoise să dea iama în rezervă de alcool medicinal al unităţii medicale mobile care însoţea cele trei regimente germane aflate în retragere.

Un ofiţer medic se alesese cu dublă fractură de maxilar, scandalul luase amploare şi ajunsese la urechile maiorului Kurt Ziegler, care ne luase ca din oală, tocmai când ne înfruptam cu generozitate din pradă lui Porta.

— Nemernicul va sfârşi de mâna mea! s*crâşni Heide, cu o hotărâre pe care, până atunci, nu i-o mai remarcasem în glas.*

— Iar eu, ca un bun camarad, o să-ţi ofer ajutorul meu necondiţionat! Promise Johan Porta, cu un zâmbet maliţios în colţul gurii.

Ne aflam la poalele unor dealuri împădurite, la vreo şaptezeci de kilometri de Bucureşti, în aşteptarea celui de-al patrulea regiment, care urma să vină dinspre Ploieşti. De când trebuia să plecăm către Piteşti, să trecem Carpaţii prin Valea Oltului, şi-apoi să ne îndreptăm, prin Transilvania, spre Ungaria.

Regimentul 26 Panzer – Grenadiere primise o altă serie de tancuri germane şi T-34 ruseşti, recuperate de pe unde se putuse şi puse în stare de funcţionare de pricepuţii mecanici ai armatei Reich-ului. Cu toate acestea, eram mulţumiţi, căci ne puteam numi din nou Regiment de Blindate şi nu mai eram nevoiţi să mărşăluim pe jos, ca ultimii infanterişti.

Satisfacţia noastră revenise la un nivel acceptabil, căci tanchistului îi şade bine, cum e şi firesc, în tanc. Tancul îţi dă siguranţă, tancul îţi dă încredere, îţi dă forţă, iar cel ce a luptat pe diferite fronturi, având ca partener tancul, ştie ce înseamnă această maşinărie, cât de mult reprezintă pentru el şi pentru camarazii lui. Tancul devine, pentru tanchist, prieten devotat, unealtă indispensabilă şi tovarăş de nădejde, iar. de cele mai multe ori, salvator de vieţi...

GROTA NEFERICIRILOR

— Ho, ho, ho! îşi frecă mâinile Porta, cu înfrigurare. Am pus-o!... Se învârtea de colo până colo, negăsindu-şi locul, plin de energie. Fuma ţigară de la ţigară, nerăbdător, şi nu fu nevoie de prea mult timp ca să ne molipsească şi pe noi cu starea lui de excitaţie.

— Ce s-â întâmplat, Johan? Spusese Legionarul, privindu-l concentrat. Ai descoperit cumva o casă de toleranţă sau vreo cramă ascunsă pe undeva, pe-aici, prin inima dealurilor ăstora?!

— Hi, hi, hi! Continuă berlinezul, privindu-ne ca pe ultimii oameni. Dacă sunteţi băieţi cuminţi, tata Porta o să vă dea şi vouă câteva firimituri...

— Mâncare?! sări Micuţul, deja salivând.

— Poate şi mâncare! făcu Porta, misterios.

— Femei? Am zis eu, într-o doară.

— Ah, şi ce femei! Obergefreiter-ul Johan Porta va avea, în sfârşit, haremul său propriu şi personal!... Auziţi aici? Haremul lui propriu şi personal!

— Femei, deci..., se dezumflă Micuţul, pe care, în situaţia de faţă, l-ar fi tentat mai mult ceva de înfulecat.

Porta ne făcu semn să ne apropiem şi, pe un ton conspirativ, cu voce joasă, începu să ne expună situaţia:

— Îl ştiţi pe Blaummer, de la cantină... Ei bine, neghiobul ăla, ca un miner veritabil ce este, pentru că asta a fost în civilie, în bazinul Rhinului... Şi-a păstrat instinctele de miner şi, folosindu-se de ele...

— Porta, ticălosule! strigă Sevilla, scos deja din sărite. Treci odată la subiect şi nu ne mai fierbe atâta!

— Ssst! ssst! Duse matahala berlineză arătătorul la buze. Ciocul mic, animal de povară, că nu trebuie să afle nimeni!

— Atunci nu te mai tot plimba prin minele din bazinul Rhinului!

— Bine, bine! Deci, Blaummer, că de la el am aflat, s-a luat după miros şi a descoperit, la vreo doi kilometri de aici, o grotă...

— Cum după miros?! exclamă nelămurit Micuţul, ridicând din sprâncene.

— Taci naibii şi tul sări Sevilla, nervos.

— Păi... a ce mirosea? Insistă Creutzfeld în prostia lui.

— Ufff, Dumnezeule! Izbucni Sevilla, luându-se cu mâinile de cap. Adunătură de ţăcăniţi cu mămăligă în loc de creieri!...

— Terminaţi! ordonă Bătrânul, apoi întorcându-se spre Porta:

Continuă, Johan...

Berlinezul trase adânc aer în piept şi, după ce arboră un zâmbet superior, zise:

— Blaummer a ajuns, deci, la râpa aia şi...

— Parcă spuneai că la o grotă?!... mormăi Micuţul, dar şi-a înghiţit repede cuvintele observându-ne privirile mânioase aţintite asupra lui.

—... a descoperit ascunzătoarea! Urmă Porta lejer, ca şi cum nimeni nu l-ar fi întrerupt.

Câteva clipe s-a aşternut liniştea. Şi-atunci am înţeles de ce era *Obergefreiter-ul* Porta atât de surescitat.

Când ajunsesem noi în satul acela de la poalele dealului, nu mai găsisem acolo decât câţiva bătrâni, moşnegi şi babe. Restul gospodăriilor erau goale, proprietarii îşi părăsiseră locuinţele şi fugiseră din calea „năvălitorilor”, luând cu ei animalele şi păsările. Nu era ceva nou pentru noi o asemenea reacţie. Era firească peste tot în lume. Ne închipuiam cu toţii că sătenii s-au ascuns pe undeva prin pădurile întinse şi dese care acopereau dealurile înconjurătoare, numai că n-aveam timp de căutări şi nici motive temeinice de a o face. E-adevărat, n-ar fi fost de prisos câţiva purceluşi la proţap sau o pulpă-două de tăuraş, ori câteva găinuşe la ceaun, o brânzică proaspătă, ceva lăptic, şi peste toate un vinişor românesc puterea ursului...

Însă regimentul plecat de la Ploieşti trebuia să sosească din oră în oră, iar maiorul Kurt Ziegler, care se afla la comanda celor trei regimente reunite, n-ar fi aprobat nici în ruptul capului o „expediţie” de recunoaştere în zona înconjurătoare. Plasase santinele de jur-împrejurul taberei unde ne stabilisem şi dăduse ordin să nu facem nicio mişcare până la venirea regimentului din Ploieşti. Şi-apoi, cu puţin timp în urmă, Porta declanşase un conflict cu Vipera de mai toată frumuseţea... Iar lungii ani de experienţă pe câmpul de luptă ne spuneau că săritura peste cal, dacă nu e vorba de gimnastică, poate avea urmări tragice şi, deseori, extrem de dureroase.

— Şi când mergem?!

Inocenţa Micuţului era debordantă. Ne-am uitat cu toţii la el şi apoi unul la celălalt, înţelegându-ne simplu, din priviri.

— La apusul soarelui, răspunse Porta, cu gura până la urechi. Am vorbit cu Blaummer şi mă întâlnesc cu el în spatele cantinei...

— Eu, Heide şi Legionarul rămânem aici, să vă acoperim fundurile neastâmpărate, decise Bătrânul, cu înţelepciunea-i caracteristică.

— Perfect! exclamă Creutzfeld. Pe mine nu m-ai fi putut reţine nici dacă m-ai fi legat de tanc!...

— Ştiu, înclină Beyer din cap, scurt.

— Voi, continuă Porta, ar fi bine să ne urmaţi la ceva distanţă şi să nu veniţi o dată cu nune la întâlnirea cu Blaummer. S-ar putea să se sperie şi să refuze să colaboreze dacă vă vede...

— Hm! făcu Micuţul. Probabil că glumeşti...

— Deloc. Blaunlmer e singurul câre ştie unde e adăpostul şi, dacă se încăpăţânează, e în stare să nu mai scoată o vorbă.

— Uită problema asta, amice! Ştii bine ce metode eficiente de convingere are băiatul! se făli Micuţul, arătându-şi pumnii cât două baroase.

Porta râse şi Sevilla îi ţinu isonul.

— Totuşi, are dreptate Johann, zise el. Îl vom urma la distanţă. E mai bine aşa...

Micuţul înghiţi în sec şi acceptă. Se vedea însă de la o poştă că-l mâncau pumnii îngrozitor de tare. Era de aşteptat ca în curând să găsească o altă modalitate pentru a-şi descărca energia. Drept pentru care i-am dat un ghiont Legionarului şi l-am avertizat, şoptindu-i insinuant la ureche:

— Fii atent la Creutzfeld... E ca un cazan sub presiune. Ia-l deoparte şi dă-i drumul la buşon. Altfel, tare mi-e că explodează!

— *Oui*, *mon camarade*! mârâi el, încuviinţând din cap. Numai că buşonul Micuţului e înţepenit rău de tot şi nu ştiu dacă voi izbuti să-l deblochez...

— Lasă, te descurci tu, l-am încurajat eu, bătându-l încet pe umăr.

S-a ridicat şi s-a dus lângă Creutzfeld. L-a luat pe după gât şi i-a şoptit ceva la ureche. Pentru început, Micuţul a făcut ochii mari, apoi a deschis larg gura şi, în cele din urmă, scuturându-se ca de o piele răpciugoasă, a îndreptat spinarea şi a urlat spre Legionar:

— Da?! Atunci, fii atent la mine!

Şi s-a pierdut printre şoproanele dărăpănate unde ne aciuasem, îndreptându-se spre cantină. Cinci perechi de ochi miraţi s-au întors deodată spre Legionarul. Iar el, cu o expresie de satisfacţie pe chip, ne-a susţinut privirile curioase şi, ridicându-se în picioare, a exclamat nevinovat, ca un copil ce dă vina pe fratele lui pentru pozna făcută împreună:

— I-am urmat sfatul lui Sven!

— Şi ce l-ai pus să facă?! Am sărit impacientat.

— Nimic...

— Atunci... unde naiba a fugit aşa pornit?

— Să-mi demonstreze mie că n-am dreptate. Bătrânul dădu încet din cap, semn că înţelegea prea bine ce se petrece.

— E clar! făcu el. Încingeţi focul...

— Mâncăm ceva bun? întrebă Heide, curios.

De când încasase glonţul ăla nefericit la subsuoară şi fusese nevoit să petreacă două zile în cocina numită spital de campanie, Julian Heide căpătase o senzaţie neobişnuită de foame continuă, nicicând potolită. Remarcasem cu toţii acest fapt, dar n-aveam ce să-i facem.

— Depinde..., mormăi Legionarul, stricându-se de râs în pumni.

Începea distracţia. Nu asta intenţionasem şi-acum îmi părea rău.

Trebuia să-mi, fi dat seama că aşa ceva se va întâmpla, din clipa în care făcusem prostia să mă adresez Legionarului ca să-l potolească pe Creutzfeld. De fiecare dată se petrecea aşa. Şi ştiusem...

Sevilla însă nu stătu mult pe gânduri. Dispăru şi el şi reveni peste câteva minute cu un ceaun de tuci şi o pirostrie afumată. Comandă scurt:

— Lemne!

Ne-am mobilizat şi am adunat, în scurt timp, un vraf de lemne, gata de

pus pe foc. Heide nu mai putea de poftă, saliva văzând cu ochii şi, încetul cu încetul, unul după altul am început să percepem senzaţia aceea minunată de nerăbdare de dinaintea unei mese copioase. Habar n-aveam ce urma să facă Micuţul, cu ce avea să vină de acolo de unde se dusese, însă fusese de ajuns îndemnul Bătrânului ca să ne transforme într-o haită dornică de festin.

Sevilla a aprins focul şi a pus ceaunul la încins, pe pirostrie. Ne-am adunat în jurul focului ca nişte ţigani şi ne-am^prins câte o ţigară, să mai îndepărtăm senzaţia de foame ce ne mistuia stomacurile.

— Ce faceţi aici, hahalerelor? Se auzi deodată glasul lui Egon Schermacher, un caporal gras şi chel din Regimentul 16 Tiger.

Ne mai întâlnisem cu el în campania din Tobruk, cu vreo doi ani în urmă. Sărmanul pierduse la cărţi tot ce avea, inclusiv echipamentul, ţinuta şi lenjeria intimă. Porta şi Sevilla îl lăsaseră, efectiv, „piele”. Plecase gol-goluţ de la masa de joc improvizată pe o ladă de muniţie, aşa cum îl născuse mamă-sa. Însă era un tip de treabă, câre nu purta pică nimănui, niciodată.

N-am apucat să-i răspundem, că Micuţul îşi şi făcu apariţia, brusc, dintr-un şopron aflat la zece metri depărtare. Căra mândru un uriaş jambon de porc. Toate privirile s-au întors instantaneu spre el şi-am înghiţit cu toţii în sec, pofticioşi.

— Criminalilor!... l-am auzit pe Egon murmurând cu glas stins, răguşit, în timp ce se aşeza nepoftit în jurul focului, fără să-i pese de noi.

Legionarul fluieră a admiraţie şi-i ieşi în întâmpinare Micuţului: Chipul acestuia radia de satisfacţie şi un zâmbet larg îi lumina figura transpirată.

— Dumnezeule! exclamă Heide, cu ochii cât cepele, când Creutzfeld ajunse lângă noi. De unde-ai luat ăsta, drac împieliţat ce eşti?!!!

Pulpa afumată arăta aşa de bine, că ne venea râu doar uitându-ne la ea. O stare de leşin îmi răscolea dureros stomacul, care nu mai putea fi stăpânit în niciun fel.

— De la „prietenul” tău, rânji Micuţul cu toată gura. E provizia secretă a maiorului Ziegler...

Parcă ne-ar fi lovit cu leuca în moalele capului. O tăcere nepământeană se lăsă deodată peste trupa noastră de păcătoşi. Legionarul era singurul care continua să surâdă, ca şi cum ar fi spus:

„Am ştiut eu, dar nici prin cap nu mi-a trecut că idiotul ăsta o să reuşească!?”. În rest, figurile tuturor erau pătrunse de stupoare. Egon Schermacher, cel puţin, înghiţi eu greutate nodul imens ce i se pusese în gât şi se ridică grăbit.

— Eu, unul, mă opresc aici, cât încă mă mai pot salva de la spânzurătoare!...

— Ce spânzurătoare?! făcu Micuţul, mirat sincer. Dar Egon nu-l băgă în seamă şi se îndepărtă, nu înainte însă de a ne ura din toată inima:

— Moarte uşoară, ticăloşilor! sper să nu vă doară prea tare... Chiar şi

pentru noi, obişnuiţi cu de-alde astea, fapta Micuţului reprezenta prea mult. Uriaşul nostru camarad fără minte nu ţinuse cont absolut deloc de proaspătul incident cu maiorul Ziegler, Legionarul n-avusese de lucru şi, iată, acum chiar că ne păştea plutonul de execuţie! Bătrânul se dezmetici primul:

— Porta, fugi după Egon şi adu-l înapoi. Nu putem risca... Şi stingeţi odată focul ăla blestemat!

Johann Porta se execută şi dispăru printre şoproane, după Schermacher. Micuţul îi puse jambonul în braţe Legionarului. Dar nici măcar lui nu-i mai prii bucata afumată de came. Sevilla luă un bidon cu apă şi stinse precipitat focul.

— Creutzfeld, continuă Bătrânul, faci cale întoarsă şi duci jambonul la locul lui, de unde l-ai luat.

— Glumeşti! mormăi Micuţul.

— Deloc! replică Beyer rece. De data asta, chiar aţi făcut-o de oaie...

— Dar...

— Niciun dar! Sven, se întoarse Bătrânul către mine, dacă tot te-a mâncat în fund să-i inciţi pe-ăştia doi, îl însoţeşti pe Creutzfeld şi duceţi pulpă de porc la cantină.

Am încuviinţat din cap, fără vorbe. N-avea niciun rost să fac pe grozavul acum. M-am ridicat şi l-am luat pe Micuţul de braţ. Legionarul i-a păsat proba incriminatori şi Creutzfeld s-a urnit din loc, aerian, încă neînţelegând ce se petrece.

— Staţi aşa, neghiobilor! sări Bătrânul, impacientat. Luaţi o raniţă şi băgaţi jambonul în ea. Doar n-o să mergeţi cu el, aşa, în văzul tuturor?!

Ne-am executat, oftând. Creutzfeld a pus raniţa la spinare şi-am pornit înapoi spre cantină.

— Cum naiba ai şutit pulpa? l-am întrebat curios.

— N-am şutit-o, mi-a răspuns.

Am aşteptat să continue, dar, cum nu prea avea de gând, l-am îmboldit cu o altă întrebare:

— Şi-atunci, cum ai făcut rost de ea?

— Simplu. La schimb.

Am rămas uluit. A face „schimb”, în cazul lui Creutzfeld, însemna excluderea folosirii forţei brute pentru atingerea scopului propus, iar asta implică gândire. Micuţul gândise, şi asta chiar că nu-i stătea în fire!

— Şi ce-ai dat în locul ei?

— Nimic.

Nu mai pricepeam deloc, dar deja ne apropiasem de cantină. În fapt, era vorba de un şopron mai spaţios, la câteva case distanţă de locul unde ne aciuasem noi. În pofida tuturor aşteptărilor, Micuţul a continuat, imperturbabil, să-mi explice:

— I-am promis lui Klaus că-i aduc un porc întreg, viu, mâine dimineaţă, când ne întoarcem...

Ceţurile din mintea mea au început să se destrame. Şi-atunci am înţeles raţionamentul camaradului meu. Şi mi-am dat imediat seama că nu greşise deloc. Dacă Porta avea dreptate şi undeva între dealuri se ascundeau sătenii, cu tot cu animale, atunci promisiunea făcută bucătarului personal al maiorului Ziegler avea acoperire şi putea fi onorată. Aşa că l-am apucat pe Creutzfeld de braţ şi l-am oprit locului.

— Atunci, nu „mai are niciun rost să returnăm pulpa, nu-i aşa?!...

— Păi, aşa zic şi eu, dar Beyer n-o să fie supă...

— Beyer nu ştie toată povestea, l-am întrerupt eu, deja salivând la gândul că voi mânca, în cele din urmă, jambon afumat în acea seară. Hai să ne întoarcem!

Când am ajuns la şopronul nostru, feţele tuturor erau îmbufnate, lipsite de viaţă, acre. Era ca şi cum li s-ar fi plimbat prin faţă o unguroaică nurlie, goală-goluţă, şi ei n-ar fi avut voie nici măcar s-o atingă. Cel mai amărât dintre toţi părea a fi Heide, drept pentru care el a fost cel căruia, după ce-am băgat mâna în raniţa din spatele Micuţului, i-am aruncat jambonul în braţe.

Din nou stupoare, din nou priviri hămesite şi, ca să pună capac la toate, Heide n-a mai aşteptat nicio permisiune şi şi-a înfipt dinţii în pulpă. A muşcat ca un lup pofticios din muşchiul afumat, înghiţind halcă de came aproape neamestecată.

Jambonul a trecut dintr-o mână într-alta şi, până a ajuns din nou la mine, am apucat să le expun situaţia reală. Beyer n-a mai avut nimic de comentat; şi-a tăiat o bucată respectabilă din pulpă şi a început să mănânce tacticos, savurând fiecare înghiţitură.

Până seara n-a mai rămas decât osul, iar echipa de „expediţionari” care urma să plece în căutarea sătenilor la lăsarea întunericului s-a mai mărit cu un membru: Egon Schermacher. Am făcut pregătirile necesare şi, când soarele a coborât definitiv sub linia orizontului, l-am trimis pe Porta după Blaummer. Fostul miner a sosit, pus în temă de berlinez. Ne-am mai verificat o dată echipamentul, iar când luna a răsărit, mare şi roşie, în spatele vălătucilor de nori zdrenţuiţi de pe cer, ne-am strecurat printre şoproane, spre marginea satului, ca nişte năluci.

Noaptea dădea deja semne că avea să fie una rece, dar cel puţin norii de pe cer se mişcau foarte încet, semn că nu urma să plouă. În afară de şuierul moderat al vântului şi *de* sunetele fireşti scoase de trupă germană cantonată la poalele dealurilor, nimic nu dovedea că lumea ar fi vie.

Mergeam tăcut în spatele lui Sevilla, care-şi înfundase căciula adânc pe cap şi-şi ridicase gulerul şubei, să se apere de frigul ce devenea parcă cu fiecare minut care trecea tot mai pătrunzător. Un câine începu deodată să urle în sat. Un sunet sumbru, apăsător, a pagubă şi necaz. Am ridicat ochii spre lună. Ieşise cu totul din nori şi era sângerie. Părea de-a dreptul bolnavă. Un fior rece ca gheaţa mi-a străbătut şira spinării şi m-a făcut să mă cutremur.

— Nu-nchide niciunul gura la jigodia aia? Murmură Schermacher, înciudat.

Nici n-apucă bine să termine, că răsună o împuşcătură surdă şi urletul lugubru al animalului încetă cu un schelălăit scurt. Am răsuflat uşuraţi cu toţii. Iar Egon Schermacher a încheiat pe acelaşi ton:

— Aşa, frate, fie de sufletul tău!...

— Tăceţi naibii din gură şi mişcaţi-vă odată! Mârâi Blaummer, nervos.

Nu prea îi convenise aranjamentul făcut de Porta, dar până la urmă se declarase de acord să-i însoţim şi noi. Era posibil să întâmpinăm rezistenţă din partea sătenilor ascunşi în grotă şi, cu cât eram mai mulţi, cu atât era mai bine. Fostul miner ne conduse spre marginea dinspre dealuri a satului, printre tufişuri de măceşi şi mărăcini, către un lăstăriş des, pentru a evita întâlnirea cu vreo santinelă: Am ajuns la un pârâu puţin adânc, cu apă limpede şi rece, l-am traversat şi-am început să urcăm coasta dealului. Lumina lunii era suficientă pentru a vedea pe unde mergem, însă asta doar aici, unde copacii erau rari şi desfrunziţi de toamnă. O dată intraţi-în pădure, avea să ne fie din ce în ce mai greu, dacă nu chiar imposibil fără lanterne.

— Cum ai descoperit ascunzătoarea, Albert? îl întrebă Egon pe Blamuner.

— Treaba mea! replică acesta morocănos.

— După miros, se băgă Porta în vorbă.

— Haida, de! exclamă Egon. Da’ ce, Blaummer e baronul von Munchhausen?!

Pe Sevilla îl pufai râsul. Îi dădui un ghiont în coaste şi tăcu brusc, icnind. Era singurul care avea, pare-se, chef de râs. Ceilalţi, inclusiv eu, fuseserăm acaparaţi de o stare neobişnuită de sfârşeală sufletească, o lipsă totală de chef şi, peste toate, sentimentul că, într-un fel sau altul, în această noapte, la grotă, lucrurile vor scăpa de sub control. Nu-i uşor de descris ceea ce simţeam, însă deseori în război când apar astfel de temeri interioare trebuie să faci tot posibilul, indiferent dacă crezi sau nu în ele, să ţii cont de ele, să le consideri reale şi să acţionezi, pe viitor, în consecinţă.

Blaummer ne-a condus prin desişul acela şi, nu după multă vreme, am părăsit perimetrul păzit de santinelele noastre. Nu era, bineînţeles, pentru întâia oară când „evadam” din companie, însă, de această dată, senzaţia că se va întâmpla ceva rău s-a acutizat atât de tare în sufletul meu, încât n-am mai putut rezista şi, când am considerat că ne-am afundat suficient de mult în pădure pentru a nu mai putea fi auziţi de vreo ureche indiscretă, mi-am oprit camarazii.

— Hei, ia staţi aşa! Trebuie să vorbim,..

Micuţul a scos un sunet nedefinit, ceva între un icnet de dezaprobare şi o încuviinţare. Şi-a dres imediat glasul în pumn şi a şoptit gutural:

— Ce naiba vrei să vorbim, Sven?! Lasă-ne în durerea noastră...

— Păi, tocmai despre asta vreau să vorbim, am replicat. Despre durerile

noastre. Voi nu simţiţi?

S-au oprit cu toţii şi Porta a exclamat:

— Ba da! Eu simt! simt că mă trece o pişare de mă taie la băşică!...

Sevilla şi Egon au pufnit în râs, dar s-au oprit numaidecât Nu era râsul lor. Porta s-a îndepărtat câţiva paşi şi a început să urineze cu forţă, aparent nepăsător. Blaummer a venit încet lângă mine şi mi-a pus uşor o mână pe umăr.

— Camarade, să nu cumva să cobeşti, că-ţi iau glandă! m-a ameninţat printre dinţi. Niciodată nu mi-au plăcut cobele, dar sunt miner şi ştiu ce înseamnă presentimentul. Eu cred în presentiment. Şi dacă e unul real, te rog să ne spui cu toată sinceritatea...

— E real, Albert, am murmurat. E-atât de real, că-mi strânge inima ca într-o menghină.

— Ptiu!!! scuipă Sevilla spre mine. Mă ia deja cu fiori, ticălosule...

— N-am nicio vină, băieţi, am replicat. Să nu credeţi că o fac intenţionat. Pur şi simplu, simt că în noaptea asta se va întâmpla ceva rău, simt că unii dintre noi au să-şi găsească sfârşitul acolo, la grotă. Şi nu-mi place asta. Nu-mi place deloc...

Porta trase siguranţa Schmeisser-ului şi băgă glonţ pe ţeavă.

— Eu, unui, sunt pregătit de-acum, zise el hotărât. Johann Porta n-o să-şi lase oasele într-o pădure nenorocită din România!

Curajul lui părea cu totul deplasat în asemenea momente. Nu l-a luat nimeni în seamă, în afară de Micuţul, care-l imită, încărcându-şi şi el arma.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Egon Schermacher. Mai mergem sau ne întoarcem în sat?

Câteva secunde lungi se lăsă o tăcere mormântală. În afară de şuieratul ascuţit al vântului, nu se mai auzea, practic, nimic. Mantia întunecată a nopţii se aşternuse peste pădurea de stejari şi arţari, lumina lunii izbutind numai arareori să se strecoare printre crengile copacilor, până jos, pe pătura de frunze moarte ce acoperea solul moale. Ne venea foarte greu să luăm o hotărâre.

— Mai e mult până la ascunzătoare? întrebă într-un târziu Micuţul.

— Nu chiar, răspunse Blaummer. Bătrâna spunea că-i între cele două dealuri, după stânca aceea în formă de cap de cal...

— Care bătrână?! făcu Porta, curios. Nu mi-ai zis nimic de nicio bătrână!?...

— N-are nicio importanţă, replică Blaummer, îngândurat. Luaţi odată o hotărâre şi hai să mergem de-aici, ori într-o parte, ori în alta!

Din nou se aşternu tăcerea. Dar de această dată nu mai dură mult.

— Eu merg la grotă! zise Micuţul.

— Şi eu! făcu Porta.

— Dacă ei merg, merg şi eu! exclamă şi Sevilla.

— Bine, am zis cu inima strânsă, mergem la grotă... L-am urmat pe

Blaummer, în şir indian, printre copacii desfrunziţi, încercând să nu ne abatem prea mult de la direcţia sugerată de bătrâna care-i dăduse fostului miner informaţia cu privire la locul unde se află ascunzătoarea sătenilor. Albert ne-a spus, în cele din urmă, toată povestea, cum o zărise la un moment dat pe bătrâna ce rămăsese în sat strângând la piept o fotografie de slabă calitate, în care zâmbea cu toată fiinţa o fetişcană de vreo paisprezece-cincisprezece ani, nepoata ei. Bătrâna era bolnavă, simţea că n-o s-o mai ducă mult şi n-ar fi vrut să moară înainte de-a o mai vedea măcar o dată pe fetiţa care-i luminase zilele ultimilor ani. Numele fetei era Maria, tatăl ei îşi pierduse viaţa pe frontul din Cehoslovacia, iar mama ei se spânzurase când aflase vestea. O găsiseră într-un şopron dărăpănat, după două zile. Fetiţa rămăsese de atunci pe lume numai cu bunica bolnavă şi suferindă. Blaummer o rupea bine pe ruseşte şi, cum bătrâna se născuse undeva în Basarabia, reuşise să se înţeleagă cu ea şi să ajungă la un consens. Micuţul îi promisese că avea să i-o aducă pe Maria, iar bătrâna îi indicase locul unde se afla grota în care se retrăseseră sătenii, cu două zile înainte de sosirea noastră acolo.

—... Şi n-am de gând s-o înşel pe bătrână, încheie Albert Blaummer cu seriozitate. Eu când promit ceva, mă ţin de promisiune!

— Şi eu la fel, zise Micuţul cu ardoare. Trebuie să dau un porc în schimbul jambonului afumat, aşa că haideţi mai repede, să nu creadă cumva omul ăla că sunt un neserios...

Am ajuns în apropierea stâncii în formă de cap de cal după aproape o jumătate de oră de mers prin pădurea întunecoasă. Ne-am împărţit în două echipe. În prima eu, Blaummer şi Sevilla, în cea de-a doua Porta, Micuţul şi Egon Schermacher. Apoi am început să urcăm spre stânca cocoţată tocmai în vârful dealului. Noi prin dreapta, echipa lui Porta prin stânga. Pantă era extrem de abruptă şi urcuşul deveni foarte greoi după mai puţin de cinci minute, căci pătura de frunze moarte era deosebit de alunecoasă şi la fiecare pas trebuia să fim atenţi să nu ne împiedicăm şi s-o luăm de-a rostogolul înapoi la vale.

— Staţi aşa! şopti deodată Sevilla, făcându-ne semn să ne oprim, pe undeva pe la jumătatea distanţei dintre baza dealului şi vârf, (Rămase într-o poziţie nefirească, aplecat, cu mâna la ureche, ca un iepure ce a simţit apropierea vânătorului.) Auziţi?

Am ciulit urechile, atenţi la orice zgomot. La început n-am distins nimic, dar mai apoi am prins sunetul vag al unui muget stins de vacă. Şi grohăiturile slabe ale unor porci. Avusese dreptate bătrâna, nu ne trimisese după cai verzi pe pereţi.

— Să mergem! comandă Blaummer cu glas stins. Dar cu atenţie, de-acum! Cu siguranţă au pus oameni de pază la intrare...

Deodată, liniştea nopţii se sparse în sute de sunete, întâi o bufnitură surdă, apoi icnete, zgomot de crengi rupte, alte bufnituri, fâşâit de frunze uscate, gemete şi, peste toate, o înjurătură a Micuţului, plină de năduf,

secondat numaidecât de Porta. Ne-am dat imediat seama că Schennacher alunecase şi căzuse de-a rostogolul la vale.

Brusc, o armă începu să tragă, foc cu foc. Gloanţele bubuiră la gura ţevii, undeva deasupra noastră, mult în stânga. Câteva se loviră de trunchiurile copacilor şi răsunară sec. Altele loviră bucăţi de stâncă şi ţiuiră ascuţit. Ecourile fiecărei împuşcături reverberară în pădurea pustie.

— Repede, sus! ne îmboldi Seviâla.

Arma tăcu. Porta şi Micuţul făcură dovada experienţei acumulate pe atâtea câmpuri de bătălie şi nu răspunseră provocării venite din partea sătenilor. În schimb, aceştia se deconspirară şi de-acum ştiam la ce să ne aşteptăm. Trezite de împuşcături animalele începură să zbiere la unison, speriate, dar glasurile lor ajungeau la noi slabe, fade, fără ecou, stinse. Câteva voci de femei şi bărbaţi strigară ordine îngrijorate. Şi, ca fundal sonor, câţiva copii mici începură să plângă speriaţi.

— Trebuie să ne mişcăm repede! spuse Blaununer printre dinţii încleştaţi. De-acum, ai noştri au auzit, cu siguranţă, împuşcăturile, şi nu va mai dura mult până ce Vipera va ordona unei grupe să pornească încoace...

— Şi-apoi, completă Sevilla, maiorul Ziegler va întări paza la poalele dealului, mai mult ca sigur, ceea ce va face din reîntoarcerea noastră în sat o problemă mai mare decât credeţi!...

Îngrijorarea răzbătu din tonul camaradului meu, dar Blaummer îl linişti curând:

— Asta nu va fi o problemă, frate, dacă avem norocul să găsim mâncare şi băutură acolo, sus, în grotă. Ce santinelă crezi că va refuza câteva sticle de tărie pe frigul ăsta?

— Îhî!... încuviinţă Sevilla. Hai să luăm prada şi să terminăm odată cu toată povestea asta!

Am continuat să urcăm, atenţi la fiecare mişcare, la fiecare sunet. Schermacher se oprise, probabil, pe undeva pe la poalele dealului şi acum ne asigura retragerea, blamându-se pentru neghiobia de care dăduse dovadă. Avusese noroc, la urma urmelor, căci războiul nu-i o joacă. Deseori, o greşeală poate fi chiar ultima greşeală! Pentru că gloanţele nu iartă. Mai ales cele trase la nimereală, din cauza fricii. Pe timp de război, fie că fişti combatant, fie că nu eşti, în clipa în care ai pus mâna pe armă, este imposibil să nu se ivească, mai devreme sau mai târziu, şi ocazia de a apăsa pe trăgaci. În felul acesta, chiar dacă nu îţi place ideea, devii „ucigaş de oameni”; căci instinctul supravieţuirii ia locul gândirii şi omul se transformă atunci într-un animal: care pe care! Aşa că Egon Schermacher trebuie că se simţea, mai mult ca sigur, în al nouălea cer, pentru că scăpase de gloanţele armei mânuite de săteanul speriat.

Blaummer ne făcu semn din degete să ne răsfirăm. Cu mare greutate i-am putut observa gestul, şi asta numai datorită lunii ce a catadicsit să iasă un minut din nori. Eu am luat-o la stânga, iar Sevilla la dreapta. M-am strecurat

asemenea unui hoţ, ascunzându-mă după trunchiul fiecărui copac, atent la orice mişcare şi la orice sunet. De-acum, instinctele animalice se treziseră iarăşi în mine, luând locul raţiunii. Dezvoltarea acestei aptitudini native este încă un motiv pentru care unii scapă din război şi alţii nu. Căci, dacă te laşi în voia raţiunii şi judeci fiecare pas înainte de a-l face, eşti ca şi mort. Războiul este, de cele mai multe ori, mai rapid decât gândirea umană. Lucrurile, pur şi simplu, se întâmplă, iar singurul aliat care-ţi mai poate salva viaţa în asemenea situaţii este instinctul. Încrede-te în el, lasă-te în voia lui, iar el va şti ce şi cum să facă pentru a te ţine în viaţă.

Sub genunchiul meu a trosnit sec o creangă uscată. Şi instinctul mi-a ordonat, în acea clipă, să mă feresc, să mă ascund după trunchiul celui mai apropiat copac. La o fracţiune de secundă după ce-am sărit într-o parte, a răsunat împuşcătura. Am apucat să văd jerbă de foc de la gura ţevii, la mai puţin de zece metri în faţa mea, sus, după care glonţul a pătruns ca o viespe de oţel în coaja copacului după care mă retrăsesem, la nici cinci centimetri de chipul meu. Aşchii de lemn mi s-au înfipt în obraz şi, ca să-mi înăbuş strigătul de durere, mi-am îngropat faţă în muşchiul umed crescut la rădăcina arţarului. A urmat imediat un al doilea glonţ, care a muşcat foarte puţin din copac şi s-a oprit într-o bucată de stâncă, un pic mai jos, de unde a ricoşat cu un sunet ascuţit.

Mi-am dat seama numaidecât că aveam de-a face cu un „duşman” care ştia să mânuiască o armă, căci unul neexperimentat n-ar fi reuşit în vecii vecilor să tragă două cartuşe atât de bine grupate. N-am ripostat nici de această dată. L-am lăsat să se liniştească, convins că nu mă văzuse. Însă Sevilla n-a mai avut răbdare. Mult mai bine postat decât mine, profitând de lumina lunii, a apăsat o singură dată pe trăgaci. Icnetul scurt de durere şi surpriză pe care îl auzisem de atâtea ori de-a lungul ultimilor ani a răsunat pe întuneric. Trăgătorul misterios a fost anihilat.

Am făcut abstracţie de usturimea din obraz şi m-am propulsat val-vârtej spre locul unde se aflase santinela sătenilor. Din câţiva paşi rapizi, am fost acolo. Luna a ieşit din nou din nori şi razele ei murdare au luminat scena. Peste un colţ de stâncă se afla răstignit un trup pipernicit. Un bărbat bătrân, cu o barbă bogată, albă ca laptele. Avea o gaură sângerândă în tâmpla ninsă de ani. Degetele mâinii stângi îi rămăseseră înţepenite pe un Kalaşnikov rusesc. O victimă războiului care nu fusese luată în calcul în cancelariile din Germania.

— Sven jos!!!

M-am aruncat la pământ, pitindu-mă după colţul de stâncă, scăpând ca prin minune de următoarele gloanţe, venite mai de sus de astă dată.

— Mulţumesc, Albert! Am strigat.

De-acum nu mai avea niciun rost să ne ascundem. Ne deconspirasem poziţia, cel puţin eu, Blaummer şi Sevilla. Însă nici Micuţul n-a mai răbdat. A început să tragă ca nebunul spre locul de unde pornise cea de-a doua rafală,

secondat îndeaproape şi de Porta.

Profitând de acoperirea creată de ei, am continuat să urc spre poalele stâncii în formă de cap de cal, aflată acum la mai puţin de treizeci de metri în susul dealului.

— Nu mai trageţi!!! se auzi deodată o voce speriată de femeie, într-o germană stricată. Nu mai trageţi, v-am rugat! Noi predăm!

— Porta! a urlat Sevilla. Creutzfeld! Opriţi focul!!! Cei doi camarazi ai noştri au încetat, însă nu i-am auzit părăsindu-şi poziţiile. Femeia a continuat pe un ton ascuţit, aproape isterizată:

— Avem copii mici aici, fie-vă milă!...

— Ieşiţi de-acolo cu toţii! ordonă rece Blaummer. Câţi sunteţi?

— Optzece...

— Afară! Toţi! repetă Blauminer scurt. Lăsaţi animalele acolo! Repede!...

M-am trezit cu Sevilla lângă mine.

— Dumnezeule! a exclamat. L-am omorât...

O tristeţe fără margini a răzbătut din glasul lui. A început să geamă încet, gâtuit de un acces de plâns pe care se chinuia din răsputeri să şi-l reprime. Moşneagul acela n-ar fi trebuit să moară. Moşneagul acela nu era un soldat. Moşneagul acela murise încercând să salveze viaţa nepoţilor lui. Iar Sevilla ştia asta, însă războiul când n-avea scrupule. Războiul e o fiară turbată căreia nu-i pasă cine-i cade sub gheare. Pentru el n-are importanţă dacă porţi sau nu porţi uniformă. El cere vieţi. Şi nu se uită că-s de soldaţi, de civili, de ofiţeri, de femei, de bătrâni sau de copii. Vieţi să fie...

— Dumnezeule, ce-am făcut?!... repetă Sevilla şi izbucni într-un acces dureros de plâns.

I-am pus o mână pe umăr şi l-am strâns uşor. A ridicat ochii spre mine, plini de lacrimi.

— N-aveai de unde să ştii, am încercat să-l consolez, fără convingere. Nu a fost vina ta...

— Şi doar ne-ai avertizat, ne-ai spus c-o să se întâmple o nenorocire...

În buza grotei a apărut un felinar. Şi, la lumina lui, unul după altul, au ieşit afară trei bărbaţi betegi, probabil rânişi de război, doi adolescenţi înjur de cincisprezece ani, două bătrâne, patru fete şi patru femei; două din ele purtau câte un prunc în braţe. Copiii plângeau nereţinut, animalele dinăuntru urlau şi se zbăteau, iar cei şaptesprezece refugiaţi tremurau ca vărgile de teamă, cu capetele în pământ.

— Aruncaţi toate armele! porunci Blaummer, imperturbabil. Cine e Maria?

O rumoare încărcată de surpriză trecu ca un val printre săteni. Se uitară miraţi unii la alţii, neînţelegând exact ce se petrece.

— Cine e Maria? repetă Albert, ridicând vocea.

— *Ich*...

O tânără ieşi din rând, făcând un pas înainte, gata să leşine de stancă. Ne

aşteptam la o adolescentă zvealtă, abia ieşită din copilărie, dar se vede treaba că poza bătrânei din sat era făcută cu ceva vreme în urmă. Maria purta o basma închisă la culoare, trasă pe frunte, acoperindu-i ochii ce priveau numai în pământ. Iar de la distanţa aceea şi la lumina slabă a unicului felinar cu care ieşiseră din grotă, amănuntele se pierdeau.

— Coboară de-acolo! ordonă Blaummer în continuare. Sven, ia-i în primire!...

Tânăra a rămas pe loc câteva secunde, indecisă. Apoi consăteana ei i-a tradus cererea camaradului meu şi ea s-a uimit. A iar început să plângă, uitându-se speriată spre ai săi.

— Spune-i să nu-i fie frică! strigă Blaummer. O s-o duc la bunica ei. Bătrâna e pe moarte şi vrea s-o mai vadă o dată înainte de a trece în...

Atunci se dezlănţui iadul pe pământ!

Parcă din zeci de locuri deodată izbucniră, rafale de mitralieră şi de pistoale automate. Trăgeau şi în săteni, şi în noi. Noaptea zbiera în jurul nostru ca un animal înjunghiat. Câţiva refugiaţi apucară să intre în grotă, strecurându-se cu un incredibil noroc printre gloanţe. Alţii căzură că seceraţi, felinarul explodă într-o jerbă de scântei şi-gazul dinăuntru se împrăştie pe hainele unui bărbat. Ţoalele luară foc instantaneu. Omul începu să urle că din gură de şarpe, încă în viaţă, şi-şi dădu drumul de-a rostogolul la vale, în speranţa că va scăpa de flăcările mistuitoare. O rafală îl urmări încăpăţânată, până ce-l prinse din urmă şi-i curmă suferinţa pentru totdeauna.

O mulţime de ordine în germană răsunau în pădure. Mi-am dat seama împietrit că erau oamenii lui Ziegler.

Am alergat spre fata care cobora către mine şi-am prins-o cu o clipă înainte de a se lovi bezmetică de un copac. M-am aruncat peste ea şi-am tras-o după mine, la adăpostul iluzoriu oferit de o tufă de mărăcini. Alte ace îmi impuseră faţa deja rănită, dar n-am luat în seamă acest lucru.

— Opriţi focul!!! l-am auzit pe Albert Blaummer strigând cât îl ţineau puterile. Opriţi focul!!! Suntem de-ai voştri! 26 Panzer!!!

Răspunsul a fost o grenadă aruncată în direcţia de unde răsunase glasul fostului miner. Explozia a vuit secunde lungi în pădurea pustie, sunetul încercând parcă disperat să scape din strânsoarea dealurilor ce-l înconjurau din toate părţile ca o închisoare.

— Ticăloşi blestemaţi!!! urlă Blaummer cu durere nereţinută în glas.

— Sven, cară-te naibii de-acolo! strigă Porta la mine, de undeva din stânga.

— Spre grotă! ordonă Sevilla. Repede, spre grotă! Am luat-o pe Maria de mână şi-am urcat câţiva metri. Un roi infiltrat de gloanţe ne-a făcut să ne aruncăm la pământ. Maria bolborosea ceva în româneşte, probabil o rugăciune. Basmaua îi căzuse din cap şi părul despletit îi atârna acum în dezordine, plin de frunze uscate. Părea fantoma unei nebune, culcată acolo, lângă mine, privindu-

mă cu ochi mari, ieşiţi din orbite de spaimă. Era pur şi simplu paralizată.

Mai întâlnisem asemenea priviri la femei, dar în marea lor majoritate îşi pierduseră fie copiii, fie soţii, şi asta deseori chiar în faţa lor. Asemenea femei devin extrem de periculoase, căci sunt atât de imprevizibile, atât de rupte de realitate, încât sunt în stare să se arunce în braţele morţii fără să clipească, cu bucurie chiar, iar soldatul de lângă ele devine, din nefericire, o ţintă la fel de perfectă ca şi ea. Tocmai de aceea trebuia să am mare grijă ce fac cu Maria:

Să o las acolo sau să o trezesc la realitate. Am ales ce-a de-a doua variantă. I-am trosnit o palmă usturătoare, cel mai eficient tratament în astfel de cazuri. A clipit năucită şi s-a dezmeticit.

O grenadă a căzut chiar lângă piciorul meu şi s-a înfipt cu zgomot sec în patul de frunze moarte. Fără să-mi pierd cumpătul, am ridicat-o repede şi-am aruncat-o înapoi, la vale, în direcţia din care venise. A explodat în aer, la vreo zece metri mai jos, după ce iniţial s-a lovit de un stejar care i-a schimbat direcţia. În străfulgerarea de o clipă din timpul exploziei, am apucat să văd un *Stabsgefreiter* în uniformă neagră, de camuflaj, care sări disperat într-o parte, prea târziu însă pentru a scăpa de ploaia de schije ucigătoare. Urletele lui de durere s-au adăugat ţipetelor şi împuşcăturilor care făceau pădurea să vuiască în noapte. Erau oamenii Viperei, cei din trupele de asalt, ticăloşi pregătiţi să lupte în toate condiţiile posibile. Însă nemernicii n-aveau experienţa noastră!...

Ne-am grupat cu toţii în apropierea intrării în grotă, mai puţin Albert Blaummer şi Egon Schermacher. Săracul Blaummer fusese atins de schijele grenadei şi acum trăgea ca nebunul, dându-ne nouă răgazul de a ne refugia în grotă. Iar Sehennacher, ei bine, nu îşi făcea simţită prezenţa în niciun fel; parcă se evaporase, parcă-l înghiţise noaptea rece şi turbată! Însă îl cunoşteam, Egon nu era un laş, Egon n-avea să îşi lase tovarăşii de izbelişte, nici în ruptul capului! Cocea el ceva acolo, jos, însă de unul singur n-avea să izbutească mare lucru. Trebuia, însă, să ne păstrăm încrederea...

Porta s-a adăpostit după un colţ de stâncă şi, de acolo, a început să tragă rar, glonţ după glonţ, cu precizie, ca să nu irosească muniţia fără rost. Era evident de-acum ce ordin dăduse Vipera echipei lui de ticăloşi. Fiindcă părăsisem tabăra fără permisiune, eram consideraţi dezertori şi, deci, buni de executat. Presimţirea mea se adeverise, din nefericire. Nu mai aveam cale de întoarcere. Şi dacă făceam prostia să ne adăpostim în grotă, dispărea şi ultimă şansă de salvare. Căci nu mai exista nicio altă ieşire şi, astfel, am fi fost prinşi în capcană. Odată şi odată muniţia avea să ni se termine, iar câinii în negru aveau să ne sară atunci la beregată şi să ne sfâşie.

— Nu intraţi în grotă! le-am strigat lui Porta, lui Sevilla şi Micuţului. Nu mai ieşim vii de-acolo dacă o facem!

Au priceput numaidecât. Sevilla a replicat:

— Urcăm spre capul de cal şi trecem de partea cealaltă a dealului!...

— Atunci, luaţi-o naibii din loc odată! urlă Micuţul, extrem de încântat. Vă

acopăr eu fundurile alea prăpădite... Haideţi, lighioanelor, acu’ să vă văd! urlă el la atacatori, însoţindu-şi cuvintele cu un răpăit scurt de Schmeisser.

I-am făcut semn Mariei să mă urmeze şi-am luat-o târâş spre stânga, către o aglomerare de stânci golaşe, crescute ca nişte negi uriaşi pe fruntea dealului. Ea a venit după mine – din ce în ce mai stăpână pe sine acum, după ce îşi dăduse seama că nu intenţionam să-i facem vreun rău, târându-se cu greutate pe patul de frunze moarte, transformate de-acum în noroi din cauza vânzolelii din jurul intrării în grotă. Luna ieşise cu totul din nori şi arunca asupra noastră, printre copaci, o lumină firavă, bolnăvicioasă, ca de sfârşit de lume.

— Mişcaţi-vă! se auzi glasul Micuţului strigând la ceilalţi camarazi ai mei. Apoi, către oamenii trimişi de maiorul Ziegler: Hei, porci împuţiţi născuţi din căţele în bordelurile Berlinului, veniţi la tăticu să vă înfigă râturile băloase în noroi! Veniţi, fii de curve! Veniţi!!

Şi urmă, evident, o altă rafală de Schmeisser. Imediat se auziră strigăte de durere, semn că namila nu-şi pierduse deloc îndemânarea de trăgător de elită pe timp de noapte.

— Aşa, cocoşeilor, aşa, veniţi la tăticu’ să vă umple cu plumbi!...

— Ticălos pervers! sosi replica, de jos. O să te crestez din cap până-n picioare şi o să dau măruntaiele tale la câini!...

— Iar eu, continuă Micuţul să ameninţe, o să-ţi tai coaiele şi-o să ţi le îndes în guriţa aia spurcată, poponarule!

Răspunsul veni, de astă dată, din gura unei mitraliere. O rafală ucigătoare, lungă, parcă interminabilă, care se lovi de copacul gros după care se ascunsese Micuţul şi de stâncile de la gura grotei.

— Aşa, urmă Creutzfeld, trage, ticălosule, trăgea-o ai pe măta s-o tragi!

Un muget de mânie răsună în pădure şi „ticălosul” ieşi înfuriat la vedere. Greşeală fatală. Micuţului îi funcţionase încă o dată şmecheria. Nici n-aştepta altceva. Îl seceră scurt, cu două gloanţe, unul după altul. Omul Viperei icni şi căzu pe spate ca tăiat de la jumătate. Continuă să se rostogolească la vate, dar nu mai simţea nimic. Murise după primul glonţ.

Porta şuieră scurt un semnal. Micuţul înţelese şi se retrase repede după copacul ce-i servise mai devreme de adăpost. Era acum. Rândul lui Johann să-i acopere retragerea. Şi războiul verbal pomi din nou, de astă dată avându-l ca protagonist principal pe roşcatul proprietar al unui joben galben, în timpul acesta, am continuat să înaintez, urmat îndeaproape de tânăra româncă. La un moment dat, ea mi-a făcut semn, apucându-mă de picior.

— Nu pe acolo, mi-a zis pe româneşte. E o prăpastie! O să ne prindă dacă o luăm pe-acolo, fiindcă nu mai avem unde să fugim!...

N-am înţeles un cuvânt, dar şi-a exemplificat expresiile prin gesturi şi în cele din urmă mi-am dat seama ce voia să spună. Glasul îi tremura şi răsufla greu. Iar ochii ei, aprinşi de razele lunii, tulburaţi de lacrimi şi durere, mi-au părut atât de frumoşi în tristeţea lor, încât, pur şi simplu, nu m-am putut abţine

să nu mă minunez. Întrezărisem, după ani de zile, pentru doar câteva secunde, un crâmpei de frumuseţe feminină pe care n-o întâlnisem de mult şi pentru totdeauna apusă. Însă războiul nu-ţi dă răgaz să admiri lucrurile frumoase. De cele mai multe ori le ascunde din calea ta şi ţi le oferă, cu o largheţe nenaturală, numai pe cele urâte, pe cele lipsite de fior, fade, încărcate de tristeţe.

— Bine, i-am zis. Mergem în partea asta!

Şi am schimbat direcţia. Sevilla, aflat la zece metri mai jos, ne-a observat şi s-a luat după noi. Schmeisser-ul lui Porta continua să latre la răstimpuri, în timp ce gealaţii din trupele speciale ale maiorului Ziegler încercau o tactică de încercuire, pentru a ne prinde pe toţi ca într-un cleşte. Veni rândul lui Sevilla să şuiere un semnal. Ascuns după un copac, preluă ştafeta de la Porta şi începu să tragă în umbrele ce mişunau printre copacii de jos. Ripostă veni numaidecât, dându-i răgaz de astă dată lui Johann să se replieze.

— Acolo! Acolo! strigă Maria şi mi-o luă înainte, prinzând parcă aripi.

— Ce-nseamnă acolo? Am întrebat-o, încercând să, mă ţin după ea.

— Da. Acolo! repetă. La Peştera Câinilor!

De când ne aflam în România, izbutisem să prind înţelesul câtorva cuvinte, printre care şi „câine”. Dar ce voia să spună fata în situaţia asta? Despre ce câine era vorba?! Nu ştiu de ce, dar m-am bazat pe ea şi am urmat-o, fără să mai stau pe gânduri.

S-a strecurat printre copaci şi boţuri de stâncă asemenea unei feline, nerăbdătoare să ajungă la locul unde se aflau „câini”. M-am uitat în spate, încercând să-mi disting camarazii în lumina din ce în ce mai slabă a lunii. Micuţul urca spre coama dealului, dar o apucase într-o direcţie greşită, care avea să-l îndepărteze de noi. Am scos un fluierat, dar nu m-a auzit. Am fluierat mai tare. S-a oprit şi mi-a răspuns în acelaşi mod. Apoi şi-a schimbat direcţia înspre noi. Porta l-a urmat repede, dar s-a oprit după câţiva metri, dându-i răgaz lui Sevilla să se replieze.

Unul după altul am urmat-o pe Maria şi, în cele din urmă, am ajuns la un perete de stâncă, chiar în apropierea „capului de cal”. Oamenii Viperei ne-au luat urma ca nişte hăitaşi, de fiecare dată, tot mai puţini, pe măsură ce camarazii mei zăboveau un minut sau două după câte un copac mai gros.

— Acolo, sus! Mi-a arătat Maria cu degetul. N-am înţeles la ce se referă. Îmi indică păretele de stâncă, negru în întunericul nopţii.

— Ce? Am întrebat-o. Ce vrei?!

— Sus! repetă ea, în româneşte, continuând să arate cu mâna un loc situat undeva, spre vârful întunecat al stânci din faţa noastră.

— Nu-nţeleg!? Am replicat. Spune-mi tot?.. S-a aplecat şi a bâjbâit câteva momente după o piatră. Apoi s-a dat câţiva paşi înapoi şi a aruncat-o cu putere spre vârful stâncii. Nu s-a întâmplat nimic altceva în afară de sunetul sec scos de o piatră care loveşte o stâncă, secondat de câteva scântei slabe, abia

vizibile. Dar tânăra nu s-a dat bătută cu una-cu două. A adunat alte pietre şi a continuat să arunce. Între timp, ni s-a alăturat şi Micuţul.

— Ce face?! A întrebat el mirat. A luat-o razna...?!

— Habar n-am! Am spus eu, ridicând din. Umeri..

Deodată, ultima piatră nu s-a mai lovit de peretele de stânca, ci a dispărut, şi urechile noastre au prins sunetul unei pietre care cade printr-un puţ natural, ca într-o peşteră. Şi abia atunci am înţeles!

— Creutzfeld, ajută-mă! i-am ordonat scurt camaradului meu. Micuţul s-a rezemat cu spatele de zid şi şi-a făcut palmele-i uriaşe căuş. Am pus un picior pe ele, apoi pe celălalt pe umărul lui, şi-am bâjbâit orbeşte după intrarea în grotă. Palmele mele cercetau însă doar un perete rece de piatră înnegrită de vreme.

— Dă-te puţin la stânga! i-am cerut lui Creutzfeld.

S-a mişcat un pas.

— Încă puţin!...

A mai făcut unul. Şi atunci am descoperit golul din stâncă. Era chiar la nivelul capului meu, dar luna intrase de tot în nori şi nu mai puteam să văd absolut nimic pe bezna aia.

— Am găsit!

— Ce-ai găsit? Am auzit şi vocea lui Porta.

— O intrare într-o altă grotă!...

Am întins mâna şi am pipăit podeaua de piatră ce începea încă din buza intrării, până unde mi-au ajuns degetele. Apoi m-am ridicat în mâini şi am pătruns înăuntru. Nu puteam aprinde nici măcar un chibrit, de teamă să nu ne trădăm poziţia. Am cercetat repede solul, cu palmele deschise. Era un pic înclinat şi, de la intrarea care nu permitea decât unui singur om să treacă prin ea, se lărgea pe măsură ce înainta în stâncă, asemenea Unui con cu vârful înspre afară. Când m-am convins că nu-i niciun pericol să alunecăm în vreun hău neştiut, m-am întors către tovarăşii mei.

— Creutzfeld, ridic-o pe Maria şi ajut-o să urce aici. Tânăra şi-a auzit numele şi n-a mai stat pe gânduri. A întins repede mâinile către mine. Am prins-o de braţe şi am săltat-o înăuntru.

— Hai, Johann, e rândul tău acum!

M-am dat la o parte din calea lui Porta, care ni s-a alăturat repede în grotă.

— Creutzfeld, cheamă-l pe Sevilla!

Micuţul a fluierat scurt şi ascuţit. Puşca automată a lui Sevilla a tăcut brusc şi, vreme de câteva secunde, o linişte nefirească s-a aşternut peste pădure. Ticăloşii trimişi de maiorul Ziegler să ne lichideze probabil că analizau situaţia, Atât ei,” cât şi noi aveam nevoie de un răgaz pentru a lua o hotărâre.

— Eu îl aştept pe Sevilla, şopti Creutzfeld.

— Noi o să vedem ce-i aici şi cum putem scăpa, am replicat eu. Dacă

urcăm toţi şi n-avem pe unde ieşi, de dimineaţă s-a zis cu noi.

— Veniţi! Ne chemă Maria. Veniţi după mine! Hai!

— Johann, urmeaz-o!

M-am întors către Porta, chiar dacă nu înţelesesem decât „Hai!” din vorbele Mariei.

— Vezi unde dă culoarul ăsta şi-apoi te întorci şi ne iei şi pe noi. Deodată, de jos au pornit alte împuşcături. Pădurea a început din nou să vuiască a moarte. Ecourile s-au răspândit vremelnic printre dealuri. Oamenii Viperei s-au întors şi-au început să tragă în inamicii de dedesubt.

— Egon! făcu Micuţul.

Însă mi-am dat imediat seama că nu era doar Schennacher acolo. Se trăgea din patru locuri deodată şi erau vizaţi doar vânătorii noştri, deveniţi – ca la vânătoare! – Vânat. Şi-atunci am realizat despre ce e vorba!...

— Creutzfeld, am zis, dă semnalul grupei!

Micuţul scoase un fluierat ascuţit, intermitent. Imediat veni răspunsul de jos şi am recunoscut numaidecât fluieratul inconfundabil al Legionarului. O bucurie nemărginită mi-a umplut sufletul. Veniseră întăririle...

Viaţa este o grămadă uriaşă de rahat, din care, din când în când, mai răsare câte o floare. Cine are puterea să o culeagă reuşeşte să mai simtă şi altceva în afară de duhoarea rahatului; cine nu – Dumnezeu aibă milă de sufletul lui! – Nu va cunoaşte decât mirosul pestilenţial al rahatului. Mi-a plăcut totdeauna să cred că am fost unul dintre cei puţini care au avut forţa interioară să scoată mâna din rahat şi să culeagă câte o floare, o dată la câţiva ani. Iar una dintre aceste flori a fost Maria Ilie...

— Eu... iubesc pe tine, Sven. Tu om bun fost mie... Mulţumesc. Hotărâsem să o iau cu mine în Germania, să-mi devină soţie. Nu ştiu când şi de ce luasem această hotărâre, dar ea se concretizase într-o seară calmă de început de noiembrie, de ziua ei. Împlinise douăzeci şi unu de ani.

— Şi eu te iubesc, Maria, i-am şoptit şi am mângâiat-o încet pe păr.

Ne aflam cazarmaţi într-o vale frumoasă, la câţiva kilometri de râul Olt, în apropiere de Drăgăşani, într-un sătuc mirific, parcă neatins de tăvălugul spurcat al războiului. Vremea se mai îndulcise, paradoxal, în pofida faptului că iarna era tot mai aproape. Luptele încetaseră cu totul şi drumul de la Piteşti până aici fusese un fel de... excursie. Bucuria vieţii-cea de mult dispărută de pe chipurile camarazilor mei – începuse iarăşi să răzbată pe feţele lor, ochii se mai luminaseră, zâmbetele deveniseră mai lejere, necrispate, lipsite de falsitate, bărbaţii începuseră să se simtă din nou bărbaţi, şi nu carne de tun..

Spre norocul nostru, în timpul păţaniei din Găeşti, cineva – „Cine oare?!", se întrebase cu o candidă nevinovăţie Bătrânul – îi luase glanda unui anume maior Kurt Ziegler, care trimisese o grupă de flăcăi din trupele speciale într-o misiune sinucigaşă, din care nici unulnu se mai întorsese. Ancheta făcută la repezeală scosese la iveală faptul că bieţii băieţi pieriseră în confruntarea cu un grup rebel de săteni, femei, bărbaţi în vârstă şi copii refugiaţi într-o grotă din inima dealului. Noul comandant clasase cazul, morţii fuseseră îngropaţi, maiorul Ziegler avusese parte de funeraliile de rigoare şi, în grabă mare, ne luaserăm cu toţii tălpăşiţa spre Piteşti, alături de regimentul sosit de la Ploieşti.

Camarazii mei n-avuseseră nimic împotrivă ca Maria să ne urmeze, mai ales după ce bunica ei trecuse în nefiinţă fără a mai avea răbdarea s-o aştepte ca s-o vadă pentru ultima oară. Bătrâna murise de inimă rea când auzise împuşcăturile ce răsunaseră dinspre dealuri şi observase vânzoleala neobişnuită a trupelor care rămăseseră în sat.

Nu-i uşor să cari după tine la război o femeie; tocmai de aceea nevestele sunt lăsate acasă atunci când soţii pleacă pe front. Căci războiul nu e pentru femei. Războiul nu e nici pentru copii, însă, din nefericire prea multe femei şi prea mulţi copii nevinovaţi îşi găsesc sfârşitul în conflagraţii lipsite de sens, în lupte scurte pentru o bucată insignifiantă de pământ sau pentru obiective „strategice" care se dovedesc. În cele din urmă, complet inutile în economia bătăliei. „Scapă cine poate", asta-i legea nescrisă a războiului, iar Maria se supunea ei, ca oricare altă fiinţă umană...

MARIA

— Şi cât de frumos e Germania, acolo, la tu?

Reuşise să prindă limba germană şi, în pofida greşelilor evidente de exprimare, se putea face uşor înţeleasă. Iar toate acestea într-un timp atât de scurt. N-aveam vreme să stau s-o corectez, uşor-uşor avea să se corijeze singură.

— Acum nu ştiu cât de frumoasă mai este, i-am răspuns. Însă, pe timp de pace, locurile sunt minunate...

— Ai prieten acolo?

— Nu prea mulţi. Am fost o persoană retrasă, au prea mi-a plăcut compania oamenilor, nu m-am dat în vânt după asta...

— Femeia tău?!...

— M-a părăsit într-o zi ploioasă. Nici nu ştiu dacă mai e în viaţă. Nu mi-a mai dat de veste de aproape doi ani şi jumătate...

— Îţi e dor?

— De ea?

— Da.

— Nu. Nu ştiu!?...

A tăcut, lăsându-şi privirile să colinde în voie peisajul mirific al văii care se întindea liberă în faţa noastră. Era o femeie foarte frumoasă. M-am uitat la ea cu profundă admiraţie. Avea un ten alb ca laptele, fără nicio pată, iar ochii ei verzi păreau două iazuri limpezi de munte; puteai să te îneci cu uşurinţă în ei. Vocea ei catifelată, suavă, avea deseori inflexiuni atât de fierbinţi, de lascive, încât cuvintele care-i porneau de pe buzele cărnoase, tremurând, totdeauna umede, ţi se strecurau şerpeşte pe şira spinării, către zona genitală, precum cel mai eficient afrodiziac...

— Te am pe tine acum, am continuat, şi ea a întors încet capul spre mine şi mi-a zâmbit mulţumită.

Am întins mâna şi i-am mângâiat obrazul cu dosul degetelor. S-a gudurat ca o pisică fericită şi a închis ochii de plăcere. Apoi şi-a lăsat capul să lunece spre mine, gemând încetişor. Era atât de naturală atitudinea ei, atât de divină!...

De-a lungul şi de-a latul frontului întâlnisem zeci, poate sute de femei, dar niciuna dintre ele au fusese altceva decât... un „loc” de descătuşare a energiilor sexuale. Pe timp de război, majoritatea femeilor preferă să se prostitueze în loc să moară şi-atunci îşi pierd feminitatea, nu mai sunt ele cele adevărate, devin simple obiecte de o oră-două, aflate la discreţia unor soldaţi nenorociţi care căuta să-şi descătuşeze energiile sexuale. Iar după întâlnirile cu astfel de femei – deloc de condamnat, săracele, căci multe dintre ele erau nevoite să o facă nu pentru salvarea vieţilor lor, ci pe ale copiilor lor, prinşi în vârtejul războiului ca nişte fire de praf într-un uragan, întâmplarea cu Maria

fusese ca o rază de soare pe fundul unui puţ adânc şi întunecos.

Şi-a plecat uşor capul în poala mea şi m-a tras încet peste ea. Buzele noastre s-au unit însetate, începând dansul sălbatic al cărnii. Amândoi eram înfometaţi de iubire. Amândoi eram înfometaţi de linişte. Amândoi eram înfometaţi de pace. Iubirea, liniştea şi pacea, singurele comori care nu pot fi găsite niciodată în sipetul întunecat al războiului.

— Ah, Sven... Sven!... a gemut ea stins şi a început să plângă tăcută.

Lacrimi de fericire au izvorât din lacurile ochilor ei verzi, minunaţi, tulburători. Am strâns-o la pieptul meu cu atâta putere, încât nu-a fost teamă, la un moment dat, să n-o zdrobesc. Simţeam nevoia s-o introduc în sufletul meu, pentru a o simţi mai aproape, im lângă mine, ci în mine! Mi-a răspuns aidoma, strângându-mă cu braţele ei subţiri pe după mijloc şi sărutându-mă înnebunită pe buze, pe obraji, pe nas, pe bărbie, pe ochi, pe frunte... Dumnezeule! Nu mai simţisem aşa ceva de ani de zile!...

Iubirile intense sunt cele mai plăcute, dar ele se mistuie cel mai repede în focul dragostei, ard cu o durere nesfârşită. Mi-era teamă de asta, mi-era teamă chiar să încep să iubesc din nou, căci iubirea pe timp de război – iar acest lucru îl ştie oricine! – Nu-i altceva decât o simplă amăgire, o dureroasă înşelare a viitorului. Însă Mariei nu i te puteai împotrivi deloc. De gheaţă să-ţi fi fost inima, şi tot ţi-o topea cu sufletul ei fierbinte şi curat.

Ne-am, sărutat acolo, în mijlocul unei oaze a naturii care nu luase în seamă războiul, ca doi nebuni îndrăgostiţi de viaţă, ca doi nebuni ce şi-au regăsit minţile şi raţiunea de a trăi. Un om nu poate să-şi continue viaţa fără speranţă, iar speranţa nu înseamnă nimic altceva decât un vis, un ţel, un scop, un motiv. Maria devenise scopul vieţi mele, motivul pentru care merita să lupt în continuare şi să trăiesc, speranţa mea; eu, la rândul meu, reprezentam motivul ei de a trăi, motivul ei de a nu se îneca în apa tulbure a unui război care n-o întrebase nici măcar o clipă dacă-l vrea sau nu, dacă-l doreşte sau nu, dacă simte sau nu utilitatea lui... Eram speranţa ei.. Iar un om cu o speranţă nu poate fi îngenuncheat!

— Sven! se auzi glasul lui Heide. Unde naiba eşti, şobolan de apă dulce?!...

— Aici! Răspunse Maria în locul meu şi se ridică în picioare, făcându-i semn cu mâna.

— Trebuie să mergem, zise el, ajungând lângă noi. O luăm din loc. Se pare că românii ne-au^pregătit o surpriză la Cotul Vulpii, în sus pe Olt...

— Ei, hai, nu mai spune! l-am persiflat eu. Şi cine ţi-a spus ţie asta? Nu cumva ai prieteni la Gestapo?

— Cine să-mi zică!? Ridică el mirat din umeri. Toată compania ştie... E-o fierbere ca înainte de apocalipsă!

Maria înţelese ultimul cuvânt şi-şi făcu repede cruce, cu smerenie, plecând ochii în pământ şi împreunând trei degete de la mâna dreaptă. Era

ortodoxă. Iar eu, catolic! Urma să am ceva de furcă în Germania cu diferenţa asta de religie, atunci când aveam s-o iau de nevastă. Speram, însă, ca la terminarea războiului să nu mai fie probleme de genul ăsta.

— Haideţi odată! ne îmboldi Heide, nerăbdător. Poftim, Maria! exclamă băţos, întinzându-i iubitei mele o pelerină lungă şi largă, de camuflaj. Ia asta pe tine până la ţanc...

O tunsesem pe Maria şi o îmbrăcasem în uniformă germană, cu pantaloni, veston, bocanci şi cască de tanchist, dar, chiar şi aşa, ne era extrem de dificil să o ferim de privirile bănuitoare ale celorlalţi camarazi ai noştri. Prietenii mei înţeleseseră în cele din urmă că n-aveam să mă întorc acasă fără ea şi acceptaseră, de bine-de râu, compania Mariei, prezenţa ei în tanc, cu toate că Micuţul mă avertizase la un moment dat să-l supraveghez cu mare atenţie când trage la măsea, că el nu-şi poate controla impulsurile sexuale cu o femeie mereu în preajma lui. Îi arătasem pistolul din tocul agăţat la şold şi-l asigurasem că „el” o să-l vegheze mereu, mai bine decât aş fi făcut-o eu vreodată. Pricepuse aluzia destul de străvezie şi de atunci nu mai deschisese deloc discuţia şi nici nu se mai îmbătase peste limită, cum făcea de obicei.

— Unde naiba aţi fost?! se oţărî Sevilla, încruntându-se la mine. Nu mai aşteptă însă răspunsul şi continuă, pe un ton mai potolit:

— Ocupă-ţi locul şi ascunde-o pe Maria. Locotenentul Leuwe şi-a anunţat vizită înainte de plecare...

— Şi unde s-o ascund? Am replicat eu, nervos. În aer plutea o tensiune evidentă, dar nu-mi dădea seama de ce, ce se întâmplase!?

— Ce ne-ntrebi pe noi? Sări şi Porta, irascibil. Spală-te cu ea pe cap! Tu ai adus-o, tu să ai grijă de ea. Dar nouă nu ne convine s-o luăm pe coajă din cauza ta, ai înţeles, Sven, băiatule?!... Nu ne convine deloc lucrul ăsta! Fă ce vrei tu să faci, dar rezolvă odată situaţia!

Aaaa, deci despre asta era vorba, la urma urmei! Le ajunsese răbdarea la limită şi nu mai suportau femeia lângă ei. Mi s-a ridicat părul pe ceafă de mânie şi indignare. Nu-i lucru tocmai plăcut că tovarăşii tăi să te respingă şi chiar să te excludă din mijlocul lor pentru că tu ţi-ai găsit perechea şi ei nu. Iar pe timp de război, Doamne-Dumnezeule, chestia asta doare teribil de tare!

— Prea bine, am zis cu glas tulburat de mânie şi părere de rău. Bătrâne, hai până afară să vorbim un minut...

— Nu avem timp de vorbe, Sven. Regimentul nostru aşteaptă ordinul de plecare dintr-o clipă într-alta!...

— Ştiu, însă trebuie să vorbim! Am insistat eu.

— Hopa! exclamă Sevilla, sarcastic. Băieţi, fiţi atenţi la Sven! Are lucruri prea importante de împărtăşit, pe care nu le pot suporta decât urecheate unui *Feldwebel*...

— Dă-te-n mă-ta Sevilla! i-am strecurat printre dinţi, dându-mi seama că încearcă să mă provoace la bătaie. Mergi, Beyer, sau nu?

Bătrânul oftă şi acceptă cu resemnare, înclinând tăcut din cap. Deschise tambuchiul turelei. Se dădu un pic într-o parte şi-mi făcu semn să ies primul. În jurul nostru, întreaga tabără părea un furnicar în fierbere. O vânzoleală aparent dezordonată pusese stăpânire pe tot, însă armata germană era un ceasornic care funcţionă fără greş şi foarte rar în van fără un scop precis. Ceea ce intenţionam să fac era atât de nepotrivit cu atmosfera deja familiară din jurul meu, încât mi-am ieşit din minţi, efectiv, şi o tulburare greu de suportat mi-a cuprins sufletul chinuit, obosit. E greu când te afli la răspântie şi nu mai ştii deloc încotro s-o apuci ca să fie bine!...

— Spune, Sven, îmi ordonă Bătrânul îndată ce am coborât de pe tanc. Dar repede, că n-am vreme de pierdut cu prostiile tale amoroase! Ştii prea bine că nu mă dau în vânt după amicii care nu-s în stare să şi-o ţină în pantaloni...

L-am lăsat să încheie şi i-am zis-o fără menajamente, tranşant:

— Beyer, eu rămân în România, cu Maria!

O tăcere mormântală s-a lăsat asupra noastră, cu toate că activitatea regimentului nu încetase nicio clipă. Sprâncenele Bătrânului au început să se adune grăbite la rădăcina nasului şi ochii i-au devenit de gheaţă.

— Dezertare..., şopti. Asta e de-a dreptul pură dezertare, Sven...

— Ştiu, i-am răspuns la fel de încet şi de rece. Am de gând să dezertez, Beyer!

— *Heeresdienstvorschrift*, Sven! Mă şfichiui el rece, străpungându-mă cu privirea.

Regulamentul de ordine interioară al armatei germane. HDV-ul. Legea care făcuse din armata celui de-al III-lea Reich cea mai puternică şi mai de temut forţă militară a Europei! Iar *Feldwebel-ul* Beyer, chiar dacă nu era un adevărat adept al acestui regulament, îl susţinea totuşi cu tărie, convins fiind că numai disciplina dură putea ţine haosul la distanţă într-o armată uriaşă, precum cea din care făceam parte. Cu toate acestea, i-am răspuns cu cea mai mare sinceritate decare m-am simţit în stare în acel moment:

— Mă piş pe el, Beyer! m-am săturat şi de HDV, şi de tancul ăsta nenorocit, şi de voi să-mi fie cu iertare, prietene!, şi de războiul ăsta împuţit care nu mai vrea să se termine odată, m-am săturat de tot! Mi-am găsit, în sfârşit, cu ajutorul bunului Dumnezeu, o femeie care înseamnă mult, enorm de mult pentru mine, şi am de gând să n-o mai părăsesc niciodată, să rămân cu ea aici, în România, pentru totdeauna!

Bătrânul mă ascultă răbdător, poate chiar prea răbdător în acea situaţie, după care îmi puse o mână pe umăr şi mă fixă drept în ochi:

— Chiar ai de gând s-o faci? mă întrebă el grav.

— Da!

— Bine, atunci, oftă el. Rămâne între noi ce-am discutat aici, însă îţi dai şi tu seama că nu te putem ajuta cu absolut nimic. Ne-am pune şi vieţile noastre în pericol dacă am face-o. Singurul lucru pe care-l putem face pentru voi este

să păstrăm tăcerea cât mai mult timp posibil...

— Mulţumesc, Beyer! E suficient numai şi-atâta! Şi-apoi, stai liniştit, n-o să plecăm chiar acum... Când o să dispărem, n-o să vă daţi seama nici voi!

A încuviinţat din cap şi mi-a strâns şi mai tare umărul în pumnul lui. Am avut impresia, pentru o clipă, că zăresc un licăr de tristeţe în ochii lui obosiţi, dar putea fi numai o părere...

— Hai în tanc! porunci el. Băieţii au şi-aşa o mulţime de nervi, le fierbe sângele! Nu mai sunt în stare să suporte mirosul de femeie...

M-am uitat chiorâş la el.

— Mai devreme sau mai târziu, a continuat urcând pe şenilă, trebuia să iei o hotărâre în privinţa ei...

L-am aprobat şi l-am urmat tăcut, trăgând uşor tambuchiul după mine. Acum, o dată ce luasem o hotărâre tranşantă, sufletul mi se mai liniştise, iar mintea începuse din nou să-mi funcţioneze.

Nu mi-a fost uşor în continuare, mai ales că şi Maria a simţit punctul critic în care ajunsese relaţia cu camarazii mei din cauza ei.

Lucrul acesta a întristat-o şi s-a retras în ea, devenind tăcută, mai tăcută ca niciodată. La două zile după discuţia cu Beyer, părea bolnavă de-a binelea. Se trăsese la faţă, devenise pământie, avea ochii roşii, marcaţi de cearcăne vineţii, şi mi se părea de-a dreptul lipsită de viaţă.

— Trebuie să-ţi revii, Maria! i-am spus într-un moment de singurătate, la miez de noapte. Nu mai poţi continua aşa... Clătina numai din cap, fără să scoată vreo vorbă.

— Nu tu ar trebui să-ţi faci probleme, Maria. Eu sunt cel care ar trebui...

Şi iar clătina din cap, exasperându-mă. Cel puţin dacă ar fi plâns, să se descarce într-un fel! Dar nu făcea nici măcar asta. N-am putut suporta niciodată introvertiţii, oamenii care se retrag în ei ca broasca ţestoasă în carapace atunci când au probleme, când dau de greutăţi. Iar când mai şi iubeşti o astfel de persoană – Dumnezeule! E de-a dreptul groaznic! Nu doresc nimănui să treacă prin asta.

— Am hotărât să rămân aici, cu tine, în România, i-am mărturisit în cele din urmă, cu glas moale.

A ridicat repede capul şi m-a fixat speriată de-a dreptul. Începu chiar să tremure uşor. Parcă ar fi văzut o stafie! i-am citit groază în priviri.

— Nu! a exclamat ea grăbită. Să nu faci asta! Sven, să nu cumva să faci asta!!!

— De ce?!

— Pentru că... Pentru că în România e greu viaţă de trăit. Tu nu meriţi greu viaţă. Tu meriţi bune tot, Sven! Tu eşti bun, Sven! Dacă vrei, eu rămân, dar tu acasă să mergi, la Germania!

— Nu pot face asta, Maria! Nu te pot lăsa aici...

— Dar nici nu poţi cu tine să mă iei, a replicat, întrerupându-mă.

Camarazi ai tăi supăraţi sunt pe mine... Şi pe tine, pentru mine...

Avea dreptate, din nefericire. Dureros de recunoscut, dar tocmai aşa era. Situaţia se prezenta exact cum o expusese ea Am tăcut amândoi, vreme îndelungată. Gândeam, fiecare în felul său, pe ce drum s-o apucăm. Ne aflam la răspântie, fără a cunoaşte dinainte care-i drumul cel bun, care-i calea spre fericire. Puteam să rămân cu Maria în România sau să o las aici şi să mă duc în Germania! N-o puteam lua cu mine, iar asta nu neapărat din cauza tovarăşilor mei – de arme. Într-un fel sau altul, ei ar fi acceptat-o în cele din urmă, însă n-aş fi fost în stare s-o ascund până la sfârşit. Odată şi-odată tot avea să-şi dea cineva seama că ea nu era decât im pasager clandestin în tancul nostru şi-avea să spună mai, departe. Şi n-aş fi vrut să pun în pericol, astfel, vieţile camarazilor mei, pe a Mariei ş» pe a mea!

— Trebuie să renunţi la mine, Sven! Mi-a şoptit, cu buza inferioară tremurând uşor, ea înaintea unui acces de plâns.

De data aceasta, am tăcut eu lung. Încă nu luasem nicio hotărâre.

— Nu poţi să mă iei la Germania, Sven... Poate după război... Refuzăm complet o astfel de variantă. Dar ea continuă, fără să-nai dea răgazul să o dezaprob:

—... Iar eu voi aştepta la tine, Sven!

N-am apucat să-i mai răspund. Noaptea a răsunat deodată cu împuşcături. Imediat s-a pornit vacarmul. Glasuri strigând înnebunite comenzi peste comenzi, sirene urlând atenţie, claxoane avertizând, faruri puternice aprinzându-se pretutindeni, iar peste toate, împuşcături de pistoale automate.

Maria mi-a sărit în braţe, speriată de-a binelea. Tremura ca varga. Atât din cauza tensiunii discuţiei, cât şi a celei create de situaţia explozivă. Ne găseam la adăpostul unei căpiţe de fân amestecat cu paie de grâu şi acoperită cu coceni de porumb, în plin câmp, în afara perimetrului pe care-l ocupase regimentul nostru, la câteva sute de metri distanţă de tabără. Fusese o noapte calmă şi caldă. Prea caldă pentru această perioadă a anului. Dar asta numai până acum. Războiul nu stă, însă, să admire stelele de pe cer.

— Ascunde-te aici! i-am făcut repede semn spre căpiţa de fân. A scurmat la bază, printre coceni, şi-a îndesat corpul plăpând acolo şi s-a acoperit apoi cu paie; numai nasul îi mai rămăsese la vedere. M-am aplecat şi i l-am sărutat scurt.

— Vin negreşit să te iau după ce se termină, am asigurat-o şi-am luat-o repede din loc spre regiment, punându-mi instinctiv casca pe cap.

Un fior mi-a traversat brusc inima, dar aveam să mă întorc să o iau.

Împuşcăturile se auzeau din cealaltă parte a taberei şi nu peste multă vreme izbucniră şi explozii de grenade, apoi obuze şi morţiere. Era groasă rău! Ofensivă în toată regula. Trebuia să ajung mai rapid în tanc, dacă ţineam la viaţa mea!

Maşinile de război germane porniseră aproape cu toatele şi zgomotul de

motoare făcea să vuiască valea în care ne aşezaserăm tabăra. Am încercat să-mi descopăr tancul în învălmăşeala aceea, dar n-am reuşit. Motoarele huruiau înfuriate, iar cerul începuse să vuiască de fluieratul sinistru şi prelung al obuzelor. Iar gândul îmi fugea necontenit la Maria!

Şuierul ascuţit al unui glonţ mi-a trezit deodată instinctele. M-am aruncat instantaneu la pământ. Viespea de metal a trecut înfuriată pe deasupra mea şi-a ţiuit scurt pe blindajul unui car de luptă din spate. Strigătele de durere şi de ajutor ale germanilor au început să răsune tot mai acut în noapte. Durerea reînviase. Războiul se trezise din aţipeală.

— Atenţie la combustibili! strigă un glas puternic într-o portavoce, undeva în stânga mea.

Şi-am realizat că nu mă găsesc într-o zonă prea liniştită. Butoaiele cu combustibil petrolifer se aflau la mai puţin de cincizeci de metri de mine, în camioane acoperite cu prelate de camuflaj. Era suficientă o scânteie ca să-mi iau adio şi de la Maria, şi de la camarazii mei, şi de la război. De la război mi-aş fi luat, dar nu în felul acesta, Aşa că am fugit de-acolo, agăţându-mă la întâmplare de un Pantzer de douăzeci şi două de tone. M-am căţărat pe blindaj, evitând şenilele cu uşurinţa pe care ţi-o dă numai o practică îndelungată, şi am bătut cu pumnul în turelă. A trebuit să insist cu mânerul pistolului şi, în cele din urmă, capacul de metal a fost ridicat şi o chelie lucitoare a ieşit la aer.

— Ce mă-ta vrei, dobitocule? M-a interpelat scurt şi la obiect individul, un *Stabsgefreiter* din regimentul pe care-l aşteptasem să vină de la Ploieşti.

— Înăuntru! i-am răspuns la fel de scurt, însoţindu-mi rugămintea cu un gest binevoitor, care s-a concretizat în a-i oferi şansa să privească de foarte aproape pe ţeava pistolului meu.

Nu că n-aş şti să mă comport cu gazdele când merg în vizită, dar germanii, de felul lor, nu sunt prea ospitalieri cu străinii, mai ales dacă le baţi la uşă pe nepusă masă. Drept pentru care este deseori nevoie să fii un pic mai insistent cu ei.

Stabsgefreiter-ul s-a retras, strâmbând din nas, şi mi-a dat voie să intru.

— Mă iertaţi, băieţi, le-am spus, dar n-aveam cum să mai ajung la echipa mea şi, să spun drept...

— Taci şi găseşte-ţi naibii un loc undeva! Mi-a poruncit rece un *Oberfeldwebel*.

M-am conformat şi m-am aciuat într-un colţ. Într-un Pantzer nu-i cine ştie ce spaţiu, însă aveam noroc – dacă-i pot spune aşa – că unul dintre camarazii lor avusese neşansa să rămână la Ploieşti, în pământ românesc.

Comenzile răsunau înfundat în jurul meu. Adrenalina crescuse şi simţeam iar gustul neasemuit al confruntării pe viaţă şi pe moarte. Devenise o a doua mea natură în ultimii ani. Şi-am realizat că îi-ni plăcea această atmosferă, mirosul de sudoare de tanchist, mirosul de oţel încins şi de carburant ars, iar peste toate – distinct – mirosul fricii! Frica de moarte, cea care nu dispare

niciodată, care se diminuează, e-adevărat, o dată cu trecerea timpului, dar continuă să trăiască acolo, un sâmbure rece ca gheaţa, în inima fiecărui soldat combatant. În război, frica de moarte e cea care ne ţine în viaţă. Dacă nu ţi-e frică, înseamnă că nu îţi pasă de viaţa ta şi ţi-o dai pe nimic, în schimbul unui glonţ nenorocit de plumb. Dacă, în schimb, te temi, nu mai poţi să ţi-o vinzi aşa de ieftin, o preţuieşti mult mai mult şi fugi de moarte...

— Nu pe-acolo, idiotule! ţipă *Oberfeldwebel-ul* la conductor, întoarce şi iau-o înapoi. Spre câmp!...

— Ai grijă, de tine! spuse *Stflbsgefreiter-vl* care-mi deschisese tambuchiul turelei. Nu spre butoaiele cu combustibil! Ce faci?!

— Mai tăceţi naibii odată! răbufni nervos conductorul. Ştiu eu pe unde o iau! Ce, credeţi că-i simplu în învălmăşeala asta?!...

O bubuitură asurzitoare aproape ne sparse timpanele şi totul se răsturnă în jurul nostru. Podeaua tancului deveni perete, peretele podea şi tavanul perete. Pantzer-ul primise o lovitură serioasă sub şenilă, care-l răsturnase într-o rână. Probabil un obuz antitanc, corelat cu explozia butoaielor de combustibil.

M-am ţinut strâns de mânerul tambuchiului, dar tot am dat o căpăţână în peretele de oţel, ca berbecul. Noroc cu casca pe care n-o dădusem jos! Eram ameţit, capul mă durea, în umărul stâng simţeam sute de ace fierbinţi, dar uni plăcea. Îmi plăcea al naibii de tare! Intrasem iar în focul bătăliei şi mă simţeam ca peştele în apă.

Lângă mine, *Stabsgefreiter-ul*, într-o poziţie nefirească, avea chelia plină de sânge şi nu mai mişca deloc. După cum ţinea capul, mi-am dat seama că nu se mai putea face absolut nimic pentru el. Avea gâtul rupt. Un altul urla de durere şi înjura de mama focului:

— Paştele mă-si! Mi-am rupt mâna!...

Oberfeldwebel-ul se înfipsese cu burta în manete şi-şi privea surprins propriile maţe. Câteva secunde mai târziu, sub ochii mei, scoase pistolul din toc şi, după ce se uită fix la mine, cu o privire tulbure, îşi trase un glonţ în cap. Un om dintr-o bucată, care probabil nu stătuse niciodată pe gânduri înainte de-a lua o decizie de viaţă şi de... moarte.

Conductorul era singurul care părea să nu aibă nimic. Prins în haraşamentul de siguranţă ataşat de scaun, rezistase impactului fără prea mari probleme. Acum îşi desfăcea grăbit centurile, evaluând nervos situaţia.

—... Tu-i naiba mă-sii de treabă! Înjură. Trebuia să mă lase naibii în pace, nu să-mi dea indicaţii!...

Se lăsă să cadă din scaun şi-mi făcu semn:

— Hei, tu de colo, deschide odată tambuchiul ăla! Vrei să ardem de vii aici?!

M-am conformat cu greu, din cauza umărului care începea să mă doară din ce în ce mai tare. Probabil îl luxasem. Dar n-aveam timp de asta acum.

M-am strecurat cu greu afară, urmat de conductor şi de camaradul lui cu

mâna ruptă. Pentru ceilalţi, tancul avea să fie mormânt o perioadă.

Lumea ardea dogorâtor în jurul nostru. Noaptea se aprinsese avidă de lumină. Liniştea serii fusese înghiţită de răpăitul mitralierelor şi bubuitul obuzelor şi-al grenadelor. Oamenii păreau nişte şobolani, alergând care-ncotro ca să-şi salveze pielea ieftină. Vârtejul războiului ne ameţea pe toţi cu viteza lui nebunească, lipsită parcă de orice sens.

— Retragerea! spre sud!!! Retragerea!...

Ordinul părea să vină din pieptul unui uriaş. Glasul deosebit de grav, de o dorinţa aparte, întâi făcea impresia că poate să acopere toate celelalte zgomote ale nopţii înfierbântate până la incandescenţă. Avea în el o siguranţă deosebită, de adevărat comandant de oşti, şi un magnetism care mă făcu să mă întorc dintr-o dată spre sud şi s-o iau la sănătoasa.

Şi abia în acel moment am realizat că sudul însemna, de fapt, locul de unde venisem, locul unde o lăsasem pe Maria, ascunsă într-o căpiţa de fân. Iar tancurile şi carele blindate se îndreptau tot într-acolo! Inima mi s-a făcut atunci cât un purice. Maria era în mare primejdie.

Brusc, un ţiuit îmi umplu dureros urechile şi, imediat după acea, glonţul fierbinte îmi lovi tangent casca. Am căzut la pământ, lovitura mă ameţi câteva clipe, însă am avut cel puţin buna-cuviinţă să-i mulţumesc cerului că nu mă atinsese în plin, pe o traiectorie de impact cu casca de oţel. Ar fi străpuns-o cu uşurinţă. Am clătinat buimac din cap şi m-am ridicat, încercând din răsputeri să fac abstracţie de durerea ce îmi pulsa fierbinte aproape de creştetul capului, locul unde nimerise glonţul care mă ratase.

Lupta părea un haos, însă retragerea armatei germane este la fel ca şi ofensiva: organizată, chiar dacă nu pare. Ordinele ajunseseră aproape la toate urechile care trebuiau să le audă şi militarii acţionau în conformitate. Sudul rămânea singura noastră şansă de scăpare, dar, ca nişte buni strategi ce erau, cu siguranţă că românii ne pregătiseră o surpriză şi din acea direcţie. Nu sosise însă vremea să ne-o arate.

Un tanc hurui nervos în spatele meu şi m-am aruncat într-o parte, scăpând în ultima clipă să nu fiu făcut terci de şenilele înfuriate. Într-o luptă de blindate, infanteriştii sunt ca iepurii pe câmp deschis, tot timpul în bătaia puştii. Trebuia să ajung măcar pe un tanc, dacă nu înăuntrul lui.

M-am oprit o clipă şi-am analizat situaţia. Şi-atunci, norocul mi-a surâs. Undeva spre stânga, la mai bine de douăzeci de metri, printre spoturile de lumină ale reflectoarelor şi farurilor puternice ale carelor de luptă, mi-am zărit tancul!

Am fugit într-acolo ca un apucat, încercând să-l prind din urmă. Dar să urmăreşti un tanc în acţiune e ca şi cum un şchiop ar încerca să prindă un sportiv care aleargă pe pista de concurs. Mi-am dat seama că n-am sorti de izbândă, însă n-am renunţat. Când ai un ţel, primul lucru pe care trebuie să-l faci pentru a-l atinge este să nu renunţi, indiferent cât de greu sau de irealizabil

ţi se pare.

Am continuat să alerg, făcând abstracţie de durerea de cap şi de umăr, iar cum soarta le surâde celor îndrăzneţi şi perseverenţi, mie mi-a zâmbit cu toţi dinţii. Cu toţi dinţii Micuţului! Tancul s-a oprit brusc, chepengul turelei s-a dat la o parte şi glasul puternic al lui Creutzfeld a răsunat în noaptea incendiată:

— Sven! Hai odată, mocăitule, că nu stăm după tine toată noaptea!

Parcă mi-au crescut deodată aripi la picioare, nu altceva! Aproape că am zburat spre Panzer, trecând şi peste dureri, şi peste răniţi, şi peste morţi, şi peste toate câte le aveam în cale. Camarazii mei mă văzuseră, Dumnezeu mă văzuse şi îmi mai dăduse o şansă! Nu se făcea să-mi bat joc de ea!...

Micuţul mi-a întins mâna lui puternică şi m-a ajutat vesel să urc pe tanc.

— Mulţumesc! i-am spus cu sinceritate.

— Pe unde umbli în toiul nopţii, craiule?! m-a întrebat el, rânjind. Îşi însoţi vorbele cu o palmă sănătoasă ce poposi pe spinarea mea, care mă proiectă rapid în interiorul tancului.

Şi-atunci mi-am adus din nou aminte cu durere de Maria. Cerule, era în primejdie!

— Beyer, am strigat, trebuie să oprim, s-o luăm pe Maria! E în pericol!

— Stai la locul tău, liniştit, Sven! A replicat Bătrânul cu răceală. O să vedem ce facem. Până atunci, trebuie să ne salvăm noi pielea...

— Dar ea...

— Sven, interveni calm Legionarul. Taci! Mi-am înghiţit vorbele şi-am strâns din dinţi, înfierbântat. Aveau dreptate.

— Pe unde-ai umblat, îndrăgostitule? Mă chestionă şi Porta, rânjind. Unde-ai lăsat-o pe fătucă?

Am vrut să-i dau o replică usturătoare, dar m-am abţinut în. Ultimul moment, după ce i-am privit ochii. Vorbea serios, nu încerca deloc să-şi bată joc de mine.

— E mai-nainte, într-o căpiţă de fân, i-am răspuns.

— Frumoasă ascunzătoare i-ai găsit! exclamă Legionarul. La altceva mai inteligent nu puteai să te gândeşti? E de-ajuns o scânteie ca să ardă de vie acolo...

Mi-am şi închipuit cum ar fi fost să se întâmple asta şi m-am cutremurat din cap până-n picioare. Pe şira spinării mi-a trecut un şarpe de gheaţă.

— Băieţi, i-am implorat, trebuie s-o luăm de-acolo! Dacă n-o faceţi pentru ea, faceţi-o măcar pentru mine!...

— Păi, pentru cine crezi că o făceam, pungaş bătrân?! sări Creutzfeld de la locul lui. Apoi i se adresă Bătrânului: Beyer, spre căpiţă, camarade, că arde fata lui Sven!

Dar Bătrânul părea să nu reacţioneze la frontul comun pe care îl făcusem cu toţii pentru salvarea Mariei. Răspunse calm, mult prea calm în situaţia

aceea, aproape cu răceală:

— Întâi pieile noastre şi apoi a ei...

Nu-mi mai plăcea placa asta. Absolut deloc. Eram pe cale să fac un gest nebunesc, să scot pistolul din tocul de la şold, când Legionarul îmi sări în ajutor.

— Beyer, zise la fel de calm şi de rece, Sven o iubeşte pe fată, şi-ar da şi viaţa pentru ea...

— El, da, îl întrerupse Bătrânul. Dar voi aţi face-o? Urmă o pauză în care se auziră numai motorul şi şenilele, alături de bubuiturile înfundate ale luptei de afară. Simţeam că fierb pe dinăuntru de ciudă, dar o parte a minţii mele tulburi îi dădea perfectă dreptate raţionamentului lui Beyer.

— Eu, unul, da! Răspunse cel dintâi Micuţul, cu nonşalanţa lui caracteristică.

— Şi eu, îl urmă Porta serios, ca un bun camarad.

Legionarul încuviinţă şi el din cap, pe tăcute.

Bătrânul se întoarse spre mine şi mă fixă intens cu privirea. Putea citi cu mare uşurinţă pe faţa mea dorinţa arzătoare de a o salva pe Maria. Şi nu numai atâta...

— Care e căpiţa? întrebă scurt.

Parcă mă hipnotizase. Iniţial, n-am înţeles prea bine ce vroia să spună şi-am ridicat buimac din umeri. Apoi am realizat la ce se referea.

— Nu ştiu care dintre ele, dar cu siguranţă se află în apropierea unui gard din sârmă ghimpată!...

Bătrânul clătină din cap, reprobator.

— Şi cum vrei să facem, Sven? O să le luăm la rând pe toate?...

Am săltat din nou din umeri.

— Bine, renunţă Beyer, întorcându-se cu spatele la mine. Să ajungem acolo întâi...

Porta mă bătu pe umăr şi-mi spuse, zâmbind:

— Îmi datorezi doi dinţi de aur, babacule!

— De ce?? l-am întrebat mirat, căci ştiam că n-ar fi cerut nimic pentru gestul său altruist de mai adineaori. Zâmbetul i s-a lăţit şi mai mult pe faţă.

— Pentru că ţi-am salvat fundul, băiatule. Dacă nu te vedeam eu alergând de nebun după tanc, acum ai fi zăcut c-un plumb în buci sau, mai rău, în ţeastă, căci văd că românii au făcut deja o primă tentativă de a ţi-o găuri...

— Dacă-i numai pentru atâta lucru, o să ţi-i dau cu plăcere, l-am asigurat.

— Şi mie unul, Sven, se băgă şi Micuţul în treabă, ca musca-n lapte. Pentru că te-am strigat şi te-am ajutat să urci pe tanc, expunându-mi scăfârlia mea preţioasă ca la paradă.

Şi-şi îndreptă degetele către propriul cap, cu emfază.

— Prea bine, Creutzfeld, i-am zis. O să-ţi dau şi ţie un dinte de aur...

Brusc, o bubuitură grozavă ne sparse timpanele şi Pantzer-ul se cutremură din toate încheieturile. Urmându-şi drumul, tancul se afundă

deodată într-o groapă adâncă şi, dacă n-ar fi avut viteză, mai mult ca sigur că am fi rămas înţepeniţi acolo, în gaură făcută mai devreme de un obuz.

— Uuu-haaaa! exclamă Porta. Era cât pe ce!...

— Sven, îmi zise Bătrânul, imperturbabil ca întotdeauna, am ajuns la căpiţe. Care-i cea cu pricina?

Am privit prin telemetru ca printr-un periscop de submarin, văzând terenul din faţă. Nu puteam să observ mai nimic, datorită în primul rând întunericului şi în al doilea rând spoturilor şi flash-urilor puternice de lumină care explodau în noapte din cele mai diverse locuri. Afară ieşise iadul din pământ!

— Sven! strigă iar Bătrânul, cu răbdarea la limită. Încotro, împieliţatule?!

— Spre stânga! i-am răspuns nervos, încă nehotărât. La-o la stânga! Acolo sunt căpiţele unde-am fost, acolo trebuie să fie şi Maria!...

Pantzer-ul a virat la stânga, către gardul de sârmă ghimpată, în fapt doar două fire ruginite întinse între nişte ţăruşi roşi de trecerea timpului. Manşonul de cauciuc al telemetrului mi se lipise parcă de găvanul ochiului, în timp ce făceam eforturi disperate de a o zări pe Maria în nebunia ce se dezlănţuise afară, în noapte.

— Poate nici nu mai e acolo, mormăi Sevilla ca pentru sine. Vreme de o clipă, s-a lăsat o linişte mormântală. Privirile tuturor s-au îndreptat apoi spre mine, întrebătoare: mai avea vreun rost s-o căutăm pe Maria? Am clătinat din cap, tăcut, neacceptând nici măcar vag această idee. Şi abia atunci am realizat că Sevilla tăcuse tot timpul, iar Heide nu se afla printre noi... Şi nu-am mai dat seama de un lucru: de când o întâlnisem pe Maria şi mi se aprinseseră călcâiele după ea, îmi neglijasem aproape cu totul camarazii, mă îndepărtasem de ei, mă răcisem, îi exclusesem din viaţa mea... Iar eu avusesem impresia că e tocmai pe dos, că au ei ceva cu mine – din cauza Mariei – şi că mă evită; când colo, eu eram cel care-i evita şi le întorcea spatele! Ştiam că dragostea te poate orbi, însă nu credeam că în aşa măsură încât să nu-ţi mai înţelegi prietenii de arme, să nu mai poţi comunica aproape deloc cu ei!...

— Unde e Heide? Am întrebat încet.

Din nou, tăcere. De astă data apăsătoare, rău prevestitoare.

— A fost împuşcat...?! Am exclamat, simţind cum inima mi se face cât un purice.

— Oh, nu! Mă întrerupse Legionarul. Mai râu: transferat! Porcul de câine a tras sfori peste sfori şi a reuşit azi să-şi vadă visul cu ochii...

— Şobolanul n-o să reziste mult acolo, vă spun eu! zise Porta cu convingere.

— O să se întoarcă înapoi la noi! Îl secondă imediat Micuţul. Fac pariu pe o cutie mare de trabucuri cubaneze!...

Porta îi seceră cu privirea şi-şi căută înnebunit raniţa. Cotrobăi repede în ea şi răsuflă uşurat. Trabucurile lui se aflau încă acolo, în siguranţă.

— N-o să se mai întoarcă nici în ruptul capului! îi contrazise Sevilla după câteva zeci de secunde. După câte a suferit din partea voastră, prost o fi s-o mai facă!... Ar însemna să-şi calce de tot pe suflet!

— Adică ce? Sări Porta cu gura. Ce-a suferit, mă rog? Şi din partea cui, mă rog? Numai a lui Porta?!...

— Hei, încetaţi! ordonă Bătrânul, grav. Sven se întoarse apoi spre mine, cred că va trebui să ieşi afară s-o cauţi pe fată... Noi vom merge încet alături, încercând să te protejăm!...

— Adică ţintă sigură pentru obuzele româneşti, mormăi Sevilla în barbă ca pentru sine.

— Ia faceţi cobea aia să tacă odată! Ceru Beyer. Micuţul se simţi vizat şi, încântat să ducă la bun sfârşit acest serviciu extrem de plăcut, se aplecă înspre Sevilla, care stătea chircit într-un colţ, şi-i trosni cu sete un pumn cât un baros în creştetul capului. Sevilla adormi instantaneu. Am rămas perplex, neînţelegând.

— E beat ca un porc, mă lămuri repede Micuţul, reluându-şi vesel locul.

Beyer opri tancul.

— Sven, ieşi repede!

Legionarul îmi deschise turelă. Ne îndepărtasem un pic de locul unde lupta era în toi, însă gloanţele şi proiectilele de tot felul şuierau prin aer ca şi cum deciseseră ca văzduhul întreg să fie numai al lor de-acum înainte. Am scos capul afară cu fereală şi-am încercat să văd dacă era vreun pericol de-a fi luat drept ţintă de vreun soldat român pitulat prin împrejurimi. N-am zărit pe nimeni, dar asta nu însemna că nu era chiar nimeni; aşa că am ieşit cu inima strânsă, gata să-mi dau drumul în interior la cel mai mic semn de primejdie.

Am sărit de pe tanc pe miriştea moale, încordat ca un arc. M-am repezit către cea mai apropiată căpiţă de fân şi-am strigat uşor:

— Maria!...

Niciun răspuns. Am plecat mai departe, spre următoarea căpiţă.

— Maria!... La fel.

— Maria!...

Panter-ul primi o lovitură puternică în blindajul din dreapta. M-am aruncat la pământ, încercând să mă feresc din calea ploii de schije. Apoi Bătrânul a manevrat blindatul departe de mine, lăsându-mă singur. O clipă m-am temut, însă ulterior nu-am dat seama că n-aveam motive de îngrijorare; aveau să se întoarcă să mă ia când lucrurile aveau să se liniştească. Până atunci, eu trebuia să-mi văd de treabă.

— Maria!...

Nici de această dată nu veni vreun răspuns. M-am învârtit în jurul căpiţei de fân; arăta destul de răscolită şi, la un moment dat, am remarcat un veston în paie. L-am apucat repede şi l-am tras afară. Era vestonul ei!

O febrilitate plină de îngrijorare m-a cuprins deodată, ca un val fierbinte

care vine peste tine şi te îneacă cu mirosul puternic de sulf de la vulcanul care tocmai s-a trezit la viaţă în adâncul întunecat al mării. Cu gesturi poticnite, am început să cotrobăi prin căpiţa de fân, încercând să descopăr şi alte obiecte care să-i fi aparţinut Mariei. N-am mai găsit nimic. Am rămas câteva clipe total dezorientat, fără să pot hotărî ce să fac în continuare; simţeam, pur şi simplu, că lumea din jurul meu se prăbuşeşte treptat, că timpul se dilată şi capătă viteză de melc.

Maria plecase de acolo fără să mă aştepte, aşa cum convenisem, iar asta putea însemna acum tot ce era mai râu: să se fi pierdut prin cine ştie ce coclauri, ori, mai rău, să zacă împuşcată cine ştie pe unde! Dumnezeule! Şi într-un caz, şi-n altul era groaznic! Însemna că n-aveam s-o mai revăd niciodată!... Decât prin cine ştie ce altă minune a sorţii...

Mototoli nervos vestonul ei în mână, am simţit deodată ceva tare în buzunarul de la piept, din interior. Am băgat repede mâna şi-am scos un carton; în întunericul din jur nu puteam să văd mare lucru, însă ochiul unui soldat care mărşăluieşte de pe un front pe altul ani în şir se obişnuieşte la un moment dat cu întunericul şi cu lumina putină a nopţii, drept pentru care am reuşit să disting că era coperta ruptă a căiţii de poezii de care ea nu se despărţise niciodată. Scrisă de un poet autohton, Mihail Eminescu. Ţinea mult la această carte, ştiam asta foarte bine, şi nu i-ar fi distrus coperta fără un motiv foarte întemeiat!...

M-am ascuns la baza căpiţei şi m-am căutat de chibrituri. Simţeam, mai mult decât ştiam, că Maria îmi lăsase un mesaj scris pe coperta cârtii acelui Eminescu. Am aprins un băţ, protejându-l de vânt ca să nu se stingă. Şi-am apucat să citesc cele câteva cuvinte aşternute acolo cu creion chimic, o amestecătură între limba română şi cea germană:

„Iubitul meu, eu gândit bine înainte.

Eu plecat, ca să nu face ţie greutate. Fie tu fericit, că şi eu o să fie, că voi creşte copil al tău şi al mie!

Eu iubesc uriaş la tine, Sven!

Maria al tău!”

Am rămas cu ochii împăienjeniţi de lacrimi greu de oprit, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, pierdut în durerea care mă cuprindea ca un venin de viperă. Încetul cu încetul, trupul îmi amorţea centimetru după centimetru. Băţul de chibrit îmi arse degetele şi l-am lăsat distrat să cadă. Parcă doar asta aşteptând, paiele uscate au luat foc imediat. Aş fi rămas acolo, să ard împreună cu ele, dacă, dintr-o dată, din întuneric, o puşcă-mitralieră n-ar fi început să „latre” înnebunită la mine. Instinctele de supravieţuire formate în atâtea şi atâtea lupte mi-au salvat şi de această dată viaţa, lipsită de sens acum. M-am aruncat din calea gloanţelor şi m-am retras în întuneric, dar parcă nu mai eram eu, ci un automat lipsit total de conştiinţă, programat de doctorul Frankenstein să facă toate lucrurile pe care eu le făceam, fără să se implice

absolut deloc sufleteşte. Toate emoţiile muriseră în mine!

Am auzit o bubuitură puternică şi m-am chircit la pământ. Din ochi îmi curgeau lacrimi seci; fierbinţi, dar seci. O pierdusem pe Maria, poate pentru totdeauna!... Proiectilul vâjâi scurt pe deasupra mea şi, la o secundă după aceea, mitraliorul fii sfârtecat în bucăţi, iar „căţeaua” lui turbată tăcu pentru totdeauna. Lacrimile continuau să-mi umple ochii. Aş fi vrut să le opresc, dar nu reuşeam. Şi-mi era ciudă pentru asta, căci eram bărbat! Însă durerea din dragoste este cea mai cruntă din câte există pe pământ şi nu poate fi ostoită altfel. Nu i s-a găsit alt leac în afară de lacrimi. Farul de pe tanc incendie noaptea în jurul meu, căutându-mă. M-am asigurat că nu mai trage nimeni şi-am ridicat o mână, aşteptând că spotul de lumină să treacă prin dreptul meu. Era Bătrânul, bineînţeles. M-a zărit, în cele din urmă, şi a venit cu tancul până aproape de mine.

— Ai găsit-o, Sven? Strigă Micuţul, după ce scoase capul pe chepengul turelei.

I-am făcut încet semn cu mâna că nu. Nu mă puteam ridica de acolo. Accesul de plâns devenise isteric. Voiam să mă ridic, dar, pur şi simplu, nu izbuteam să o fac! Rămăsesem lipit de pământ...

— Vii odată sau ce faci?! Continuă Micuţul, transmiţând probabil întrebările celorlalţi.

N-am simţit niciun impuls interior de a-i răspunde. Pur şi simplu, am continuat să stau acolo, jos, pe mirişte, şi să plâng cu disperare.

Panzer-ul s-a apropiat şi mai mult. Din partea cealaltă a izbucnit un foc susţinut cu trasoare, însă blindajul unui tanc german nu-i şvaiţer, să treacă prin el orice muscă. Creutzfeld s-a băgat repede înapoi. Porta a întors turela şi a tras. Cuibul inamic a fost redus la tăcere. Apoi a apărut capul Legionarului prin chepeng.

— Sven! Mă strigă. Ridică-te odată şi vino înăuntru, că nu mai putem sta după tine!

Nu m-am mişcat nici de această dată. Nu mai aveam nici im pic de voinţă, niciun pic de dorinţă de viaţă, nimic, numai lacrimi şi durere...

— Sven!!! urlă Legionarul şi imediat după aceea ieşi din tanc şi-mi sări în ajutor. (Veni repede şi se aplecă asupra mea, îngrijorat.) Eşti rănit, Sven? Unde?!

Am clătinat din cap că nu, dar probabil că nu mi-a văzut gestul. M-a luat de subsuori şi m-a săltat în spate, icnind din cauza efortului. Deşi ar fi trebuit să mă mire forţa lui, atunci, în acele momente, n-am simţit nimic. Mi-ar fi fost de-a dreptul indiferent să mă lase să zac acolo, pe pământul moale.

— Ţine-te bine, Sven, băiatule! Te duc în tanc şi-ai să te faci bine! Ai să vezi... O să-ţi treacă...

Veni şi Micuţul să-i dea o mână de ajutor.

— Ăsta plânge!? făcuel deodată uluit, privindu-mă în lumina farului.

— Şi nu e rănit! exclamă şi Legionarul, aruncându-mă jos ca pe-un sac cu cartofi. Îşi bate joc de noi!?

— Nu! îi răspunse Beyer, grav. Aduceţi-l înăuntru. Voi nu vedeţi că e distrus? Plânge după faţa lui, după Maria! E moartă!...

Timpul este cel ce vindecă toate rănile, atât trupeşti, cât şi sufleteşti. Dar sunt râni şi râni, unele superficiale, altele adânci, atât trupeşti, cât fi sufleteşti. Unele trec far urmări vizibile, altele lasă cicatrice, pentru tot restul vieţii. Majoritatea oamenilor încearcă să şi le ascundă, să pară „normali", „ca toţi ceilalţi", fără să ştie însă că şi „ceilalţi", „normalii", fac acelaşi lucru ca şi ei: îşi ascund cu obstinaţie cicatricele. Mai sunt, totuşi, unii – puţini la număr, ce-i drept – care-şi etalează cicatricele, le expun privirilor tuturor celor care îi înconjoară şi, pe deasupra, se mai şi mândresc cu ele. Ei bine, eu sunt unul dintre aceştia din urmă!

Nu mi-plăcut niciodată să-mi ascund cicatricele, nici pe cele trupeşti, nici pe cele sufleteşti. Întotdeauna am considerat că e spre binele meu să arăt prin ce am trecut, fie ele bune sau rele, pentru ca oamenii să mă vadă exact aşa cum sunt în realitate, să mă judece la adevărata mea valoare, după ceea ce am făcut, nu după ceea ce spun alţii că aş fi făcut. Pentru asta, însă, a trebuit să mă analizez eu însumi foarte bine, să mă cunosc profund sufleteşte, fiindcă adevărata esenţă a unei fiinţe umane a fost, este şi va fi, cât timp vor fi oameni acest pământ, sufletul ei. Cu cât sufletul ţi-e mai curat, cu atât ţi-e mai preţios. Cu cât aduni mai multe în el, ţinându-le prizoniere acolo, cu atât îl îngreunezi mai mult şi-l murdăreşti mai mult. Iar un suflet greu şi murdar este întotdeauna dificil de cărat. Tocmai de aceea descărcarea periodică a sufletului este cât se poate de necesară, pentru că îl păstrează curat, serafic, aşa cum a fost zămislit de Creator!

Ai nevoie de un astfel de suflet pentru a fi fericit, oriunde te-ai afla pe suprafaţa pământului, ai nevoie de oameni care să te înţeleagă şi să te sprijine atunci când simţi că nu mai poţi de unul singur, ai nevoie de prieteni, dar, pentru aceasta, trebuie să fii tu însuţi un adevărat prieten la nevoie.

Tocmai de aceea, fiindcă am avut prieteni şi tot mereu am ştiut să mă înconjor de prieteni, durerile mele interimare n-au fost nicicând atât de covârşitoare şi de devastatoare ca la alţii. Numai cine a avut cu adevărat un prieten care s-a aflat la ananghie şi a sărit să-l ajute exact atunci poate să înţeleagă şi să perceapă la reală valoare ce înseamnă prietenia!

Eu sunt Zeul Prieteniei şi mi-aş da viaţa pentru prietenii mei! *Cel căruia îi declar prietenia mea poate să stea liniştit, e-n deplină siguranţă, pentru tot restul zilelor sale*...

PRIETENI

— Să fiu al naibii dacă-l primesc aici! se jură Porta cu mâna pe inimă. El a vrut să plece, nu vă aduceţi aminte? El ne-a părăsit! Val-vârtej a făcut-o... De ce naiba să-l mai primim înapoi?!

Vehemenţa lui era nefirească. Dacă protestele atât de aprinse ar fi venit din partea lui Creutzfeld, ar fi însemnat ceva, căci cei doi -Micuţul şi Heide – nu se sufereau mai deloc, dar aşa!? Chiar că era de neînţeles! Bătrânul clătină din cap, nervos.

— Julian Heide e de-al nostru! Conchise el sec. A avut doar o rătăcire de moment. Trebuie să-l înţelegem, ca nişte buni camarazi ce suntem!

— Şi-apoi, îi sări repede în ajutor Legionarul, adu-ţi aminte, Porta, cât de străin te-ai simţit tu fără noi, fără Micuţul, atunci când ai fost nevoit să stai în spital mai bine de o lună, în Maroc!... Aminteşte-ţi cum te-ai simţit când ai revenit şi noi te-am primit înapoi!

— Aia a fost cu totul altceva! Râmase ferm pe poziţii uriaşul. Atunci eram rănit, n-am plecat dintre voi c-aşa mi-a tunat mine!

Julian Heide stătea tăcut într-o parte, cu capul plecat, aşteptând decizia noastră. Alergase după gradul de *Feldwebel* şi-l pierduse, bazându-se numai pe o promisiune deşartă. Se întorsese la noi cu coada între picioare. Locotenentul Leuwe îi acceptase revenirea, dar cu o condiţie: să fim şi noi de acord cu ea, cu toţii. Până acum izbutise să-i înduplece pe Bătrânul, pe Sevilla, pe Legionarul şi pe mine. Mai întâmpina opunere din partea lui Porta şi-a Micuţului.

— Bine, spuse el deodată, trist, ridicându-se cu greu în picioare. O să mă întorc de unde-am venit. Dacă v-am făcut vreodată neplăceri, vă rog să mă iertaţi. Firea mea proastă e de vină...

Am încremenit cu toţii. Nu, nu aşa trebuia să se sfârşească prietenia noastră cu Heide. Era el mai deosebit, cu mânia lui nenorocită pentru ordine şi disciplină, pentru regulamente şi militărie la sânge, dar, Dumnezeule, era de-al nostru! Ne cunoşteam de ani şi ani de zile, şi cu bune, şi cu rele...

— -Julian, am spus răguşit. Stai o clipă, omule...

Se opri şi se întoarse spre mine. Avea lacrimi în ochi.

— Rămâi, i-am zis. Johann şi Micuţul ţin la tine la fel de mult ca şi noi... (Micuţul dădu din cap că da, mişcat şi şi până la lacrimi de reacţia camaradului nostru rătăcit de turmă. Porta lăsă şi el privirea în jos, fără o vorbă.) Julian, nu vreau să te pierd şi pe tine cum am pierdut-o pe Maria, am continuat eu cu emoţie în glas. Mi-ajunge! Te rog, rămâi, prietene...

Liniştea ne învălui pe toţi, apăsătoare. Tristeţe. Iubire. Prietenie. Dor. Bunătate. Nostalgie. Cu toţii eram transpuşi într-o altă lume, pierduţi, cu gândul departe.

— Sfântă Fecioară, murmură Blom într-un târziu, tare dor îmi e de casă!...

Şi iar se lăsă tăcerea. Omul e o fiinţă care se leagă de pământ, care se

ataşează de locurile în care trăieşte. Omul iubeşte şi se lasă iubit, primeşte şi dăruieşte dragoste şi prietenie. Iar noi eram, la urma urmelor, doar simpli oameni. Şi, într-adevăr, Dumnezeule, ce dor ne era de casă!

Contrar tuturor aşteptărilor, Porta se duse la Heide şi-l îmbrăţişă bărbăteşte, plângând unul pe umărul celuilalt. Ne impresionă pe toţi. Foarte rar bărbaţii plâng. Iar celor care trec printr-un război le seacă lacrimile, uneori pentru totdeauna. Celor doi camarazi ai noştri, însă, fântâna lacrimilor le alimenta ochii cu o dărnicie nebănuită. Meritau invidiaţi pentru asta.

— Să bem! Propuse brusc Sevilla, pe un ton ce se vrea vesel şi expansiv.

— Ce naiba să bem?! replică Micuţul, supărat. Nu mai avem niciun strop, pe nicăieri!

— Atunci, mergem şi căutăm! Hotărî Sevilla. Trebuie să găsim o gură de ceva tare pe-aici pe undeva...

Micuţul se-nvoi pe dată şi bucuria îi lumină iar chipul. Se ridică de la locul lui şi-l urmă pe Blom, afară, în zloată.

Ne aflam încartiruiţi la poalele muntelui, într-o văioagă pe fundul căreia curgea un pârâu vijelios. Sătucul era format doar din câteva case, răspândite ici şi colo. Fuseserăm nevoiţi să ne ridicăm corturile de campanie.

Sobiţa de fontă pe care o căram cu noi pretutindeni îşi intrase acum pe deplin în atribuţii. Burduşită cu butucii ce prisoseau lângă fiecare căsuţă din sat, răspândea în interiorul cortului o căldură plăcută, moleşitoare, care te îmbia la somn. Pe ea fierbea o oală-cu tocană de cocoş, specialitatea Legionarului. Aburii ieşeau ademenitori de sub capac şi un miros îmbietor începea să se răspândească sub foaia groasă a cortului de campanie.

Cu cât ne apropiasem de munte, cu atât iama ne devenise un însoţitor mai intim. Acum afară bătea vântul şi din cerul plumburiu cădea neîncetat un soi de zăpadă îngheţată, ca nişte ace ascuţite de oţel. Era ora trei după-amiază şi primisem ordin să ne regrupăm aici, să reparăm ce-aveam de reparat, să ne tragem sufletele şi, dis de dimineaţă, s-o luăm iar din loc, către Braşov.

— Abia aştept să gust din, tocana ta, îi spuse Heide Legionarului, schiţând un zâmbet obosit.

Deşi nu lipsise dintre noi decât o săptămână şi două zile, Julian Heide se simţea stingher, rupt de realitate, deconectat de la activităţile noastre de zi cu zi. Mă uitam la el şi nu-mi venea să cred că s-a transformat atât de mult în numai nouă zile. Avea cearcăne mari la ochi, iar obrajii i se lăsaseră ca la moşnegi. Privirea lui era tristă, lipsită de vioiciunea şi ironia pe care i le cunoşteam atât de bine. Din cauza rănii de la umăr stătea un pic adus de spate, iar fruntea îi eră brăzdată de cute adânci.

— De ce oare nu ne atacă ruşii? întrebă deodată Legionarul, ca pentru sine, amestecând în tocană cu o lingură veche de lemn.

Toţi ochii se îndreptară nervoşi spre el. Era nebun de se gândea la aşa ceva chiar acum? Nu ne găseam într-un loc tocmai propice pentru o tabără.

Puteam fi prinşi uşor într-o ambuscadă între pereţii muntoşi care străjuiau văioagă şi, chiar dacă eram în stare să ţinem piept o vreme atacurilor străine la intrarea şi ieşirea din defileu, până la urmă tot am fi cedat. De sus, de pe versanţi, nu ne putea ameninţa nimeni, în afara unor trăgători de elită. Dar ruşii n-aveau timp de pierdut să ne omoare unul câte unul. Ei erau ocupaţi cu ofensiva asupra trupelor masate la graniţa Ungariei, pentru a străpunge flancul nordic către Cehoslovacia.

— Ce-ţi veni!? Mârâi Bătrânul iritat către Mergi-ori-Crapâ. Vezi-ţi de tocana ta, acolo, şi nu mai pronunţa numele lăcustelor ălora împuţite!

— Dar de ce v-aţi ofticat, fraţilor? întrebă Legionarul, mirat. Pur şi simplu, mi s-a părut nefiresc, atâtea zile, să mergem fără nicio oprelişte!...

— Pentru că am fost presaţi să ocolim atâta, răspunse de astă dată Julian Heide. Dacă de la Drăgăşani o luăm spre Turnu-Severin, aşa cum era deja stabilit, acum am fi fost la Arad, ori poate chiar la Debreţin, în Ungaria! Aşa, uite, a trebuit să ne întoarcem atâta drum, prin Râmnicu-Vâlcea, şi să străbatem toate şoselele alea distruse, până aici, la... cum îi spune?... Pietroasa?!...

— Sunt de-a dreptul încântat de erudiţia ta geografică, Julian, replică Legionarul cu o undă de sarcasm în glas, dar toate denumi-rile astea de localităţi pe care ni le-ai înşirat până acum mie nu-mi spun nimic. Tot ce ştiu este că nu ne-a atacat nimeni mai serios până aici, de la Drăgăşani încoace, şi că ne-am mişcat ca nişte melci băşici! Numai armată în retragere rapidă nu suntem noi acuma!... Parcă am fi excursionişti!

Heide nu se arătă deloc ofensat de remarca zeflemitoare a camaradului nostru, care continua să amestece impasibil în tocana care fierbea pe sobiţa de fontă.

— Trebuie ţinut cont, zise el bucuros să simtă cum se reintegrează în grup, de vremea asta potrivnică şi de faptul că suntem lipsiţi de provizii suficiente şi de combustibili.

— Aici cam ai dreptate, încuviinţă moale Legionarul, dând din cap. Dar eu tot nu contenesc să mă întreb de ce nu ne-atacă ruşii?!

— Ei, uite, d-aia! sări Bătrânul în sus. Gata, terminaţi discuţia asta deprimantă! Hai, până se întorc Sevilla şi Creutzfeld, curăţarea armamentului! ordonă el.

Ne-am supus cu toţii, căutându-ne pistoalele automate. În timp ce le demontam îndemânatici, aproape fără să ne uităm la ele, discuţia se încinse iar.

— Beyer, ce-ai de gând să faci când o să se termine războiul şi-ai să ajungi acasă?

— Ehei! Oftă Bătrânul. Visez la o căsuţă albă, pe malul Rhinului, cu o grădiniţă de flori în faţă... Să stau acolo, în linişte, pe malul apei, şi să pescuiesc. Să nu mă bată nimeni la cap şi să fie pace...

— Să nu te bată nimeni la cap, zici? Dar soţia ta... Sau ai de gând să divorţezi?

Bătrânul îşi îngădui un zâmbet melancolic.

— Soţia mea, murmură el, draga de Klara... Cine ştie dac-o mai fi în viaţă?... Nu mai am nicio veste de la ea de aproape trei ani şi jumătate!... Nici nu ştiu dacă vom fi în stare să ne mai înţelegem!

— De ce să nu vă-nţelegeţi? Replică repede Heide, evident dornic de reintegrare. N-o mai iubeşti?

— Ah, ba da, cum să nu, răspunse repede Beyer. Dar... – Oftă el adânc – gândiţi-vă şi voi un pic, nici nu mai ştiu cum arată, nici nu mai ştiu dacă a rămas aceeaşi? Eu, unul, cu siguranţă m-am schimbat aproape cu totul!... Habar n-am dacă o să mă mai accepte lângă ea...

Tăcerea se înstăpâni în cortul cald. Fiecare ne gândeam la ce-am lăsat acasă şi la ce-o să găsim atunci când Dumnezeu avea să creadă de cuviinţă să ne lase să ajungem din nou. Oamenii se schimbă de la o zi la alta, dar în câţiva ani?!

— Ce naiba aveţi, oameni buni, de-aţi deschis discuţia asta parşivă? Am zis, ne mai rezistând tensiunii şi dorului. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că doare al-naibii de tare dorul de acasă! Hai, gata, ajunge!

Legionarul surâse trist şi gustă mâncarea din cratiţa ce fierbea încet pe foc.

— Tocana-i gata, zise el cu glas stins. Îşi drese vocea şi urmă, vrând să pară vioi: Haideţi, daţi-mi gamelele să vi le umplu! Şi scoateţi-le şi pe-ale zăbăucilor ălora... Până vin ei, abia se mai răceşte.

Ne-am întins după gamele şi pofta de mâncare ne-a făcut să mai uităm trecutul, iar umbrele lui au început să se estompeze încetul cu încetul. Gândurile au revenit în prezent şi-apoi s-au lansat, eliberate, spre viitor. În acel moment au apărut şi Sevilla cu Micuţul. Erau zgribuliţi de frig, cu feţele roşii.

— Hei, făcu Micuţul, scuturându-se de zloată, ia uite la ăştia ce mutre pleoştite au! Arată de parcă ei ar fi umblat prin zăpadă şi vânt în locul nostru...

— Aţi găsit? întrebă Porta, pofticios.

— Păi, cum altfel? Se lăudă Sevilla, scoţând de sub pelerină o butelcă de un litru. Ţuica! Ţuica de prună, românească! Bei o gură, îţi iau ochii foc şi-ţi explodează arterele... Tocană e gata?

— Bineînţeles, făcu Legionarul, înveselit dintr-o dată. Hai, gamelele la băiata!

Ne-am repezit cu toţii, care mai de care, lihniţi de foame şi murind de poftă. Beyer scoase din raniţă o pâine mare, neagră, şi tăie felii apreciabile. Ne aşezarăm în jurul măsuţei improvizată din lădiţe de muniţie, în apropierea sobiţei de fontă. Micuţul ne umplu cănile de metal cu ţuica şi începu festinul.

Mâncam cu poftă, hămesiţi, fără o vorbă. Din când în când, mormăieli de apreciere ne ieşeau printre buzele unsuroase, făcându-l pe Mergi-ori-Crapă să

se umfle în pene de mândrie. Ţuica românească era de-a dreptul divină, iar carnea de cocoş, fiartă la foc mic, vreme îndelungată, se frăgezise de se topea în gură. Trăiam momentul la cea mai înaltă tensiune, tocmai pentru că ne întâlnisem atât de rar cu el în anii care trecuseră. O mâncare bună pe front este ca o gură de apă rece şi proaspătă în plin deşert: nu ai parte de ea în fiecare zi.

Legionarul ne mai puse câte o jumătate de porţie, împărţind în mod egal tocana care mai rămăsese în cratiţă, Sevilla făcu la fel cu ţuica din sticlă, iar Porta, în final, cuprins de mărinimie, lichidă rezerva de trabuc, dăruindu-ne fiecăruia câte unul.

Momentul era de-a dreptul încântător. Lungiţi care pe unde apucasem, savuram ţigările de foi, lăsând fumul aromat să ne pătrundă plămânii. Ţuica din căni răspândea o mireasmă dulce de prună bine coaptă, încununând tot acest festin regesc.

Creutzfeld râgâi satisfăcut şi începu deodată să râdă. Ne-am molipsit cu toţii de veselia lui.

— Ah, fir-aş afurisit, exclamă el, scărpinându-se la testicule, ce bine!

Afară vântul bătea nebuneşte, rece ca gheaţa, transformând picăturile de ploaie în ace şfichiuitoare. Înăuntru lemnele uscate trosneau în sobiţa de fontă, răspândind o căldură moleşitoare, care ne îmbia la somn. Cortul de campanie se transformase parcă într-o căsuţă a bunicii, încărcată de prietenie.

— Ce-ar merge acum o fată de-a lui doamnă Futtherman, făcu Porta cu melancolie.

— Aha, îl aprobă Micuţul pe acelaşi ton. Ana-Roşcată-Jos sau Liza-Ţâţe-Dulci... Ce amintiri plăcute am cu ele, Dumnezeule!...

Oftă adânc şi vreme de-un minut nu scoase nimeni nicio vorbă. Apoi tot el reluă:

— Da' acum suntem departe al naibii de doamna Futthennan şi de fetiţele ei dulci şi scumpe...

— Aha, îl completă Porta, trist. Departe-al naibii... Şi-mi deschiseră iar rana sufletească, ce nu apucase să se cicatrizeze după pierderea Mariei. Mi-am amintit-o râzând, plângând, fericită, tristă, mulţumită, chinuită de dor şi de povara vieţii. Şi-am simţit durere. O durere fără margini. Trecuseră mai puţin de două săptămâni de la fuga ei, însă parcă se scurseseră ani. Părea un trecut atât de îndepărtat şi mi-era ciudă pe mine că n-o puteam păstra vie în amintirea şi-n sufletul meu. De ce uită oamenii aşa de repede totul? De ce amintirile se estompează o dată cu trecerea timpului? De ce, dintr-o fiinţă plină *de* vitalitate pe care am cunoscut-o cândva, nu mai rămâne în memoria noastră decât o copie palidă? Şi aceea lipsită de senzaţii. Doar imagini, simple imagini.

Şi m-am trezit întrebând cu glas tare, în liniştea care se pogorâse peste noi:

— De ce uităm cu-atâta uşurinţă?! Priviri curioase s-au aţintit încet

asupra mea. O clipă, nimeni nu spuse nimic, dar mai apoi Bătrânul ceru o lămurire:

— De ce uităm ce?

— Lucrurile dureroase, am răspuns fără să vreau, cu ochii pierduţi în trecut.

— Pentru că altfel, am căpia, răspunse Beyer moale. Aşa e mintea omenească. Aşa a făcut-o Dumnezeu. la gândiţi-vă ce s-ar întâmpla cu noi dacă am fi nevoiţi să păstrăm vii în memorie toate tragediile, toate nenorocirile, toate lacrimile şi durerile pe care le-am întâlnit sau le-am trăit de-a lungul vieţii! Ne-am cufunda încă din adolescenţă în nebunie. Am lua-o razna, nu ne-am mai înţelege unul cu celălalt... Aşa, lucrurile dureroase le încuiem adânc în minte şi nu le mai dăm voie să iasă decât arareori. Eliberăm ieşirea doar celor care ne fac bine, amintirilor frumoase, pentru a le îngropa şi mai mult pe cele rele.

— Da, ai dreptate, spuse Legionarul, grav. Dar ce te faci când unele amintiri de-astea... rele, cum le spui tu, nu vor să se dea la fund şi pace?!

— Trebuie să le înfruntăm! Răspunse Bătrânul, tranşant.

— Îhî, interveni şi Micuţul, sorbind o gură de ţuica din cană. Are dreptate Beyer. Uite, ţin minte că eram copil şi mă duceam să încarc cărbuni în saci, din vagoane, într-un triaj de la marginea Berlinului. Munceam acolo ca un rob, de dimineaţa până seara, pentru că mama mea – s-o ţină Dumnezeu sănătoasă pe acolo pe unde-o fi! – Să aibă ce să bage în sobă ca să ne încălzim. Ei, şi era acolo un ticălos de vreo doişpe ani, care-şi bătea mereu joc de mine. Nu era zi în care să nu mă bumbăcească. Aveam spatele plin tot timpul de vânătăi: îi spuneam mamei că sunt de la sacii cu cărbuni, dar ea ştia prea bine care era cauza adevărată. Însă n-avea ce să facă. Aşa era viaţa pe-atunci în Berlin. Ea, sărăcuţa, doar îmi spunea:

„Fiule, când ai o problemă, rezolv-o! N-o lăsa să te acapareze, căci va creşte ca o buruiană nenorocită şi n-o s-o mai poţi dezrădăcina!”.

Se opri o clipă, trase un fum generos din trabucul dăruit de Porta şi continuă:

— Ei, şi namila aia mă tot căsăpea. Şi n-avea de gând să se oprească vreodată. Aşa că am hotărât: înfrunt naibii problema şi o rezolv! Drept pentru care am aşteptat momentul prielnic, care a sosit mai curând decât credeam. Era o seară ploioasă, întunecată şi, înainte să plecăm spre casele noastre, între vagoane, m-am confruntat cu „problema”: faţă în spate! L-au găsit muncitorii a doua zi, dimineaţa, cu creierii împrăştiaţi pe-o şină de tren. Aveam numai opt ani pe atunci...

Ne-am cutremurat cu toţii. Habar nu avusesem că Micuţul purta o povară aşa de grea. Glasul lui se schimbă acum, devenind grav, tremurător, ezitant.

— Ani de zile m-â urmărit fantoma acelui nefericit, continuă el. Şi chiar şi-acum, din când în când, îmi mai apare în vis şi mă-ntreabă, surâzând sarcastic,

dacă vreau să-mi ia sacul său cu cărbuni din spate. Iar eu îi răspund întotdeauna că n-am nevoie de ajutorul lui, că le car pe-amândouă, şi pe-al lui, şi pe-al meu... Şi pleacă far să-mi mai adreseze vreun cuvânt... Şi mă lasă singur... Dar eu ştiu că are să revină, să mă întrebe iar, râzând zeflemitor, dacă mă poate ajuta...

O tăcere adâncă ne împresură de peste tot. Nu mai era nimic de zis. Absolut nimic.

Într-un târziu, prelată de la intrare fu dată la o parte şi înăuntru pătrunse locotenentul Leuwe. Era roşu la faţă şi obosit. Nu ne-am deranjat niciunul să-l întâmpinăm aşa cum se cuvenea gradului şi funcţiei sale. Eram încă şocaţi de povestea de groază pe care tocmai ne-o relatase Micuţul.

— Ce fac trântorii mei preferaţi? Se interesă ofiţerul într-o încercare de a părea bine dispus.

Nu-i răspunse nimeni. Se apropie de Heide, care stătea adâncit în gânduri, şi-i luă cana din mână. Mirosi restul de băutură dinăuntru, duse cana la gură şi sorbi totul dintr-o mişcare. Se strâmbă apreciativ şi întrebă:

— Mai aveţi zeamă d-asta?

Porta dădu din cap că nu, dar Sevilla se ridică şi scotoci în interiorul pelerinei sale de ploaie; aruncată neglijent pe o ladă cu muniţie. Apăru o a doua sticlă de ţuica şi atmosfera se înviora pe dată. Locotenentul Leuwe începu să râdă şi întinse cana. L-am imitat cu toţii, la fel de avizi. Heide, rămas fără cană, şterse gamela din care tocmai mâncase tocana şi o întinse cu modestie.

— Ei, băieţi, zise ofiţerul după ce bău o cantitate apreciabilă, văd că l-aţi reprimit cu bine pe Julian Heide printre voi!...

— Oh, bineînţeles că da, sări Porta numaidecât. Doar e de-al nostru, nu?!...

Heide zâmbi recunoscător către Porta. Leuwe se aşeză lângă sobiţa de fontă.

— Ce-aveaţi mutrele alea aşa plouate când am intrat? Se interesă el cu voce insinuantă. V-a dat altcineva vestea proastă înaintea mea?

Am ciulit cu toţii urechile. Când locotenentul Leuwe venea el însuşi cu veşti proaste, atunci era de bine! Căci veştile de genul ăsta nu erau deloc proaste, ci prevesteau misiuni importante, care ne dădeau posibilitatea să evadăm din gloată şi să fim de capul nostru, chiar dacă numai pentru o perioadă scurtă de timp. Cu toate acestea, i-am lăsat ofiţerului plăcerea să se joace după cum îi era voia.

— Ce veşti proaste, domnule? Am întrebat eu, făcând pe curiosul.

— Retragerea spre vest e blocată, spuse el abrupt, după cum îi era obiceiul. Tot convoiul va trebui să mai zăbovească o vreme aici, până când drumul către Schit va fi eliberat.

— Oh, dar aceasta-i o veste chiar foarte, foarte proastă! Aprecie Sevilla, neputându-şi stăpâni hazul.

— Mda, făcu locotenentul Leuwe, gustând din ţuica. Bună licoarea asta! (Mai sorbi o gură zdravănă, o plimbă o vreme prin cavitatea bucală şi o înghiţi cu satisfacţie.) De unde-aţi luat-o?

— Eh, se pomeni Micuţul ridicând din sprâncene cu superioritate, armata germană are sursele ei de aprovizionare!

Sevilla dădu ochii peste cap şi-l săgetă pe Creutzfeld cu privirea. Iar o făcuse de oaie namilă. Deşi avea o tonă de muşchi pe el, creierul îi rămăsese tot cât o nucă.

— Wolfgang se trezeşte câteodată vorbind singur, şefule! zise el cu glas mieros, încercând să dreagă busuiocul.

Leuwe se prefăcu a nu-l băga în seamă pe Sevilla şi întrebă nevinovat:

— Ce fel de surse?

— Ăăăăăăăă... îââââââî..., se bâlbâi Micuţul, prins în cursă. Eu... ştiţi... eu nu...

— Ştii sau nu ştii? întrebă deodată tăios ofiţerul.

— Nu ştiu! Răspunse repede uriaşul fără minte, ştergându-şi cu dosul palmei broboanele de sudoare care-i apăruseră pe frunte.

— Bun! Conchise locotenentul Leuwe. Atunci, din sursele secrete ale glorioasei armate germane, cinci butelci de zeamă de-asta divină vor poposi dimineaţă^ pe masa mea, pentru a-mi satisface, gustul ofiţeresc!

— Am înţeles, să trăiţi! sări Creutzfeld în picioare, întinzând mâna dreaptă a salut aşa de repede, încât mai-mai să-i scoată ochii lui Leuwe.

— Stai jos, îi făcu semn ofiţerul. Aprovizionarea, mai târziu. Acum, vestea proastă!

Ne-am îndreptat atenţia spre el, încordaţi.

— Misiunea voastră este să deblocaţi drumul spre Schit. Porniţi în această dimineaţă, devreme, cu încă două grupe. Una din compania lui Himmer, cealaltă a locotenentului Bohlen. Toate sub comanda *Feldwebel-ul* Beyer!

Tocmai pregăteam să chiuim de bucurie, când locotenentul ne tăie brusc elanul cu o nouă informaţie:

— Fără tancuri, completă el sec. Stupoare.

— Cum fără tancuri?! întrebă Porta, năuc.

— Uite-aşa bine. Fără tancuri!

— Dacă înţeleg, începu Beyer pe un ton egal, menit să ne calmeze pe toţi, băieţii lui Bohlen aparţin companiei de genişti... Şi fiindcă mi se dă sub comandă o asemenea grupă, atunci, cu siguranţă, ei se vor ocupa de dezamorsarea minelor...

— Care mine? exclamă Creutzfeld, pierdut.

— Zi mai departe, Beyer, îl îndemnă surâzând locotenentul. Până acum e bine...

— Ei, şi fiindcă nu au fost semnalate trupe masive în drumul nostru, cel puţin nu până la Sibiu, înseamnă că avem de înfruntat doar mici efective din

Rezistenţa românească.

— Întocmai, încuviinţă ofiţerul.

— Atunci, făcu mirat *Feldwebel-ul*, de ce nu trecem peste ei cu carele de luptă anti-mină?

— Această întrebare mi s-ar fi părut pertinentă dacă venea din partea lui Creutzfeld, răspunse Leuwe. Ţie, Beyer, nu-ţi găsesc însă nicio scuză. (Se ridică, bău restul de ţuica, îi întinse cană goală lui Heide şi se îndreptă spre ieşire.) La ora patru să fiţi gata de plecare! ordonă el înainte de a păşi în zloata de afară.

Am rămas tăcuţi cu toţii. La un moment dat, se trezi şi Micuţul.

— Ce naiba a vrut să spună, fraţilor? Ce naiba mi se potriveşte mie?!

— Nimic, las-o moartă! Îl sfătui Bătrânul.

— Dar vreau să ştiu! Insistă uriaşul.

— A vrut să zică un singur lucru: că românii din Rezistenţă sunt răspândiţi pe o mare întindere şi că minează drumul înaintea noastră, oriunde ne-am duce!...

— Aşa, şi?! Ce-are chestia asta de-a face cu mine? Nu se dădu bătut Micuţul.

— Are, îl linguşi Beyer mult prea calm, ca de fiecare dată faţă de namila noastră de camarad fără minte. Că va trebui să fim avangarda convoiului, să-i curăţăm pe cei din Rezistenţă unul câte unul, cu ai noştri venind în urmă. Iar asta-i treaba la care tu te pricepi cel mai bine, Creutzfeld!

— Oh, da! se lumină *Stabsgefreiter-ul* şi în mâna lui apăru, parcă de niciunde, laţul de oţel denumit „moartea tăcută”. Aşa da! se bucură el. Acum pricep de ce s-a referit Leuwe când a zis de mine!...

— Bun, atunci, încheie Bătrânul. Hai, odihnă trei ore, după care strângem cortul şi, la patru, adunarea!

— Şi cu tancul ce facem? întrebă Porta, neliniştit. Doar n-o să-mi las toată averea pe mâinile cine ştie cărui afurisit de răcan! Beyer se gândi o clipă înainte de a-i da răspunsul:

— Vine Heide cu el.

— Dar eu...

— Nu, Julian, am hotărât! Vei veni cu tancul, cu restul regimentului. Într-un fel, ne datorezi asta...

— Bine, am înţeles! Încuviinţă Heide, privind supus în jos.

— Hai, ordonă Beyer tuturor, Stingerea!

Ne-am aciuat fiecare pe unde am putut, ne-am tras foile de cort peste noi şi am închis ochii. Trecuseră minute lungi în care somnul se apropiase şi ne anesteziase minţile încărcate cu de-ale războiului, când, ca de foarte departe, am auzit vocea lui Creutzfeld, impacientată:

— Blom, ticălosule! urlă el, sărind în sus. Noi trebuie să mergem să-i facem rost de ţuica lui Leuwe!! sevilla aruncă foaia de cort de pe el, nervos.

— Tu singur să te duci, namilă debilă cu tărâţe în loc de creier! Te-a mâncat în cur să te dai mare cu sursele tale de aprovizionare şi...

— Hei, libarcă împuţită! Tu să nu-mi zici mie că am tărâţe în loc de creieri! Pişat pe balegă de vacă ce eşti! Nu eu te-am pus să scoţi repede şi-a doua sticlă. Parcă fusese vorba c-o păstrăm pentru noi, s-o avem la zile negre, ai?!...

Dezvăluirea îl sâcâi pe Porta de-astă dată, care se ridică şi el într-un cot.

— Aşa, Blom? Asta-i vrut să faci, nemernicule?! întrebă el ameninţător.

— Nu, să-mi sară ochii! Am zis-o doar aşa, s-o avem pentru mai târziu, când Legionarul va mai găti o tocăniţă de-aia bună! Dacă nu-i spuneam asta lui Wolfgang, animalul ar fi fost în stare s-o golească până acum!

— Păi şi ce, n-am golit-o până la urmă cu toţii?! exclamă cu năduf Micuţul.

— Da, recunoscu Sevilla, dar eu am scos-o aşa, ca un cadou pentru Leuwe. Nu ne îngăduie el să facem tot felul de trăsnăi, fără să aplice regulamentul? Nu închide el ochii la toate tâmpeniile noastre? Nu ne-acoperă el fundurile prăpădite de fiecare dată în faţa şefilor?!... Nu este el cel mai bun ofiţer de tancuri pe care-l are armata celui de-al III-lea Reich? Numai şi pentru atâta lucru şi tot merita să desfac cea de-a doua sticlă! Şi să nu spuneţi că n-am dreptate, că vă tai!

— Ei, mmm, da. Fu de acord Micuţul, lăsând garda jos. Porta se linişti şi el, băgându-se înapoi sub foaia de cort. Noi, ceilalţi, râdeam pe înfundate. Sevilla se lungi la loc în culcuşul improvizat lângă sobiţa de fontă. Numai Creutzfeld rămase stând în fund pe o ladă cu muniţie, cu coatele sprijinite pe genunchi şi bărbia în palme, gânditor. De unde avea să scoată el cinci sticle de ţuica pentru locotenentul Leuwe? Cum avea să iasă el din rahatul în care-l băgase gura lui slobodă?!

Într-un târziu, când somnul aproape că ne furase cu totul, l-am auzit pe Blom milostivindu-se de Micuţul:

— Hai, camarade, nu te mai chinui atâta. Culcă-te şi tu, c-o rezolv eu mâine dimineaţă...

Când ne-am trezit, câteva ore mai târziu, eram mai obosiţi ca înainte. Singurul care părea deja vioi şi proaspăt era Blom. Se sculase cu o jumătate de ceas mai devreme şi – numai el ştia cum şi de unde – făcuse rost de sticlele cu ţuica pentru locotenentul Leuwe.

Micuţul îi sări, pur şi simplu, de gât, mai-mai să-l sufoce cu entuziasmul său debordant. Aproape că-i dăduseră lacrimile de bucurie.

— Mi-ai salvat boaşele! exclamă el fericit. Oh, Sevilla, de-acum sunt prea-umilul tău slujitor până la terminarea războiului ăsta împuţit! Orice dorinţă de-a ta va fi poruncă pentru mine şi o voi îndeplini cu cea mai mare plăcere, fără să crâcnesc nici măcar o singură clipită! Mulţumesc, mulţumesc din tot sufletul!

— Ei, dar nu e necesar, Wolfgang, se opuse Blom de complezenţă.

— Ba da, ba da, stărui Micuţul, îndesând cele cinci sticle într-o raniţă. Uite, chiar acum am să dau fuga la bunul nostru locotenent Leuwe, să-i dau licoarea asta fermecată! Iar când o să mă-ntorc, te-ajut să strângi totul! să nu pui mâna pe nimic! Fac eu şi treaba ta!

Şi dispăru din cort, chiuind de bucurie.

Am început să ne strângem lucrurile şi să le îngrămădim în tanc. Panzer-ul era încăpător şi, de-a lungul anilor, orice obiect îşi găsise locul său, bine stabilit, aşa că transbordarea a mers ca pe roate. Ne-am mişcat repede, iar Micuţul, după ce s-a întors într-un suflet de la locotenentul Leuwe, părea de-a dreptul băgat în priză, cuprins de un zel nebun. Alerga de colo până colo ca o sfârlează uriaşă, părând că izbuteşte să facă două-trei lucruri deodată. La ora trei din noapte, totul era gata.

Afară frigul se mai înmuiase şi ningea cu fulgi mari. Tabăra părea să doarmă în jurul nostru, dar noi ştiam, fără a vedea în bezna ca de smoală, că santinelele se aflau la locurile lor, atente la orice mişcare, gata să dea alarmă la cel mai mic semn de pericol.

Pe la trei şi un sfert, îşi făcu apariţia locotenentul Leuwe. S-a ivit deodată din întuneric, ca o nălucă.

— Gata, băieţi?

— Suntem pregătiţi, domnule! Răspunse entuziasmat Micuţul.

— Prea bine, atunci. Oamenii lui Himmer urmează să sosească aici din clipă-n clipă. Cu grupa lui Bohlen vă întâlniţi la ieşirea din, defileu. Se întoarse spre Bătrânul: Beyer, tu-vino cu mine!

Feldwebel-ul îl urmă far o vorbă şi se pierdură numaidecât în întuneric, că şi cum nici n-ar fi fost.

Am avut, pentru o clipă, o senzaţie ciudată, că trăiesc în ireal, că ceea ce se întâmplă în jurul meu nu este nimic altceva decât o plăsmuire a minţii mele. Sevilla, însă, mă trezi repede din visare:

— Hei, Sven, mă mai ţii mult cu mâna întinsă? Lei sau nu iei ţigareta?!

— Oh, scuză-mă! Mulţumesc...

Am luat-o, fără să-mi dau seama dacă i-o cerusem eu sau mi-o oferise el, de bunăvoie. Am aprins-o şi-am fumat în tăcere, rezemat de tanc, încercând să simt atingerea fulgilor de nea pe pielea îngheţată a feţei.

Când am terminat ţigara, au apăruşi partenerii noştri. Erau cinci cu toţii. Zdrahoni, îmbrăcaţi în costume albe de camuflaj pe timp de iama, purtând în spate raniţe de aceeaşi culoare. Fuseseră încartiruiţi în nordul României, undeva într-un orăşel din Munţii Neamţului. Vânători de moarte, numai unul şi unul. Îi alungaseră tancurile ruseşti şi ajunseseră în convoi o dată cu regimentul care venise din Ploieşti.

— Salutare! zise unul cu glas grav, dar plăcut.

— Salut, i-am răspuns moale, surprins să constat că sunt singurul care o face.

— Eu sunt Willhelm, dar puteţi să-mi ziceţi că toată lumea, Năsosu!

— Încântat, am continuat eu pe acelaşi ton, puţin iritat că ai mei nu mă susţin deloc. Eu sunt Sven...

— Şi mai cum?

— Hasel.

— Aha.

Începu să mi-i prezinte pe ceilalţi camarazi ai săi:

— El e Mark, zis Pumn-de-Fier. Sub mustaţa asta înfoiată se ascunde Funker, Buză-de-Iepure. El e Klaus, zis Trei-Degete, iar pişpirică ăsta – începu să râdă cu poftă, aproape molipsitor – e cel mai rapid băutor din toate timpurile, Stark Zece-Cuţite...

Niciunul dintre ei nu scoase vreo vorbă. Îi lăsaseră mână liberă Năsosului.

— Ei bine, am zis eu, el e Porta, el Blom, zis Sevilla, aici e Creutzfeld, Micuţul, iar el e Heide, Julian Heide. Cel de colo, care-şi tot ascute încet cuţitul, e Legionarul.

— Aha. Bine. Bine, atunci. Sper să facem echipă bună împreună.

Feldwebel-ul Beyer unde-i? Parcă el conduce grupă, nu-i aşa?

— Da.

Aproape c-am simţit o undă de zeflemea în tonul lui şi m-am temut să n-o fi remarcat-o şi Legionarul.

I-am răspuns, totuşi, Năsosului la întrebare:

— A plecat cu locotenentul Leuwe să ia ordinele... - Aha.

Şi tăcurăm cu toţii.

Beyer a sosit îngândurat, o jumătate de ceas mai târziu. I-a salutat pe noii noştri parteneri şi i-a dat un ordin grăbit Micuţului. Acesta a dispărut repede în întuneric.

— S-a întâmplat ceva?! l-am întrebat cu glas scăzut. Mi-a aruncat o privire nervoasă. Ochii lui păreau să arunce scântei, chiar şi aşa, în întuneric.

— O să vă spun tuturor când ne-ntâlnim şi cu echipa de genişti...

— Prea bine, n-am mai insistat eu, simţindu-i iritarea. N-aveam nicio idee ce-ar fi putut să-l enerveze pe Bătrânul în halul acela. Foarte rar îl văzusem atât de bulversat şi numai în situaţii care, în cele din urmă, se-dovediseră foarte periculoase.

Micuţul ne-a adus costumele de camuflaj, albe, dintr-un material subţire, dar rezistent, pe care le-am îmbrăcat peste uniformele noastre de tanchişti. Acum păream cu toţii nişte fantome bântuind tăcute în noapte.

Bătrânul ne-a verificat pe toţi, dintr-o privire, după care a pornit tulburat spre ieşirea dinspre nord a defileului.

— Haideţi o dată! a exclamat poruncitor, fără să se întoarcă. Ce vă mocăiţi atâta?

— Ce-are ăsta?! şopti Klaus în dreapta mea. L-a călcat cineva pe boaşe de-i aşa iritat?

Am ridicat din umeri şi nu i-am răspuns.

Ne-am strecurat printre tancuri, autocamioane, tunuri şi corturi de campanie, spre ieşirea din văioagă. Tabăra dormea în jurul nostru, dar somnul era iepuresc. Oamenii erau gata de luptă în orice moment, la cel mai mic semn de alarmare. Reflectoarele erau stinse peste tot, dar lumina naturală a nopţii, reflectată de zăpada albă, făcea că bezna să nu fie atât de neagră; o nuanţă de cenuşiu-închis ne învăluia de peste tot, o culoare bolnăvicioasă. Iar cerul nu contenea să ne dăruiască fulgi mari şi blânzi de zăpadă, ca într-o poveste fericită de Crăciun.

La postul de control de la ieşirea din văioagă, am fost opriţi de santinele. Din zăpadă s-au ridicat deodată, ca nişte năluci, şapte fantome albe, grupa lui Bohlen.

— Ah, aţi sosit, în sfârşit, spuse unul cu o voce hârâită. V-aşteptăm de-aproape un ceas!...

— Cine-i Wemer? întrebă Bătrânul imperturbabil, fără să ia în seamă reproşul celuilalt.

— Eu, răspunse un altul, înalt, apropiindu-se. Tu trebuie să fii Beyer!

— Da. Ei bine, strângeţi-vă lângă mine şi ascultaţi ordinele de la Comandament.

Ne-am tras cu toţii mai aproape de marginea drumului şi ne-am adunat ciorchine în jurul lui Beyer. El a aprins o lanternă şi a scos o hartă a regiunii învelită într-o folie transparentă. Locul unde se afla amplasată tabăra era însemnat cu o cruce roşie.

— Noi ne găsim aici, indică Bătrânul cu degetul. Regimentele trebuie să urmeze drumul acesta, printre munţi, pentru a ajunge la Sibiu, unde vom face joncţiunea cu un alt regiment în retragere...

— Minele! Unde sunt afurisitele alea de mine? Pe noi asta ne interesează! făcu un genist înalt şi slab, cu gluga albă a costumului de camuflaj trasă aproape de tot peste faţă.

— Răbdare, Sieben Nacht! Îl repezi un altul cu glas tăios. Lasă omul să termine!

Bătrânul mulţumi tăcut, printr-o înclinare a capului, apoi se aplecă iar asupra hârtii.

— Avem informaţii că, la cinci kilometri de-aici, o echipă din Rezistenţa română a minat terenul, pe o lungime de doi kilometri, până în punctul acesta – şi indică pe hartă două moviliţe, de-o parte şi de alta a liniei şerpuite ce reprezenta drumul pe care îl aveam de urmat -, unde se pare că ne-au pregătit şi o ambuscadă.

O santinelă de la postul de control se apropie prea mult de noi şi Bătrânul se opri. Mai iritat ca niciodată, ridică nervos capul şi şuieră tăios spre tânărul curios:

— Treci imediat la postul tău!

Soldatul se retrase spăşit, bâiguind o scuză neinteligibilă. L-am privit surprinşi pe Beyer, uimiţi de duritatea cu care reacţionase. Avea nervii întinşi la maximum. Nu-i stătea în fire Bătrânului să repeadă oamenii în felul acesta, şi senzaţia că lucrurile stau mult mai prost pentru noi ni se accentuă, transformându-se în îngrijorare.

— Grupa lui Bohlen va controla terenul şi va elimina minele de pe traseu, continuă el. Noi, ceilalţi, îi vom vâna pe români. O dată ajunşi în acest loc – indică din nou moviliţele de pe hartă -, trebuie să ne împrăştiem pe cei doi versanţi ai muntelui, să-i acoperim pe-ai noştri când vor trece. Vom fi sprijiniţi de noi trupe, după ce curăţăm terenul...

— Pare simplu la prima vedere, zise uscăţivul din trupa geniştilor. Se ştie câţi români sunt?

— Informatorul nostru vorbeşte de vreo treizeci-treizeci şi cinci de oameni, răspunse Bătrânul. Majoritatea bătrâni şi adolescenţi de cincisprezece-şaisprezece ani. Dar nu ei reprezintă adevărata problemă, continuă el după o clipă de tăcere, cu un glas de gheaţă, ci avioanele!

— Ce avioane?! replică Legionarul, nervos.

— Asta-i vestea proastă pe care trebuie să v-o dau, declară Beyer, înfuriat, şi atunci am înţeles cu toţii pricina stării lui de iritare. Chiar dacă rămânem aici, chiar dacă plecăm, mâine vom fi mai mult ca sigur bombardaţi de o escadrilă românească!

— Pe sângele sfânt al lui Hristos! Tună aprins Năsosul. În cazul ăsta, n-avem nicio şansă! Or să ne facă una cu pământul şi n-o să putem mişca un deget. Suntem prinşi între munţii ăştia păcătoşi, ca şoarecii în cursă!

Singurul duşman de care se teme cu adevărat tanchistul este avionul. Acum, regimentele noastre masate în văioagă aceea mizerabilă reprezentau o ţintă sigură chiar şi numai pentru un singur avion, darămite pentru o întreagă escadrilă.

Bătrânul strânse harta şi o băgă înapoi în buzunarul interior al vestonului.

— Noi trebuie să ne ducem misiunea ia îndeplinire orice-ar fi! Decretă el rece. Dacă izbutim să trecem regimentele dincolo de locul ambuscadei, suntem salvaţi. La zece kilometri de acolo, ne putem răspândi în pădurile dese...

— Şi-atunci de ce nu plecăm cu toţii acum? De ce nu bagă carele de luptă la înaintare, să ne deschidă drumul? Izbucni Funker Buză-de-Iepnre, iritat.

— Fiindcă drumul e îngust şi e suficient un tanc atins de-o mină ca să ne blocheze înaintarea, vorbi un genist.

— Hai, gata, lăsaţi explicaţiile şi să mergem! ordonă Beyer. Am zăbovit destul!

După schimbul de parole cu santinelele de la postul de control, ne-am urmat drumul prin zăpadă, pierzându-ne în întuneric aidoma unor năluci.

Aveam senzaţia că merg la tăiere. Picioarele îmi erau grele, iar capul îmi vâjâia. Bătrânul îmi transmisese, fără să vrea, o stare de dureroasă fatalitate.

Aproape că aveam certitudinea că românii ne vor veni de hac în Carpaţi. Acum, glorioasa armată germană nu mai era decât o adunătură care pierduse deja marele război. Tot ce doream era să ajungem teferi acasă. Dar nu mai eram sigur nici că „acasă” reprezenta chiar „acasă”. Cine pierde o bătălie e considerat învins. Cine pierde însă un război de amploarea celui declanşat de noi e sortit pieirii. Gândurile negre mă duceau atât de departe, încât prevedeam o Europă viitoare total opusă visului nebunesc al Fuhrer-ului: el vedea un continent al germanilor, eu vedeam un continent fără Germania.

Un junghi mi-a străbătut dintr-o dată inima şi o gheară ascuţită mi-a strâns pieptul ca într-o menghină. Am icnit scurt, simţind că-mi pierd suflarea. Şi-am căzut în genunchi.

— Sven, ce ai, omule?! se aplecă Blom, îngrijorat, asupra mea. Am încercat să-i răspund, dar de pe buze nu mi-a ieşit decât o bolboroseală. Voiam să-i spun că am pierdut, că noi toţi, eu, el, armata noastră şi întreaga Germanie, am pierdut!

— Beyer, staţi! E ceva cu Sven!

Bătrânul însă a continuat să meargă, urmat de ceilalţi. A răspuns fără să se întoarcă, înţelegând – mi ştiu cum – ce se petrece cu mine.

— Dacă e mort, lasă-l acolo! Dacă nu, ia-l în spate şi urmaţi-ne. N-avem timp de pierdut...

Vorbele lui au fost ca un duş rece pentru mine. Nu era, într-adevăr, vreme de văicăreli. Şi durerea din piept m-a lăsat deodată. M-am trezit cu o ploscă de lemn în mână.

— Bea! O să-ţi facă bine.

Am luat o gură, mulţumindu-i în tăcere lui Sevilla. Era ţuica. Şi era al naibii de bună. Mult mai bună decât cea pe care o băusem la tocană de cocoş a Legionarului. Am mai tras o duşcă zdravănă şi-am simţit alcoolul alergându-mi vioi prin vene, încălzindu-mă.

I-am întins plosca lui Blom şi m-am ridicat greoi în picioare, ţinându-mă de mâna lui întinsă. Un tremur uşor al membrelor rămăsese singura mărturie a şocului prin care trecusem.

— Mulţumesc, Sevilla.

— Poţi să mergi?

— Da, cred că da...

Am pornit după ceilalţi, trăgând cu prudenţă aerul rece în plămâni, căci pieptul încă mă mai durea în dreptul inimii.

— Ce naiba ai avut?! făcu Sevilla, intrigat.

— Frică...

Tovarăşul meu a aşteptat să continuu, dar n-am mai zis nimic. Şi nici el n-a mai insistat. Ştia la fel de bine ca şi mine ce înseamnă durerea fricii. Ceea ce nu ştia, însă, era că nu pentru viaţa mea mi-era mie teamă, ci pentru viaţa naţiei germane, care, acum, indiferent ce eforturi ar fi făcut, era pierdută pe

veci în labirintul istoriei. Contrar aşteptărilor mele, priveam acum toate acestea cu o detaşare interioară rece, ca şi cum m-aş fi născut în cine ştie ce sătuc din inima junglei africane, iar războiul nu mă atinsese nicicând. Din cauza viselor de mărire ale unui nebun, care ştiuse cu o abilitate diabolică să stârnească în germanii înfometaţi dorinţa de a conduce lumea, ca rasă superioară, ne găseam acum în postura ingrată de cerşetori apatrizi nu numai ai Europei, ci ai întregului pământ. Şi asta mă durea cel mai tare...

I-am ajuns pe ceilalţi din urmă după o jumătate de ceas. Merseseră, nu glumă! Drumul se îngustase şi devenise un urcuş greoi. Bătrânul îi oprise la o cotitură, dincolo de care drumul era flancat în dreapta de un perete stâncos, iar în stânga de o pădure deasă, ce cobora în pantă spre fundul unei văi. În liniştea rece a dimineţii, am prins şipotul unui pârâu ce curgea jos, în vale, probabil la poalele pădurii. Vântul era slab, dar din când în când se repezea furios în stâncile de pe creastă, scoţând sunete ascuţite, tânguitoare.

Grupa lui Bohlen făcea ultimele pregătiri înainte de a pleca în căutarea minelor ucigaşe. Descoperirea acestora avea să fie deosebit de dificilă, din cauza stratului apreciabil de zăpadă care acoperea orice fel de urmă.

— Rămâne, deci, aşa, recapitulă Klaus Trei-Degete. Ultima mină o detonăm în afara drumului, ca să-i scoatem pe români din ascunzătorile lor şi să vă dăm şi vouă de lucru...

— Să ne daţi nouă de lucru?! exclamă batjocoritor Micuţul, cu glas tunător.

— Mai încet, namilă, că provoci vreo avalanşă! Îl luă Porta din scurt.

— Păi ce nevoie avem să detoneze ei mâna? Continuă, la fel de pornit, Creutzfeld. Putem foarte bine să tragem câteva focuri de armă şi românii vor ieşi de prin găurile lor ca şobolanii, chiar în bătaia Schmeisser-elor noastre înfometate!

— Colega, îmi cer iertare, dar vă veţi deconspira poziţia în felul acesta... Mi se pare cel mai prostesc raţionament pe care l-am auzit vreodată!...

Cuţitul luci brusc în mâna Micuţului şi, dacă n-ar fi fost încă întuneric, cu toţii am fi putut observa cum i se ridică sângele în obraji. O astfel de jignire era de neiertat pentru el, mai ales că ea venea din partea unui amărât de genist.

— Care-ai zis-o, ticălosule?! Tună Creutzfeld. Vino mai aproape să-ţi tai coaiele şi să ţi le-ndes pe gât!

Unii dintre noi pufniră în râs, dar Bătrânul interveni cu autoritate:

— Creutzfeld. Bagă cuţitul la loc în teacă şi stai blând! Nu avem vreme de tâmpeniile voastre acum...

— Dar m-a făcut prost! Şi eu nu permit aşa ceva, nu...

— Gura! Îl puse la punct Beyer, nervos.

Micuţul îşi agăţă cuţitul la brâu, pe îndelete, însă cu toţii ştiam că, dacă avea să se ivească prilejul favorabil, genistul urma să-i simtă lama ascuţită pe gâtlej.

Grupa lui Bohlen se răspândi în tăcere, pe toată lăţimea drumului. Începură să scormonească prin zăpadă cu nişte tije lungi, metalice, în căutarea minelor.

Bătrânul ne strânse apoi pe toţi cei rămaşi. Împreună cu Năsosul, formă echipe de câte trei, pentru a pomi în căutarea românilor. Eu am picat cu Sevilla şi cu Stark Zece-Cuţite.

Ne-am verificat încă o dată armamentul, am stabilit ca loc de adunare trecătoarea unde ni se pregătise ambuscada şi-am dispărut în pădurea din dreapta drumului. După numai câţiva paşi, am călcat pe o crenguţă ascunsă sub zăpadă. Trosnetul ei sec mi-a răsunat lugubru în urechi. Dimineaţa nu-mi mirosea deloc a bine...

Printre toate relele războiului există şi o virtute. Aceea că războiul te face să te cunoşti pe tine însuţi, aşa cum eşti cu adevărat. Tu, singurul, unicul, în faţa lui Dumnezeu!

Poate părea nefiresc pentru o persoană care a trecut prin război doar cu imaginaţia, doar cu gândul, să creadă că aceasta este unica virtutea uriaşei confruntări umane, însă experienţa unuia care a trăit lupta totală dintre viaţă şi moarte demonstrează fără tăgadă corectitudinea acestei afirmaţii. Războiul are un singur merit: te aduce mai repede înfăţa lui Dumnezeu! *Iar o dată ajuns acolo, golit de ambiţii, de orgolii, de dorinţe omeneşti şi de vanitate, sufletul tău, singur-singurel, este pus în situaţia să dea raportul. Trebuie să explici de ce ai ajuns acolo aşa devreme. Şi nu ştii ce să spui, fiindcă nu erai pregătit pentru aşa ceva...*

Am cunoscut oameni care au murit şi au înviat de zeci de ori într-o bătălie. Am cunoscut oameni ale căror suflete au ajuns la raport fără ca ei s-o ştie. Am cunoscut oameni care s-au trezit dimineaţa, în tranşee fără suflet, căci acesta nu se mai întorsese de la raport. Numai ei sunt cei care au putut lăsa moştenire amintirea vie a întâlnirii cu Comandantul Suprem, acolo, pe câmpul de luptă. Căci toţi cei care s-au întors acasă din Bătălia cea Mare au dat raportul în faţa Domnului, înconjuraţi din toate părţile de Moarte!

Războiul i-a lăsat pe mulţi fără suflet. Viaţa ce li s-a dăruit n-a mai fost niciodată ca înainte, căci îl întâlniseră pe Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu i-a putut ajuta cu alt suflet. Nu ni se dăruieşte decât unul în viaţă. Unul singur! *Aşa că, sârmanii, s-au întors acasă ori fără suflet, ori cu sufletul ciuruit...*

POVARA SUFLETELOR NOASTRE

— Să ştii de la mine, camarade, zise Stark către Sevilla, într-o luptă ca asta, de gherilă, cea mai bună armă dintre toate este cuţitul!

— De-aia ţi se zice Zece-Cuţite?

— Îhâm! Am zece pe mine, fără a mai pune la socoteală şi baionetă. Nu vreau să mă laud, fiindcă se va ivi curând ocazia s-o demonstrez în acţiune, dar sunt cel mai bun cuţitar din armata germană!

Suna-pompos, iar Blom n-a putut să se abţină să nu-i dea o replică usturătoare:

— Chiar aşa?! exclamă el zeflemitor. Păi, atunci, la întoarcere o să te pun faţă-n faţă cu Legionarul, să vezi şi tu ce-i ăla un cuţitar adevărat!...

— Eu să văd!? Voi o să vedeţi!...

Vorbeau încet, aproape şoptit, dar, cu toate acestea, vocile lor se auzeau perfect în liniştea ce învăluia totul ca un linţoliu. Aici, în pădure, stratul de zăpadă nu depăşea cinci, maximum zece centimetri pe alocuri. Neaua albă, ca un covor superb, scârţâia sub tălpile bocancilor la fiecare pas, din cauza gerului care îngheţase stratul de deasupra. Din când în când, crenguţele ascunse sub stratul de frunze moarte de dedesubt trosneau cu sunet sec, înfundat. Era periculoasă acţiunea noastră. Foarte periculoasă. N-aveam unde ne ascunde, n-aveam cum să ne pitulăm în linişte, neauziţi, căci zăpada scrâşnea sub tălpile noastre la fiecare pas. Iar pe românii care se ascunseseră prin munţii ăştia blestemaţi nu-i puteam găsi stând pe loc. Trebuia să ne deplasăm. Şi să sperăm, laolaltă cu ceilalţi camarazi ai noştri, că adversarii vor ieşi din ascunzătorile lor abia după ce băieţii lui Bohlen aveau să-şi termine treaba şi să detoneze ultima mină.

În război, însă, rareori se întâmplă să-ţi meargă totul aşa cum gândeşti tu. Căci luptă este imprevizibilă, iar în confruntări unul la unul sau între mici grupuri de combatanţi nu mai dictează ordinea, disciplina sau onoarea militară, ci instinctul. Întotdeauna, pe front, inamicul e suprem! Instinctul de supravieţuire. Cine îl are mai dezvoltat ucide. Cine nu, este ucis. E simplu. Atât de simplu. Ca în vremurile de început ale umanităţi...

Deodată, răsună o împuşcătură. Preţ de câteva secunde lungi, nu se mai auzi nimic. Ne-am oprit cu toţii, încordaţi ca nişte arcuri, cu Schmeisser-ele în mâini. Apoi se dezlănţui vacarmul. Undeva, în stânga noastră, rafale lungi de mitralieră făcură zob liniştea zorilor. La gurile ţevilor, „căţelele” lătrau nervoase, scuipând sacadat foc după foc. Vocea gravă a lui Creutzfeld răsună ca de foarte departe:

— Pe ei, mama lor de trădători! Pe ei, pe ei!!... Urmară alte rafale, scurte şi nervoase. Sevilla şi Stark dădură să se repeadă într-acolo.

— Staţi! i-am oprit eu hotărât. Se descurcă şi singuri.

— Dar acolo e Micuţul, Sven!...

— Şi ce? N-ai încredere? E cu Legionarul şi cu Mark Pumn-de-Fier!

— E-adevărat ce spune Hasel, îmi dădu dreptate Stark, înclinând din cap.

— Şi-apoi, am urmat eu, nu se-aude decât o „căţea”...

— Şi ce are a face?

— Are, că nu sunt românii atât de proşti încât să stea toţi, grupaţi, într-un loc!

— Da, aşa e, are dreptate Sven! Întări Zece-Cuţite. Hai să mergem, să ne vedem de treaba noastră... Important e că i-am scos din bârlog. De-acum trebuie să fim de-o sută de ori mai atenţi!

Ne-am afundat mai adânc în pădure. După alte câteva schimburi de focuri, mitraliera tăcu brusc. Ştiam că acolo fusese mâna Micuţului, căci numai el putea rezolva lucrurile într-un mod atât de eficace.

Adrenalina ne încălzise sângele acum şi simţeam transpiraţia fierbinte sub căciulă şi pe spate. Mă strecuram printre copaci, aplecat de spate, atent la orice sunet, cu toate simţurile încordate. Mă urma Stark, iar în spatele lui venea Sevilla. Am mers aşa vreme îndelungată, fără o vorbă. În cele din urmă, m-am oprit şi m-am rezemat de un copac. Pădurea se liniştise, noaptea se prefăcea încet în zi şi, cu fiecare minut care trecea, ne apropiam de momentul în care avioanele româneşti aveau să-şi lanseze bombele ucigătoare peste convoiul nostru în retragere.

— De unde eşti, Stark? l-am întrebat pe Zece-Cuţite.

— Din Hamburg.

— Şi ce-ai fost în civilie?

— Marinar...

— Marinar?! exclamă Sevilla, mirat. Şi cum naiba de-ai ajuns la vânători de munte?!

— Mi-a plăcut la nebunie muntele. Eram conducătorul unei echipe de alpinişti, răspunse Stark. Când veneam de pe mare, o lună-două mi le petreceam în Traunstem, la două mii şapte sute de metri altitudine...

Se simţea atâta dor în glasul lui! Dar Sevilla nu-i dădu răgaz să alunece pe panta amintirilor.

— Traunstem? făcuel. Unde naiba e afurisitul ăsta de Traunstem?!

— Lângă Salzburg, la graniţa cu Austria...

— Păi..., păi asta-i în cealaltă parte a ţării! exclamă Blom, uimit. Băteaţi atâta drum de la Hamburg până acolo, la Traunstem, doar ca să urcaţi pe munte?

— Exact! Iubeam muntele, înţelegeţi? Îl iubeam cum ţi-ai iubi copilul! răbufni Stark cu năduf. Acum nu mai pot să-l sufăr. Mi-a ajuns până peste cap, de cinci ani încoace. Acum mi-e un dor nebun de mare, de ocean! Mi-e dor de portul meu drag şi de navele trase în radă şi de mirosul de alge şi peşte de pe cheu...

Se aşeză direct în zăpadă, rezemându-se şi el de trunchiul unui copac.

Amintirile ne copleşiseră, dar Stark era de-a dreptul dărâmat de ele!

Iar în război amintirile sunt periculoase. Foarte periculoase.

Dacă te prind în mrejele lor atunci când nu e momentul, rişti să nu te mai trezeşti niciodată la realitate. Mulţi camarazi de-ai mei o păţiseră din cauza amintirilor şi, tocmai de aceea, de câte ori simţeam că gândurile îmi fug în trecut, făceam tot posibilul să le închid uşa minţii şi să le ţin departe de mine. Nu-mi reuşea mereu, mai ales că, sătul de război, tot mai des încercam să evadez în trecut pentru a putea face faţă prezentului.

— Şi nouă ne e dor, camarade, am murmurat, încercând să-l susţin.

— Îhî...

— Stark, omule, interveni şi Sevilla, dar Zece-Cuţite îl întrerupse cu voce moale:

— Nu-mi mai spuneţi Stark. Ziceţi-mi simplu, pe nume, Michael...

— Şi nouă ne e dor, Michael, repetă Sevilla.

— Ştiu...

Blom scoase ploscă cu ţuica şi i-o întinse hamburghezului. Acesta bău cu poftă. Prima geană de lumină albea cerul la răsărit. Ningea în continuare cu fulgi mari, iar vântul se oprise aproape de tot.

— Mulţumesc, Sevilla. (îi întinse plosca înapoi.) Bună ţuica, aprecie el. Foarte bună!

Blom îmi pasă mie butelca. Alcoolul mi s-a răspândit prin vene, încălzindu-mă, Apoi fu rândul lui Sevilla să guste licoarea aceea minunată. Bătusem frontul în lung şi-n lat şi avusesem ocazia să încercăm băuturi şi mâncăruri de tot felul, care mai de care mai diferite de bucătăria germană. Unele ne plăcuseră, altele nu. Dar în război, de cele mai multe ori, nu mai stai să alegi. Te mulţumeşti cu ce-ţi dă Dumnezeu şi bagi în tine. Căci a doua zi nu se ştie, poţi să rabzi de foame sau de sete prin cine ştie ce coclauri afurisite! Învăţasem să răbdăm. Învăţasem, tocmai de aceea, să şi apreciem la adevărata valoare ceea ce aveam, atunci când aveam.

— Ah, ce-aş fuma acum o ţigară! şopti Sevilla.

— Eh, da! l-am aprobat eu oftând, ştiind că n-aveam să fumăm. Ar fi bună...

Stark se îndreptă de spate şi alungă vraja nesănătoasă ce ne prinsese în mrejele ei înşelătoare.

— Să mergem, fraţilor, spuse el cu hotărâre. Avem o misiune de îndeplinit.

Trebuia să ne mişcăm ca să nu îngheţăm. Pe timp geros, la munte, mişcarea este cel mai bun medicament pentru trup. În schimb, dacă zăboveşti prea mult într-un loc, te anchilozezi, ori, cum ne fusese dat destul de des să vedem, o mierleşti, pur şi simplu!

De-acum, ziua îşi intrase pe deplin în drepturi. Cu toate că cerul era acoperit de nori albicioşi, din care fulgii cerneau molcom ori învârtejiţi de pale

trecătoare de vânt, soarele se afla dincolo de ei şi începea să încălzească atmosferă cu câteva grade. Ne venea mai lesne să ne orientăm acum, pe lumină, dar, în acelaşi timp în pofida salopetelor albe de camuflaj -, ne transformasem în ţinte facile pentru românii ascunşi cine ştie pe unde.

Sub tălpile noastre, pojghiţa subţire trosnea la fiecare pas. Încordarea începu să ne ia în stăpânire. Trebuia să fim mai atenţi acum. Fiecare sunet pe care-l scoteam părea dublat de un ecou sec, imposibil de evitat:

— Sunt pe-aici! şopti Stark iute, făcându-ne semn din mână să ne oprim.

Se aplecă şi se uită cu atenţie la nişte urme abia vizibile. Eu şi Sevilla ne culcaserăm la pământ, cu Schmeisser-ele pregătite de tragere. Inima începuse să-mi bată mai puternic, iar transpiraţia ce ieşea de sub căciulă îmi îngheţa pe frunte, răcorindu-mă. Simţeam cum se acumulează tensiunea aceea afurisită a concentrării. De atâtea ori trecusem prin aşa ceva, încât ar fi trebuit să mă obişnuiesc; cu toate acestea, întotdeauna era la fel. O stare de excitaţie nervoasă, de freamăt interior, amalgam de teamă, curaj, dorinţă de a se termina odată şi extaz religios: apropierea de moarte!

Stark, ca un câine care-şi hăituieşte prada, se luă încet după urme, aplecat până aproape de pământ. La un moment dat, se opri şi, fără să se întoarcă spre noi, ne arătă două degete. Erau, deci, două seturi de urme, doi inamici. I-am făcut semn lui Sevilla şi ne-am ridicat din zăpadă amândoi în acelaşi timp. El a luat-o un pic la stânga, iar eu m-am deplasat zece metri în dreapta, pentru a-l acoperi pe Zece-Cuţite.

Înaintam cu băgare de seamă, ca nişte personaje din benzile desenate pentru copii. Comparaţia îmi readuse zâmbetul pe buze; şi m-am gândit la zilele copilăriei, când mă jucam cu pistoale de lemn, pitulându-mă şi împuşcând hoţi sau vardişti, în funcţie de echipa din care făceam parte. Nu ştiam ce eram acum: vardist sau hoţ? Pentru români şi pentru noii lor aliaţi, eram, cu siguranţă, un hoţ...

Brusc, Stark, pe care nu-l scăpasem nicio clipă din ochi, ne făcu semn să ne ascundem. M-am aruncat pe burtă în zăpadă, văzând cum Sevilla face la fel, la vreo treizeci de metri în stânga mea. Zece-Cuţite pomi târâş prin zăpadă, spre o ţintă pe care n-o identificasem încă. În lumina cenuşie a dimineţii, mi-am silit ochii să descopere adversarul ascuns printre copaci. Zadarnic, însă. Acesta rămânea ascuns privirii mele scrutătoare. Stark îl avea, însă, cu siguranţă, în vizor, căci îşi luă uşor arma de pe spate şi o duse la ochi. Era un Lee-Enfield 303, cu lunetă, o puşcă semiautomată extrem de precisă şi silenţioasă, care avea la capătul ţevii înşurubată o surdină butucănoasă, din oţel bromat. Cândva, şi Johann Porta avusese una la fel.

Încordarea lui Stark mi s-a transmis şi mie, în vreme ce fixa ţinta, care părea să se mişte neobişnuit de repede. Apoi, scurt, se auzi un pocnet sec, însoţit de un şuierat slab, atât de slab, încât dacă n-aş fi ştiut că a tras cineva, nici nu l-aş fi luat în seamă. Şi-abia atunci, urmărind linia de ochire pe care-o

luase Zece-Cuţite, am văzut inamicul. Chiar în clipa când glonţul ucigaş, neauzit, i-a străpuns capul şi l-a doborât la pământ. Era un cerb!

Sevilla a fost primul care a ajuns la el. Lăsase deoparte orice precauţie şi alergase într-acolo cât îl ţinuseră picioarele. Animalul era mi exemplar superb. După încrengătura coamelor, părea să fi avut între şapte şi zece ani. Precizia cu care-l lovise Stark nu-i dăduse, practic, nicio şansă. Murise pe loc, Glonţul îi străpunsese cutia craniană chiar lângă ureche.

— Michael, omule! exclamă Sevilla, surescitat. Asta-i mană cerească, Dumnezeule! să vezi fripturi Sven, camarade! să vezi distracţie! Mai că-mi vine să chiui, nu altceva!...

— Uşurel, Blom, băiatule! Îl temperă repede Stark, cu un surâs mândru în colţul gurii. Nu uita că doi români sunt, poate, cu ochii pe noi chiar acum! stai mai bine jos şi hai să nu pierdem vremea cu felicitări şi entuziasme. Scoateţi ce-aveţi de prisos în raniţe, că eu mă apuc să tranşez animalul...

— Da’ n-avem raniţe!? Replică Sevilla cu ciudă. Le-am lăsat în tabără.., N-am ştiut c-o să...

— Ei, lasă, l-am întrerupt eu, găsim noi o soluţie... Stark scosese două cuţite şi se apucase să jupoaie cerbul. Lucra cu atâta precizie, cu atâta îndemânare şi viteză, că nu ne venea să credem! Din carnea animalului ieşeau aburi fierbinţi. Mirosea a sânge proaspăt şi a vânat. Mi-a venit apă în gură gândindu-mă la o halcă friptă. Dumnezeule, nu mai mâncasem aşa ceva de ani de zile! Tocană de cocoş a Legionarului avea să devină o simplă gustărică pe lângă festinul ce se profila într-una din zilele următoare!...

— Fiţi atenţi în jur! Ne îndemnă Stark, îl tai numaidecât, voi acoperiţi-mi spatele!...

— Stai fără grijă! Îl asigură Sevilla cu mândrie. Taie-l, c-o să-l cărăm într-o foaie de cort...

— Foile de cort sunt la Micuţul, i-am adus aminte camaradului meu.

— Şi ce-i cu asta? După ce terminăm cu românii, mergem la el şi luăm una...

— Şi până atunci, ce facem cu carnea? Or *s-o* mănânce lupii sau urşii, atraşi de miros!

— Terminaţi! Ne apostrofă Stark, aplecat peste cerb. Scoateţi lopeţile şi faceţi o groapă. Repede!

N-am mai stat pe gânduri. Am delimitat locul, sub doi copaci îmbârligaţi în formă de X, am dat zăpada şi frunzele la o parte şi ne-am pus pe săpat. Solul era tare, îngheţat. Iar la nici cincisprezece centimetri adâncime am dat de piatră.

— Hai mai încolo! i-am făcut semn lui Sevilla.

— Unde naiba? Replică el, aprins la faţă din cauza efortului. Nu vezi că totu-i numai o stâncă aici? Unde-o să ascundem cerbul? Ce facem cu el? Dumnezeule, Sven, îţi dai seama?! Un cerb! N-am mai mâncat aşa ceva de

dinainte de război!... Mă ia eu leşin de poftă numai când mă gândesc!...

Ne-am mutat câţiva metri mai sus.

— Taci odată şi hai să săpăm!

Curgea transpiraţia de pe noi şiroaie.

Deodată, o explozie puternică făcu să răsune munţii, ecou după ecou. Ne-am aruncat instinctiv la pământ, chiar dacă nu era nevoie de asta. Geniştii dibuiseră ultima mină. Vreme de câteva secunde, ne-am uitat unul la altul, eu şi Sevilla, uşuraţi. Dar apoi, ca din senin, o a doua explozie se făcu auzită, parcă mai tare ca prima, secondată numaidecât de răpăit de mitralieră. Se încinsese lupta, semn că echipa lui Bohlen dăduse greş. Românii îi descoperiseră, probabil, şi tăbărâseră pe ei. Glasurile strigau ordine deznădăjduite în germană, românii fluierau de zor mesaje numai de ei înţelese, iar mitralierele şi pistoalele automate nu conteneau nicio clipă. În jurul nostru, întreaga pădure se trezise la viaţă. Cu toate că nu vedeam nicio mişcare, ne simţeam de parcă am fi fost înconjuraţi din toate părţile.

Stark Zece-Cuţite sâsâi scurt spre noi şi ne făcu semn cu mâna spre stânga. Am întors capul şi-am apucat să zăresc o nălucă furişându-se cu repeziciune printre copaci, pentru că imediat după aceea să aud pocnetul sec al puştii cu lunetă a hamburghezului. Glonţul se înfipse în trunchiul unui copac, ratând ţinta. Sevilla mă trase după el la vale, către locul unde săpasem prima oară. Uitasem şi de cerb, şi de tot. Acum nu mai conta decât supravieţuirea. Cel mai puternic instinct al omului pusese stăpânire pe noi în totalitate, Iar cel cu care mă înzestrase pe mine maica natură era atât de încercat, încât nici dacă m-aş fi aflat în faţa unei mese pline cu hălci fripte din cel mai ales vânat, nu mi-ar fi permis nici să le miros măcar. Înainte de a mânca, trebuia să trăiesc!

— Ce zici, este doar unul sau sunt mai mulţi? şuieră Sevilla către mine.

— Eu n-am zărit decât unul, i-am şoptit. Dar şi pe ăla doar ca pe-o umbră...

O a treia mină explodă pe drum, demonstrând încă o dată, dacă mai era nevoie, că situaţia devenise dezastruoasă. Răsunară împuşcături slabe şi îndepărtate, de parcă ecoul n-ar fi funcţionat în cazul lor, semn că unii dintre oamenii lui Himmer ajunseseră până la locul ambuscadei. Lupta se înteţise. Dar, cu toate acestea, pe noi trei nu ne ataca nimeni!

M-am ascuns cu Sevilla în spatele copacilor îmbârligaţi, ale căror trunchiuri groase ne ofereau un adăpost natural nesperat. Stark se cuibărise în dosul trupului mătăhălos al cerbului, menit să reţină fără nicio problemă orice tip de glonţ de-al românilor. Era atât de solid animalul, încât nici măcar un cartuş dum-dum nu l-ar fi străpuns cu uşurinţă. Cu toate acestea, Zece-Cutite era prea expus acolo. Există pericolul ca, atunci când ar fi scos capul de după cerb, să fie numaidecât lovit.

— Stark! l-am strigat. Fugi de-acolo, te acoperim noi! Mi-a făcut semn cu mâna să stau liniştit şi să-l las în pace. Blom, mi-a dat un ghiont, iritat de

strigătul meu.

— Lasă-l acum pe Stark! Fii cu ochii-n patru. Vezi în spate, să nu ne surprindă vreunul!...

M-am întors să acopăr zona din spate. Avea dreptate Sevilla, pericolul putea veni de oriunde acum, întrucât lupta se dezlănţuise pe toate fronturile fără nicio reţinere.

Lee-Enfield-ul lui Stark răsună scurt. Un pocnet sec, pentru că imediat după aceea să se audă un strigăt deznădăjduit de durere. Îl nimerise pe românul care se ascundea după copaci. Dar glasul era prea ascuţit! Mult prea ascuţit... Şi mi s-a strâns deodată inima, căci era voce de copil!...

M-am ridicat şi, fără nicio precauţie, m-am avântat către Stark.

— Sven, nebunule, întoarce-te! Ce naiba faci?! strigă Sevilla, furios, în urma mea.

Nu l-am luat în seamă. Am alergat şi m-am aruncat lângă Michael, în spatele cerbului. Hamburgezul era cu faţa în zăpada pătată de sânge. Şi plângea. Plângea cu suspine. L-am apucat de umăr şi l-am întors spre mine. În ochii lui se citea groaza.

— L-am... l-am văzut... abia după ce... după ce am tras! se bâlbâi el. E un copil... Un copil, Sven...

Strigătele continuau să se audă, dar tot mai slabe cu fiecare clipă. Sunete deznădăjduite, încărcate de teamă şi durere. Ne străpungeau urechile ca nişte ace oţelite înroşite-n foc... Nu mai auzeam decât vaietele copilului. Toate celelalte zgomote se estompaseră, pentru ca să dispară cu totul. Michael Stark plângea cu Sughiţuri, bălmăjind cuvinte neînţelese. Peste toate, ca o litanie, îl auzeam repetând într-una *ein Kindchen*, *ein Kindchen*, *ein Kindchen*...

M-am ridicat de-acolo şi-am alergat către locul unde căzuse copilul. Strigătele lui de suferinţă nu mai aveau forţă de-acum, deveniseră numai nişte gemete stinse, vagi. Nici prin cap nu-mi trecea să mă furişez pe după copaci, în cazul în care rănitul m-ar fi ameninţat cu o armă. Ştiam doar un lucru: că trebuie să ajung la el, să-l salvez! Era nevinovat, el nu-şi avea locul în războiul ăsta, el nu avea ce să caute pe lungă listă a victimelor...

O buturugă ascunsă sub stratul de zăpadă mi-a frânt brusc avântul. M-am împiedicat şi am căzut, rostogolindu-mă la vale ca un bolovan. Patul armei ce-o purtam pe umăr mi-a intrat dureros în coaste şi în coşul pieptului, tăindu-mi răsuflarea. O creangă îngheţată mi-a zgâriat adânc obrazul şi-am simţit sânge cald pe buze. Dar toate acestea nu m-au oprit. Cum nu m-au oprit nici strigătele disperate ale lui Sevilla, în spatele meu. M-am ridicat de jos şi-am alergat mai departe, încercând să fac abstracţie de durerea ascuţită dintre coaste.

Când am ajuns lângă copil, acesta zvâcnea spasmodic din picioare, chircit în zăpadă. Glonţul trimis de Stark îl nimerise chiar în stomac, un pic mai jos de plex. Pierduse mult sânge. Gemea uşor. Nu mai avea vlagă. O paloare aproape

cadaverică îi acoperise chipul. N-avea mai mult de unsprezece ani...

M-am aplecat asupra lui, cu lacrimi în ochi. Eram soldaţi, nu animale. Copiii n-aveau ce să caute în război. Copiii nu trebuie să moară în războaie. Ei sunt nevinovaţi... L-am luat în braţe şi l-am ridicat de jos. N-avea nicio armă la el. Bolborosea cuvinte slabe, iar din colţul gurii i se prelingea uşor o şuviţă de salivă roşie, semn că glonţul lui Stark îi atinsese plămânul. Şi mi-am dat seama că nu mai puteam face nimic pentru el. Nimic. Am simţit că se învârte pământul cu mine şi-un urlet de deznădejde mi-a scăpat de pe buze.

M-am întors şi-am început să urc panta spre drum, cu băiatul în braţe. Ochii mi se împăienjeniseră de lacrimi şi o durere surdă îmi sfâşia sufletul. Duceam pe braţe cea mai oribilă dintre feţele războiului, cea mai hidoasă, cea mai înfiorătoare...

Lupta se sfârşise în jurul nostru. O linişte apăsătoare se pogorâse peste pădurea învelită în mantia albă a iernii. Era iar pace în aer. Însă sufletul meu vuia mai tare ca niciodată. M-am oprit din urcuş şi-am privit chipul copilului. Era cadaveric. Murise.

Nu ştiu cât timp am rămas aşa, nemişcat, cu el în braţe, plângând fără lacrimi. Putea să se scurgă o viaţă întreagă, căci eu nu mai eram acolo. Puteau să moară şi să reînvie universuri, căci eu nu mai eram acolo. Sfârşitul băiatului nevinovat mă luase din curgerea timpului şi mă dusese acolo unde acesta nu există, dincolo de viaţă şi de moarte, dincolo de universuri, în împărăţia lui Dumnezeu. Sufletul meu urla după dreptate, dar nu era nimeni să-l audă. Nimeni. Sufletul meu cerea înapoi sufletul curat al unui copil, dar nu stătea în puterea nimănui să-l readucă la viaţă. Ce-i un grăunte de nisip într-un ocean? Şi ce-i poţi oferi unui grăunte de nisip într-un ocean cuprins de furtună? Nimic. Şi-apoi, la urma urmei, cine eram eu de îndrăznisem să însoţesc sufletul băiatului în împărăţia lui Dumnezeu? Cui mă adresam eu? Ce crezusem, că-s unul dintre cei doisprezece apostoli? Că-s Isus, să-l pot îndupleca pe Creator să readucă viaţa într-un trup care începuse deja să îngheţe? Cine eram eu?! Cine?! Înapoi în mocirlă, Hasel! Înapoi, imediat! Înapoi, auzi! Mocirlă e locul tău! Nu deschide aripile, căci nu poţi să zbori! N-ai voie să zbori, Hasel, nenorocitule! Treci înapoi în mocirlă!

— Sven! Lasă-l jos, Sven! Hai, lasă-l jos. A murit. Nu mai poţi face nimic pentru el...

Vocea lui Sevilla m-a tras dureros înapoi în realitate. Sufletul meu împietrise din nou. Pentru a câta oară, Dumnezeule, în războiul ăsta împuţit? Ce-aveam să devin o dată ajuns acasă? În ce aveam să mă transform?

— Sven, hai, omule, lasă-l jos! Dă-mi-l mie... Blom a luat trupul ne însufleţit al copilului din braţele mele şi l-ă pus pe zăpadă. I-a tras haina însângerată peste faţă şi i-a îndreptat picioarele. Apoi i-a împreunat mânuţele pe pieptul străpuns de glonţul ucigaş al lui Stark. După aceea i-a făcut semnul crucii cu mâna dreaptă şi, la fel de pătruns de tragedie ca şi mine, s-a ridicat

greoi în picioare.

— Hai să-i săpăm o groapă, mi-a spus afectat, desprinzându-şi lopăţica de campanie de la brâu.

— Nu pot, Blom, i-am răspuns. Nu pot...

— Atunci, lasă c-o sap eu. Du-te tu la Stark şi vezi ce face... E mai dărâmat decât tine.

Cu inima strânsă, m-am întors şi-am început să cobor panta înzăpezită, printre copaci. Tăietura din obraz a început să mă usture, iar transpiraţia care îngheţase pe gâtul meu mi-a dat câteva frisoane reci. M-am scuturat că de-o vedenie, mi-am strâns mantaua mai mult în jurul trupului şi-am grăbit pasul, încet-încet, îmi reveneam. Şi mi-am adus aminte de o rugăciune veche pe care mi-o împrumutase un bătrân berlinez, pe frontul rusesc: Dă-mi, Doamne, puterea de a schimba ceea ce pot schimba şi de a putea accepta cu seninătate ceea ce nu pot schimba! Cât adevăr în această rugăciune! Cât de uşor pare totul privit prin prisma acestor vorbe de duh! Mi-am repetat-o în minte de vreo douăsprezece ori până am ajuns lângă Stark Zece-Cuţite. Camaradul nostru rămăsese tot acolo, lângă leşul mătăhălos al cerbului, Stătea cu spatele rezemat de el, cu ochii pierduţi în neant, murmurând fără glas, doar din buze, vorbe numai de el ştiute.

— Michael, l-am strigat uşor, aplecându-mă spre el. Nu mi-a răspuns. Nici măcar nu mi-a dat vreun semn că m-ar fi auzit sau m-ar fi văzut. Era atât de şocat, încât – la fel ca mine, cu câteva minute mai înainte -, se retrăsese pe un tărâm imaginar liniştit, departe de realitatea crudă şi atât de dureroasă a războiului.

— Michael! l-am zgâlţâit de umăr. Hai, se pare că au eliberat drumul. Nu mai avem ce face aici... Ne întoarcem în tabără.

A întors încet capul spre mine, iar ochii i s-au limpezit. M-a recunoscut. Un rictus amar i-a răsărit în colţul gurii. Părea că îmbătrânise cu cel puţin zece ani.

— Sven, a murmurat el stins. Sven, e primul copil pe care-l omor în războiul ăsta diavolesc..:

Am dat compătimitor din cap, cu sinceră părere de rău. Nu aveam ce să-i mai spun. Cuvintele nu-şi găseau niciun loc aici.

— E prea grea povară asta, Sven, a continuat el. Mult prea grea, camarade. N-o s-o pot duce...

— Ştiu, Michael, ştiu. Dar te va întări Dumnezeu... O să vezi, camarade...

A negat din cap şi s-a scotocit după ţigări. A scos un pachet boţit şi mi-a întins şi mie una. A tras primul fum cu sete, reţinându-l mult timp în plămâni, lăsându-se ameţit de nicotină. Fumul tare m-a mai liniştit şi pe mine. M-am aşezat lângă el, rezemându-mă de trupul cerbului. Am fumat amândoi în linişte, fără o vorbă, până când a venit Sevilla.

— Daţi-mi şi mie una, a cerut el obosit.

Stark a scos încă o ţigară din pachetul mototolit, a aprins-o de la chiştocul lui şi i-a întins-o lui Sevilla. Acesta s-a aşezat pe vine lângă noi, tăcut. Atmosfera devenise apăsătoare, îmbibată de moarte. Iar când moartea vine şi te împresoară în giulgiu-i neguros, toate cuvintele pier, sunt de prisos. Încă o dată, războiul crud ne ciuruise sufletele...

— Asta-i o farsă, Sven, o nenorocită de farsă a vieţii!... Nu puteam fi de acord cu Heide. Eu eram în stare să retrăiesc totul cu aceeaşi intensitate.

— Gândeşte-te puţin, urmă el, ne putem aminti trecutul, da, uneori în cele mai mici amănunte, dar nu putem retrăi sentimentele, camarade! Asta nu putem face, oricât am dori noi-şi oricât ne-am strădui. Senzaţiile, Sven, eu vorbesc aici despre senzaţii, trăirile interioare dintr-un moment sau altul al vieţii, pe-astea nu le putem întoarce înapoi. Ele nu sunt repetabile. Căci nu fac parte din creier, Sven. Emoţiile sunt numai ale sufletului, ale inimii. N-au nici în clin, nici în mânecă, vreodată, cu gândirea raţională!...

Acum n-aveam ce să-i mai zic! Trebuia, într-adevăr, să-i dau dreptate. – - îhî, îngână şi Micuţul. Pot să mă gândesc eu cât vreau la bucile rotunde ale Sorellei, de la bordelul lui Madame Lalouche. E adevărat că mi se scoală cu puţin efort de imaginaţie, dar niciodată n-o să mai retrăiesc orgasmele alea fantastice pe care-mi le-a dăruit fătuca aia cu carne atât de tare...

Am început cu toţii să râdem, chiar dacă exemplul vulgar al lui Creutzfeld pica în discuţia noastră exact ca nuca-n perete.

— - la mai terminaţi cu prostiile! exclamă Porta cu năduf. Mi-aduceţi aminte de tot felul de chestii nasoale care mă întristează...

Ne aflam în iubitul nostru Panzer, în plină coloană de blindate, înaintând pe un drum desfundat către Turda. Scăpasem de avioanele româneşti, care ne urmăriseră pană la Aiud, decimând cu bombe aproape jumătate din efectivul german în retragere. Primisem asigurări că, o dată trecuţi de Cluj, n-aveam să mai întâmpinăm greutăţi în înaintare. Urma să trecem din România în Ungaria pe la Cărei, iar de acolo, spre Debreţin, să tăiem câmpia spre Miskolc, către Cehoslovacia. De-acolo, repede spre Austria, iar din Austria, la fel de repede, spre casă. Totul părea aşa de simplu...

Când lucrurile par însă să meargă bine, este imposibil să nu intervină ceva care să dea totul peste cap. Căci viaţa-i ca un curs de apă: nu poate să fie liniar şi liniştit de la izvoare până la vărsare. Există obstacole de tot felul, care mai de care mai neaşteptate, în locuri dintre cele mai diverse. Uneori intuim ce ne aşteaptă şi ne luăm măsurile de siguranţă necesare, dar alteori, pur şi simplu, indiferent cât ne-am strădui, indiferent cât ne-am bate capul, nu izbutim să evităm urmările hazardului. Drumul spre casă era lung, presărat cu primejdii de tot felul, iar noi rămăsesem puţini, fora nici osusţinere. Ni se închideau toate porţile, uşile la care băteam erau ferecate, iar moralul colectiv secase aproape cu totul. Drumul spre casă avea să ne doară şi mai tare...

AMINTIRI FĂRĂ SENTIMENTE

Ningea aşa de frumos... Fulgi mari, albi, coborau lin din înaltul cenuşiu al cerului, într-o atmosferă fără nicio adiere. Rar îmi fusese dat să văd astfel de ninsori pline de pace, care te predispun să visezi frumos, să-ţi vezi viitorul în roz, încărcat de fericire şi bucurii.

— Sven, trebuie să mergem, prietene.

— Îhî...

Legionarul strânse din buze înţelegător, fără să comenteze în vreun fel.

— Haide, c-am primit o misiune şi-avem nevoie de tine, zise el. M-am ridicat de pe scaun, obosit. Cârciumarul veni repede. I-am aruncat o monedă de argint în schimbul tăriei pe care-o băusem.

Am ieşit afară, în stradă. Ninsoarea era un balsam. Îţi liniştea sufletul într-o aşa măsură, îţi aducea aşa de mult aminte de Crăciunul din copilărie, cu cozonaci aburinzi, cârnaţi proaspăt prăjiţi şi miros de cetină, încât mai c-ai fi zis că războiul s-a sfârşit odată pentru totdeauna. Am tras cu nesaţ aerul rece în piept, aproape fericit.

— Despre ce e vorba? M-am întors către Legionarul, mimând curiozitatea.

— Nu ştiu exact. Bătrânul ştie... (Făcu o pauză, trăgându-şi căciula adânc peste urechi.) Locotenentul Leuwe i-a dat ordinul direct.

— Aha...

— Se pare că americanii vor să-şi bage coada!

— Americanii?! Am replicat eu mirat. De unde până unde americanii în România?

Legionarul a ridicat din umeri.

— Treaba lor. Dar or să se calce pe bătături tare de tot cu inşii şi-or să-şi ia tălpăşiţa cât de curând. Nu vor rămâne aici, în vecii vecilor! sunt prea aproape de bivolul roşu de la răsărit.

Avea dreptate Legionarul. Când era vorba de analiză geostrategică, verdictele lui se adevereau în proporţie de cel puţin nouăzeci la sută. Când naiba avea timp să se ţină la curent cu toate hotărârile care se luau, pe plan politic, la nivel mondial, habar nu aveam, însă dacă-l întrebai ceva precis, era imposibil să nu-ţi dea un răspuns care să du te satisfacă! Nu de puţine ori i se spusese că şi-a greşit vocaţia. Ar fi trebuit să se facă politician, nu soldat.

Ne oprisem, pentru o noapte, într-o mică localitate de lângă Aghueşu, dincolo de Cluj. Era o aşezare cu populaţie predominant de origine germană şi sătenii ne întâmpinaseră cu oarecare căldură. Rămăsesem surprinşi să constatăm că nemţii se aşezaseră aici, unde întâlneam mai degrabă cetăţeni de origine maghiară, în general, germanii preferaseră zona din apropierea Sibiului şi nu se aventuraseră atât de mult în vestul acestei ţări.

Aici trebuia să ne refacem rezervele de combustibil, de apă şi de hrană, de la un depozit pe câre armata germană îl construise şi-l protejase cu grijă

tocmai pentru astfel de situaţii extreme. Mai existau câteva astfel de ascunzători în România şi zeci, poate sute, în celelalte ţâri prin care armata germană trecuse victorioasă.

Marile căpetenii ale celui de-al III-lea Reich speraseră ca niciodată să n-avem nevoie de ceea ce ascundeau aceste depozite, dar când visurile de mărire ale unui popor nu au o bază solidă, ele nu durează şi, de cele mai multe ori – aşa cum istoria a dovedit-o din plin -, se transformă în coşmaruri. Aşa cum era coşmarul pe care îl trăia Germania acum, după şapte ani de război neîncetat, Hitler nu respectase un principiu vechi de când lumea: ca să construieşti un palat, trebuie mai întâi să-i faci o temelie solidă! Chiar dacă-l ridici pe un munte de granit, tot e nevoie să-i consolidezi fundaţia în piatră. Altfel, când vine cutremurul, îl dărâmă ca pe-un castel din cârti de joc. Şi tot efortul tău a fost în zadar...

În tabăra improvizată la marginea satului, era o vânzoleală de nedescris. Oamenii alergau de colo până colo, ca apucaţii, pentru a termina treabă cât mai repede. Duceau tancurile şi camioanele la depozitul de combustibil, umpleau rezervoarele principale şi pe cele suplimentare cu benzină sau cu motorină, îşi refăceau proviziile de hrană şi de apă, completau magaziile de muniţii cu bombe şi obuze de toate calibrele, cu cartuşe şi cu grenade.

Noi făcusem toate acestea după ce-ajunsesem în sat, iar după aceea ne bucurasem de câteva ore de răgaz. Pentru că sătenii nu erau deloc ostili, ne-am împrăştiat fără mari precauţii prin localitate. Eu şi Heide alesesem cârciuma din centrul Aghireşului Mic. Cârciumarul ne adusese câte o cinzeacă de ţuica, apoi încă una şi încă una, până când Heide, la un moment dat, supărat că eu îmi susţineam cu încăpăţânare punctul de vedere, plecase şi mă lăsase singur cu cinzeaca de ţuica şi cu gândurile mele.

Moartea copilului, chiar în braţele mele, mă aruncase iar în vârtejul disperării. Şi gândurile mă purtaseră, invariabil, către Maria şi către sâmburele de viaţă ce se plămădea în pântecele ei. Copilul meu... în niciun loc prin care mă purtase războiul nu simţisem o aşa de mare nevoie de a rămâne, de a mă aşeza definitiv, ca aici, în România. Iar Maria ar fi însemnat impulsul decisiv pentru hotărârea de a dezerta din armata celui de-al III-lea Reich şi de a mă stabili pe aceste meleaguri, însă ea fugise de mine, nu-şi putuse asuma riscul de a mă pierde. Căci dezertarea însemna, de fapt, moartea. Indiferent dacă am fi câştigat sau am fi pierdut acest război, fuga de responsabilitatea ce-mi revenea ca bărbat apt de luptă era pedepsită cu moartea. Mai ales că batalionul disciplinar din care făceam încă parte fusese văzut prost de către superiori mai tot timpul. Drept pentru care, în faţa cinzecii de ţuica, la căldura oferită de interiorul rustic al cârciumioarei, care-mi amintea atât de mult de cele de acasă, hotărârea Mariei de a mă părăsi mi se părea acum cea mai sănătoasă pe care o putuse lua în acele momente de cumpănă.

Aveam să ajung în Germania, războiul urma să se sfârşească odată şi-

odată, şi-aveam să mă întorc după ea aici într-o bună zi. Da, după ea şi după copilul meu. Eram sigur că nu mă minţise în privinţa copilului, căci el era singura mărturie a iubirii noastre scurte şi pătimaşe. Şi-aveam să-i iau pe amândoi acasă, în Germania, şi-aveam să le dăruiesc totul! Eram pregătit de cele mai mari sacrificii pentru asta! Căci numai unul care a văzut de aproape cea mai hidoasă faţă a Răului poate cunoaşte ce înseamnă sacrificiu pentru fiinţele pe care le iubeşte. Omul nu poate trăi fără iubire, iar iubirea costă. Ea nu se cumpără, însă. Costul iubirii este suferinţa. Cine iubeşte suferă. Cine este fericit nu iubeşte cu adevărat. Este legea firii. Iubirea înseamnă devotament total, înseamnă renunţare la tine, la visurile tale, înseamnă, nici mai mult, nici mai puţin dăruirea sufletului, de bunăvoie, fără a aştepta ceva în schimb...

Apăruse, însă, Legionarul şi mă trăsese înapoi cu picioarele în mocirla crudă a realităţii.

— Tot nu înţeleg, i-am spus camaradului meu, în timp ce ne îndreptam spre locul unde se găsea tancul nostru. Ce să caute americanii aici, în est? Acesta este fieful ruşilor de-acum...

— Da, încuviinţă Legionarul. Ruşii vor face legea în această parte a Europei, dacă politicienii din vest nu vor fi suficient de abili să-i împiedice să se extindă. Întotdeauna şi-au dorit să cucerească, dar ei sunt ca lăcustele, nu sunt ca noi. Pe unde trec nu mai rămâne nimic bun. Sunt ca o plagă nenorocită, ca o pecingine...

Vorbea cu atâta însufleţire, încât nu m-am putut abţine să nu mă întreb ce răni ascundea Legionarul în suflet? Ce suferinţe îi provocaseră oare ruşii în trecut? Dar n-am făcut impoliteţea să-l întreb direct. Dacă, într-adevăr, dorea, dacă simţea nevoia să mi se destăinui, avea să o facă singur, fără să fie împins de la spate. Am ajuns, însă, la ţanc şi am încheiat subiectul, cel puţin pentru o vreme.

— Deci, ne-am înţeles, concluzionă Beyer. Sven merge cu Legionarul, iar Porta cu Micuţul. Este ora şaptesprezece şi opt minute. Cel mai târziu la patru dimineaţa să fiţi înapoi.. La cinci şi treizeci de minute plecăm de-aici. Şi să nu mă faceţi de ruşine! Leuwe îi vrea pe cei doi americani, vii şi nevătămaţi. Executarea!

— Nu-i putem scărpina nici măcar un pic, aşa, pe cocoaşă? „replică Porta cu un surâs nevinovat în colţul gurii. Doar cât să ne dezmorţim şi noi mădularele îngheţate...

— Johann, să nu vă pună cumva dracu’ să le faceţi ceva! Îl ameninţă Bătrânul. Ofiţerii vor informaţii de la ei, drept pentru care trebuie să-i tratăm cât mai bine cu putinţă. Voi doar puneţi mâna pe ei, scoateţi-i din ascunzători şi aduceţi-i aici. Doar atât!

— Şi eu care ziceam că mergem la distracţie! Oftă din rărunchi Micuţul, ţinându-i isonul partenerului său de misiune.

— Să nu vă pună dracul, repetă Beyer, încruntându-se ameninţător. Hai,

acum căraţi-vă de-aici! Aveţi cale lungă de parcurs...

Cu Schmeisser-ele pe umăr şi câteva grenade la brâu, echipaţi în salopetele albe de camuflaj peste mantalele grele, de tanchişti,” ne-am făcut repede nevăzuţi în lumina slabă a înserării. Continua să ningă mirific, ca-n poveştile cu crăiese ale zăpezii. Am apucat-o spre dealurile din sudul satului, către munţii din depărtare. Un informator de la depozitul din Aghireşu îi transmisese comandantului de companie că, de vreo câteva săptămâni, doi piloţi americani se ascundeau într-un cătun de la poalele Cârpiţilor Occidentali, în apropiere de localitatea Călăţele. Se prăbuşiseră cu avionul cu trei luni în urmă, în munţi şi, ca printr-o minune, reuşiseră să supravieţuiască. -- Cum naiba spunea Bătrânul că-i zice cătunului acela blestemat? întrebă la un moment dat Micuţ:

— Pitacu, răspunse Legionarul. Dar nu cred c-o să găsim pe undeva vreo plăcuţă indicatoare. Trebuie să ne bazăm pe ce-a spus informatorul: când vom vedea o bisericuţă de lemn, cu o turlă înaltă, acoperită cu şindrilă, lipită de peretele muntelui, atunci vom şti că ne aflăm în Pitacu.

— Şi cum crezi tu că ai să vezi bisericuţa aia în miez de noapte, camarade? Ai cumva ochi de pisică?

— Terminaţi! Am exclamat eu, indispus. Când o să ajungem acolo, o să vedem şi bisericuţa şi-o să-l găsim şi pe vărul informatorului, să ne spună unde-s ascunşi americanii. Până atunci, hai să grăbim pasul! Dacă nu ne întoarcem până la cinci şi jumătate, rămânem aici!...

– Sven, băiatule, dar tu parcă asta-ţi doreai! sau mă înşel eu? Mă luă în zeflemea Micuţul, aşa cum îi era obiceiul.

— Creutzfeld, nu-ntinde coarda! Îl apostrofă Legionarul. Gata, gura, că asta nu-i excursie!

Mi-am înghiţit replica usturătoare pe care eram gata-gata să i-o arunc în faţă Micuţului, dar mai apoi, în liniştea care se lăsă, m-am gândit că n-am niciun drept să-l judec. El intenţionase să glumească, dar nu-i ieşise...

Aşa că mi-am liniştit sufletul, m-am calmat şi am ţinut pasul cu camarazii mei, prin zăpada pufoasă aşternută de două palme pe solul îngheţat. Micuţul avea dreptate. Noaptea începea să ia în stăpânire partea asta de lume şi, deşi decorul era alb, iar din înalturi cernea cu fulgi mari, lăptoşi, lipsa vreunei surse de lumină avea să ne facă mari greutăţi. Nu era nicio fărâmă de lună pe cer, dincolo de stratul de nori, iar o dată ieşiţi din sat ne pomenisem într-o negură ce se transforma, cu fiecare secundă care trecea, într-un întuneric de nepătruns.

Planul misiunii era simplu. Trebuia să ajungem la Pitacu, un sătuc format din vreo douăzeci şi cinci de familii, care se întindea de-a lungul unui perete muntos, pe marginea unui drum denivelat, de munte, pe care obişnuiau să treacă sătenii vâră cu carele, spre pădure, ca să încarce lemne pentru foc. Într-una din căsuţele dărăpănate de acolo îşi găsiseră refugiu americanii.

Vărul informatorului din Aghireşu locuia în prima casă de la intrarea în localitate şi, pentru câţiva bănuţi de argint, avea să ne dezvăluie unde se aciuaseră piloţii. Dacă Porta şi Micuţul ocupau ieşirea din sat, spre pădure, iar eu cu Legionarul intrarea dinspre vale, americanii erau prinşi în capcană. Peretele de stâncă al muntelui nu putea fi escaladat nici vara, darămite iama, pe ninsoare, iar dincolo de drumul desfundat se căsca o râpă adâncă, pe toată lungimea satului. Părea floare la ureche acţiunea noastră, chiar dacă fusesem avertizaţi că cei doi inamici erau înarmaţi şi n-aveau să se dea prinşi cu una-cu două. În acest punct al misiunii ne bazam, însă, pe talentul Legionarului de a se furişa nevăzut şi neauzit, talent dovedit în atâtea şi atâtea acţiuni de-a lungul şi de-a latul frontului.

Principala noastră grijă în acest moment era să ne strecurăm spre Pitacu nevăzuţi de nimeni. Şi fiindcă noaptea punea stăpânire din ce în ce mai tare peste lume, nu avea să ne fie foarte greu să facem asta. Problema principală, împotriva căreia trebuia să luptăm, era că, o dată cu lăsarea întunericului, pierdeam aproape orice punct de reper. Căci sătenii n-aveau nicio lumină mai puternică în case, în afara unor lămpi cu petrol care abia de îmblânzeau umbrele din locuinţele lor sărăcăcioase. Iar vântul începea să-şi facă şi el simţită prezenţa, o dată trecuţi de hotarul aşezării. Speram, totuşi, să nu-şi arate colţii. Nu-i ninsoare mai afurisită ca aia însoţită de vânt. Poate să fie ger să crape pietrele, că-i poţi face faţă; dar dacă viscoleşte, atunci devine un coşmar. Fulgii blânzi de nea se transformă în ace ascuţite de gheaţă, care-ţi taie pielea neacoperită cu mii de bice minuscule din oţel încins parcă în focurile iadului. E însuşi iadul când viscoleşte, la minus douăzeci de grade Celsius. Frigul se înteţea, la fel şi ninsoarea şi vântul, dar noi mergeam înainte, ca întotdeauna.

Porta şi Micuţul începuseră să-şi depene în şoaptă amintirile plăcute legate de escapadele lor amoroase pe la bordelurile din Franţa şi se hlizeau în întuneric, înaintea mea. Legionarul mergea tăcut în urmă, cu pas de felină. Aproape că nici nu-i auzeam călcătura în zăpada moale, care nouă, celorlalţi, ne scârţâia sub bocanci. Întotdeauna mă întrebasem cum naiba făcea acest lucru, dar niciodată nu-l chestionasem în această privinţă. Mă mulţumisem să ştiu că e mereu lângă noi, că poate face acest lucru atât de bine şi că, mai ales, nu ne e duşman. Aptitudinile lui ne scăpaseră de multe ori pielea dintr-o mulţime de situaţii nenorocite şi, tocmai de aceea, era liniştitor să-l ai în preajmă.

Drumul, mărginit de copaci tot mai rari acum, începea să se îngusteze. Liniştea nopţii, până mai adineauri neştirbită, era întretăiată de vaiete prelungi, sus, în tăriile cerului.

— Mi-e teamă c-o să viscolească, vesti Legionarul în spatele meu. Să ne grăbim!

Am început să urcăm pantă domoală a dealului. O dată trecuţi de el, ne

mai stăteau în cale şase kilometri până ta Pitacu, la poalele muntelui. Am grăbit pasul, iar Porta şi Legionarul au pus capăt discuţiei lor incitante şi s-au aşternut soldăţeşte la drum.

Ajunşi în vârful dealului, o jumătate de ceas mai târziu, ne-am oprit ca să ne tragem sufletele. Privită de sus, în întunericul serii, valea Aghireşului părea un tărâm din basmele cu monştri, stăpânit de neguri şi de umbre mişcătoare care stăteau gata-gata să-i înghită pentru totdeauna pe nepoftiţi: Aici, sus, vântul se înteţise şi fulgii de zăpadă se preschimbaseră în bice şfichiuitoare.

— Apropiaţi-vă! Ne ceru Legionarul, care primise, de altfel, din partea lui Beyer, comanda micului grup pornit în căutarea piloţilor americani prăbuşiţi cu avionul. Hai să vedem cum facem de-acum înainte...

Ne-am strâns ciorchine în jurul lui. El a scos o hartă învechită, iar eu am aprins o lanternă. Nicio rază de lumină nu răzbătea dincolo de mantalele noastre. Legionarul a însemnat cu un creion roşu locul unde ne găseam, apoi, consultând busola, a trasat o linie şerpuitoare către punctul mic ce reprezenta satul Pitacu. În apropierea satului a bifurcat drumul aflat pe hartă. De acolo trebuia să ne despărţim în două echipe: eu şi el pe de-o parte, Porta şi Micuţul pe de altă parte.

— Nu tragem niciun foc de armă, decât dacă este absolut necesar! Ne avertiză el. Johann, te postezi cu Creutzfeld la ieşirea din sat şi aşteptaţi semnul nostru. Eu cu Sven vom discuta cu informatorul şi, după ce aflăm în ce casă se ascund americanii, vă transmitem un semnal luminos, cu lanterna. Dacă trebuie să rămâneţi pe loc, vom lumina o dată, scurt. Dacă avem nevoie de voi, de două ori, în caz că îi capturăm pe piloţi şi trebuie să plecăm, de trei ori. Vom repeta semnalele până când ne veţi răspunde în acelaşi mod...

— Bine, încuviinţă Micuţul. Dar eu tot nu înţeleg de ce trebuie să-i prindem pe amărâţii ăia doi, dacă tot ne retragem?! Nu puteam să-i lăsăm în plata Domnului?...

— Creutzfeld, răspunse Legionarul, e posibil că piloţii să deţină informaţii preţioase despre masările de trupe la ieşirea din România şi, de ce nu, poate şi despre cele din Ungaria, Cehoslovacia şi Austria. Eu, unul, n-am de gând să-mi las oasele să-mi albească în ţărâna de la poalele Cârpiţilor, aşa că, dacă-mi pot uşura retragerea în vreun fel, nu ezit să o fac. Acum pricepi de ce nu-i putem lăsa pe americani să-şi vadă de ale lor?

— Da, făcu Micuţul scurt, dând din cap.

— Bun, încheie Legionarul, strângând harta. Atunci, s-o luăm din loc! N-aveaţi prea mult timp la dispoziţie şi nici vremea nu ne ajută. Cel târziu la miezul nopţii trebuie să fim înapoi în tabără!

Ne-am strâns calabalâcul şi-am pornit să coborâm dealul. Deja se întunecase atât de tare, încât cu greu mai vedeam pe unde mergem. Noroc că drumul de ţară de la poalele dealului spre Pitacu eră în continuare mărginit de copaci.

— Sven, îmi zise Legionarul la un moment dat. Nu ştiu cum o să faci, dar să scoţi de la informator tot ce ştie. Sper ca bruma ta de română să-ţi fie de folos...

— O să mă străduiesc, camarade, am promis eu. Întâi să ajungem acolo...

N-a mai zis nimic şi-am continuat să înaintăm în tăcere. Frigul se înteţise, dar mersul întins, de marş, ne încălzea. Cu toţii eram obosiţi şi aveam nevoie de odihnă, dar nu ne puteam nici măcar gândi la asta până nu ajungeam acasă, în Germania. În război, dacă nu eşti concentrat tot timpul, rişti să nu supravieţuieşti. Cu timpul, te căleşti şi poţi face faţă situaţiilor dificile, dar, chiar şi atunci, nu trebuie să-ţi laşi mintea cuprinsă de rutină. Poate fi fatal..

Am parcurs cei şase kilometri până în apropiere de Pitacu în aproape o oră şi jumătate. Se făcuse deja nouă şi zece. Minute. Din cauza întunericului şi pentru că pe o porţiune de drum lipseau copacii de pe margine, ne-am abătut de la calea pe care o aveam de urmat şi ne-am pomenit la malul unui pârâiaş netrecut pe hartă..

— Asta ne mai trebuia acuma! exclamă Porta.

— Dacă aţi mers ca bezmeticii, fără să vă uitaţi pe unde! sări şi Micuţul.

— Tăceţi odată şi hai înapoi! ordonă calm Legionarul. Am fost nevoiţi să ne întoarcem pe propriile noastre urme şi să riscăm să aprindem o lanternă pentru a regăsi drumul spre Pitacu. În cele din urmă, am avut noroc. Un câine din sat lătra slab în noapte şi ne-am ghidat după lătrăturile lui.

— Daţi-ne răgaz o oră, ceru Porta. Când vom ajunge în celălalt capăt al satului, vă facem semn cu lanterna. Atunci puteţi merge la informator.

— Bine, încuviinţă Legionarul. Aveţi grijă!

Şi Micuţul dispăru în întuneric, urmat îndeaproape de Porta. Cei doi erau nevoiţi să coboare în valea adâncă ce se căsca în dreapta satului, apoi să urce din râpa abruptă către pădure, spre celălalt capăt al aşezării. N-avea să le fie deloc uşor, dar eram încrezători că vor izbândi. Nu se aflau la prima acţiune de acest fel, iar Porta era un obişnuit al muntelui. Mai dificil avea să-i fie Micuţului, dar şi el era plămădit dintr-un aluat care nu-i permitea să se dea bătut cu una, cu două. Eu şi Legionarul trebuia doar să aşteptăm. Aşa că ne-am îndreptat spre intrarea în Pitacu, strecurându-ne ca nişte năluci, încercând să facem cât mai puţin zgomot.

Aşezarea era cufundată aproape de tot în întuneric. Doar la două case am putut zări un pic de lumină la ferestre. Oamenii de-aici erau atât de săraci, încât, în loc de sticlă, aveau la geamuri băşici de porc, uscate şi întinse pe un cadru de lemn. Lumina care răzbătea de dincolo de ele părea bolnăvicioasă, sumbră, fără niciun pic de viaţă. Americanii fuseseră destul de inteligenţi când aleseseră să se ascundă aici; cine-şi putea oare închipui că într-un sat de tăietori de lemne, care abia de-şi puteau duce viaţa de azi pe mâine, se pot afla doi fugari? Dacă n-ar fi existat trădarea şi banii, nimeni n-ar fi putut să afle unde s-au ascuns cei doi piloţi...

La adăpostul peretelui de stâncă sub care fusese întemeiată vatra satului, vântul nu mai avea nicio putere. Dar continua să ningă cu înverşunare, parcă mult mai tare decât în Aghireşu Mic. Stratul de omăt ajungea aici până la o jumătate de metru grosime.

— Hai spre casa informatorului, şopti Legionarul. Vom supraveghea de-acolo drumul...

— Dar semnalul lui Porta...

— Le trebuie o oră să ajungă. E timp suficient... N-am mai comentat şi m-am luat după el, încercând să-i imit mersul de felină, fără niciun sunet. Se strecură către un gard de nuiele, dărăpănat, care abia se mai ţinea sub greutatea zăpezii, iar de acolo spre acareturile de lângă casă. L-am urmat cu greu peste gard, cât pe ce să cad. Un câine a început să mârâie în întuneric... Am încremenit în poziţia în care mă aflam. Nici măcar să respir nu-mi mai permiteam. Legionarul a dispărut din faţa mea şi, peste mai puţin de un minut, mârâitul se repetă, urmat de un lătrat scurt. Apoi, imediat, glasul animalului se stinse într-un gâjâit slab. Camaradul meu îi făcuse de petrecanie. Abia atunci mi-am permis să mă destind şi să o iau iar din loc.

L-am dibuit cu greu pe Legionarul în bezna ce învăluia totul ca un linţoliu. Părea o umbră tremurătoare, mai neagră decât noaptea din jur. Stătea nemişcat, chircit la pământ, în genunchi. Am ajuns lângă el şi i-am pus uşor mâna pe un umăr. S-a cutremurat brusc, că de-o atingere rece.

— Hai, i-am spus, să mergem.

Nu s-a mişcat. Respira sacadat, neobişnuit.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat îngrijorat.

— Era borţoasă, şopti.

— Poftim?! Am exclamat, nedumerit.

— Căţeaua pe care am omorât-o, continuă, el pe acelaşi ton afectat, era borţoasă. Stătea să fete. Căţeii încă-i mai mişcă în burtă...

Am tăcut. Nu puteam să-l consolez în niciun fel. Durerea ne sfâşiase sufletele atât de mult în aceşti ani, încât, practic, moartea căţelei nu mai avea ce să sfâşie. Legionarul avea să-şi revină până la urmă. Trebuia doar să facă efortul ca să depăşească momentul. După aceea avea să fie iar ca mai înainte.

S-a ridicat într-un târziu, greoi ca un bătrân.

— Gata, a zis, nu mai mişcă niciunul. Au murit şi ei... Când eşti nevoit să ucizi, în război, ucizi fără să stai mult pe gânduri. Altfel, rişti să fii tu cel ucis. Legionarul putea fi numit maestru în această inevitabilă îndeletnicire a războiului, însă nici chiar el nu putea scăpa de durerea pe care ţi-o provoacă omorârea unei fiinţe nevinovate. Căţeluşii aceia, nenăscuţi încă, n-aveau nicio vină; chiar şi mama lor putea fi considerată nevinovată. Nu făcuse decât să latre, ca să-şi prevină stăpânul că în curte au pătruns nişte intruşi. Legionarul acţionase însă pradă impulsului deprins în atâtea şi atâtea confruntări pe front. Lătratul căţelei ne putea pune în pericol poziţia şi chiar vieţile, drept pentru

care ea trebuise să moară. Pare simplu la prima vedere, dar niciodată nu-i simplul. Niciodată. Golul din sufletul Legionarului avea să-i facă multe nopţi albe de aici înainte. Zeci de vise urmau să-i fie bântuite de căţei nenăscuţi, iar el, dacă n-avea să găsească în interiorul său forţa de a umple acest gol, avea să-şi piardă, pur şi simplu, minţile. E-atât de subţire limita dintre sănătatea mintală şi nebunie! Acum eşti în toate minţile, acum te trezeşti de cealaltă parte, într-o lume pe care, sănătos fiind, o deteşti şi te fereşti de ea. E vorba numai de un pas, un singur nenorocit de pas, pe care-l poţi face dintr-un impuls de cele mai multe ori de-a dreptul penibil. Însă războiul nu face deloc distincţie între crime... El le contabilizează pe toate şi-ţi umple creierul cu ele, una după alta, până ce nu mai rezişti şi te retragi în nebunie, departe de toate acestea. Indiferent cât te-ar sfătui alţii, indiferent cât de aproape ţi-ar sta ei în astfel de momente, puterea de a scăpa de spectrul fantomelor celor pe care i-ai ucis, de voie sau de nevoie, zace numai în tine. Numai singur poţi scăpa, numai singur poţi rezista. Camaradul meu se afla, în acest moment, într-o situaţie precară, dar numai el era cel care trebuia să o depăşească, numai în el stătea forţa de care avea nevoie pentru a o face.

— Să mergem, zise moale. Hai să aflăm unde naiba se ascund piloţii ăia americani.

Transpirasem tot pe sub hainele groase. Emoţia îmi pusese un nod în gât, căci nu ştiam cât va putea Legionarul să reziste psihic. Era în continuare tulburat de uciderea animalului, dar părea că-şi revenise. Însă eu văzusem multe situaţii asemănătoare pe front care se sfârşiseră rău – şi tocmai de aceea inima mi se făcuse cât un purice. Atunci când un camarad clachează, de cele mai multe ori nu mai poţi să faci nimic. El se retrage încetul cu încetul în propriile-i gânduri, în propria-i lume făurită din coşmaruri, şi chiar dacă pare receptiv şi participă la evenimente alături de ceilalţi, el, de fapt, nu mai e acolo. La un moment dat – şi de cele mai multe ori se întâmplă brusc, cât ai pocni din degete! – El dispare din realitate şi face lucruri de-a dreptul nebuneşti! Ori ucide cu sânge rece tot ce-i stă în cale, ori se retrage mult înapoi în timp, într-o lume a copilăriei, a basmelor, de unde nu-l mai poate scoate nimeni. Văzusem camarazi care alunecaseră unii pe o pantă, alţii pe cealaltă, şi nimeni nu-i mai salvase vreodată. Fuseseră trimişi acasă, în ţară, să-şi petreacă restul zilelor în cine ştie ce balamuc pierdut prin munţi, ori – care avuseseră norocul ăsta – fuseseră judecaţi de Curtea Marţială şi executaţi. Părea de-a dreptul absurd să mă gândesc la Legionarul într-o asemenea postură, dar şi el era tot om, un simplu om, şi oricât de călit ar fi fost, exista în adâncul sufletului său un locşor tandru şi blând şi iubitor, care se umpluse de amărăciune când omorâse căţeaua borţoasă. Iar amarul acela îi invadase tot sufletul. Dacă urca şi ajungea la cuget, totul era pierdut pentru el!

Ne-am îndreptat paşii, prin zăpadă, către ochiul de fereastră al bordeiului dărăpănat. De dincolo de el, o lumină bolnăvicioasă încerca din răsputeri să

răzbată afară. Zadarnic, însă. Flacăra unei lumânări nu aduce lumină decât în suflete. În lumea reală ea împrăştie doar umbre.

Ne-am oprit sub fereastră. Legionarul respira greu. Am întins mâna şi l-am apucat de braţ.

— Totul e în ordine? l-am întrebat.

— Sigur, răspunse, oftând. Gata, mi-am revenit.

— Bine.

Stăteam ciuciţi pe vine, rezemaţi cu spatele de bordeiul din chirpici vechi, încercând să ne adunăm pentru ce avea să urmeze.

— Sigur asta-i casa? Am şoptit către camaradul meu.

— Aşa ar trebui, zise el. Semnul era o lumânare aprinsă în geam. La celelalte bordeie n-am văzut aşa ceva...

Şi-a săltat încet capul spre fereastră, încercând să distingă ceva dincolo de ea. Nu reuşi. Din casă nu răzbătea niciun sunet, iar afară doar vântul ce sufla în tării alungă liniştea de mormânt.

Legionarul scoase cuţitul şi crestă cu vârful băşica de porc ce acoperea fereastra îngustă. Lumina lumânării se zbătu câteva clipe în vânt şi se stinse. Vreme de-un minut, nu se întâmplă nimic. Apoi, dinăuntru se auzi un şuierat, ca şi când cineva ar fi pus un deget la buze şi ar fi atenţionat pe altcineva să păstreze tăcerea.

— Aţi venit? Se auzi o voce slabă de bărbat, nesigură.

— Da, am şoptit eu.

— Vă deschid. Intraţi înăuntru... Legionarul mă trase de mânecă.

— Ce-a zis?!

— Să mergem în casă.

— Nu! să iasă el afară!

M-am săltat un pic şi mi-am apropiat iar buzele de fereastră.

— Hei, tu! Afară! Am ordonat.

— Nu, nu, să nu ne vadă cineva! se opuse repede bărbatul din casă.

— Tu, afară! Am repetat, de astă dată pe un ton tăios.

În jurul nostru, noaptea ne înconjura ca un giulgiu. Refuzul omului de a ieşi crease tensiune. Şi apăruseră întrebările. Dacă n-aveam să izbândim? Dacă era o nenorocită de capcană? Dacă aveam să ne lăsăm oasele pe-aici? Toate simţurile mi-au intrat în alertă şi-am devenit, pe dată, o maşină de supravieţuit Am perceput, atunci, fiecare mişcare din casă. Am aflat astfel că acolo sunt copii, dar şi o femeie care încerca să-i liniştească pe tăcute. Şi le-am simţit teama. Teama de moarte. Am auzit cum bărbatul lua ceva gros pe el, ca să iasă afară, încercând în acelaşi timp să-şi încurajeze familia. Iar Legionarul, lângă mine, îşi pregătea arma. Şi respiraţia mea sacadată, broboanele de sudoare de sub căciulă, muşchii întinşi, adrenalina, şi nervii ce stăteau gata-gata să explodeze. Intrasem în starea care mă ţinuse în viaţă în tot acest război!

Deodată, se auzi scârţâitul sinistru al unor balamale ruginite şi bărbatul

ieşi repede din casă. Era o jumătate de om, n-avea mai mult de un metru şi patruzeci de centimetri. Era încotoşmănat într-o blană lungă, miţoasă, neagră, până-n pământ, iar pe cap purta o căciulă cu cuşmă, într-o parte. În întunericul nopţii părea o arătare ieşită din poveştile seculare de groază ale celor trăitori între Carpaţi.

S-a apropiat de noi, cu capul plecat şi adus de spate. Legionarul se puse în gardă, cu spatele lipit de bordei şi cuţitul ascuţit la îndemână.

— Unde americani? l-am întrebat tăios. Informatorul se fâţâi de pe un picior pe altul. Nu părea prea afectat.

— Banii, întâi, domni soldaţi… Adică, eu… soţia… am copii şi trebuie să…

Legionarul băgă mâna sub costumul de camuflaj şi scoase de la piept un pachet subţire, legat cu sfoară. L-l întinse informatorului. Omul îl luă şi începu repede să îl desfacă, cu mâini tremurătoare.

Când se convinse că înăuntru erau banii aşteptaţi, vru să se întoarcă în casă. L-am prins de umăr şi l-am oprit.

— Îi las nevestei, zise el repede. În caz că eu nu mai mă-ntorc… Pentru c-o să vin cu voi, să vă arăt…

N-am priceput chiar toate cuvintele, dar am înţeles mesajul.

— Ce vrea?! făcu Legionarul, scoţând cuţitul.

— Să lase banii soţiei, cred, i-am răspuns.

— *Nein*! exclamă camaradul meu cu răceală. Zi-i să-i bage pe geam!

— Bagă-i pe geam! i-am ordonat jumătăţii de om. Informatorul se trase un pas înapoi în faţa vocii şfichiuitoare a Legionarului. L-am strâns mai tare de umăr şi i-am făcut semn să stea liniştit.

— Banii! i-am cerut, întinzând mâna.

Mi-a întins pachetul, privindu-mă cu spaimă. L-am luat şi l-am îndesat prin fereastră în casă, prin băşica de porc despicată de camaradul meu mai devreme. Am auzit căzând de pe pervaz vasul cu lumânarea stinsă, apoi un glas de femeie care le ceru unor copii să stea potoliţi. M-am întors spre informator. Mulţumit, acesta ne făcu semn din mână să-l urmăm. Am apucat-o spre poartă, furişându-ne ca nişte năluci. Simţeam că lucrurile vor începe să se desfăşoară mult mai repede de-acum. Şi-ntr-adevăr, cum am ieşit la poartă, pe drumul nămeţit, Legionarul zări, departe, prin perdeaua de fulgi răzleţi ce cădeau din înalturi, semnalul luminos al celeilalte echipe. Reuşiseră să străbată văioagă şi ajunseseră în capătul opus al aşezării.

Legionarul ne făcu semn din mână. M-am pitulat repede la baza gardului, trăgându-l şi pe informator după mine. Omul se trânti, dezorientat, în zăpadă. Camaradul meu scoase lanterna şi răspunse scurt semnalului. Lanterna lui Creutzfeld licărişi ea, departe.

— Unde sunt americanii? întrebă Legionarul cu răceală, revenind lângă noi.

— Americani, unde? Am repetat eu către bărbat, în româneşte.

— La biserică.

N-am înţeles cuvântul şi i-am făcut semn să spună din nou.

— La biserică, în capelă... îşi însoţi vorbele făcând o cruce în zăpadă, cu mâna.

— Sunt în biserică, i-am tradus Legionarului, cu toate că şi el înţelesese.

— Bun, atunci să mergem! Hotărî el. Şi, Sven, ai grijă cu piticul ăsta. Dacă scoate vreun sunet, îi iei piuitul!

Îşi apropie faţa de cea a informatorului şi-i transmise prin gesturi ce-mi spusese mie. Un deget la buze, după care, acelaşi deget, într-o mişcare rapidă de-a latul grumazului. Bărbatul dădu grăbit din cap, semn că a priceput. Legionarul îi întoarse spatele şi pomi, cu pas de felină, spre centrul satului, furişându-se pe lângă gardul de nuiele.

Ne-am luat după el, încercând să facem cât mai puţin zgomot. Zăpada ne scârţâia însă sub picioare şi i-am făcut semn bărbatului să-mi calce pe urme. Eu încercam să merg exact pe ale Legionarului, dar întunericul nopţii îmi zădărnicea efortul.

Am ajuns, în cele din urmă, în apropierea bisericii din sat, fără să atragem atenţia asupra noastră. Lăcaşul era construit jumătate din lemn, afară, şi jumătate săpat în stânca muntelui. În faţă nu avea niciun gard. Doar loc deschis, ca-n palmă, până la intrarea străjuită de o clopotniţă cocoţată pe patru stâlpi înalţi de lemn.

Legionarul ne făcu un semn din mână. Ne-am oprit şi ne-am ascuns după nămeţii adunaţi la marginea drumului. Din biserică nu răzbătea nicio rază de lumină. În jur, liniştea apăsătoare părea de mormânt. O nelinişte stranie mi se strecură în suflet. Nu era moarte, era cu totul altceva! Mă trecu un fior rece pe şira spinării, pe care l-am reprimat repede. N-aveam nevoie de aşa ceva acum. În văzduh, vântul şuiera slab. Lângă mine, informatorul respira sacadat. Nicidecum însă din pricina efortului. Era frică. O recunoşteam. Dacă nu-l potoleam, riscam s-o păţim cu toţii. De ce nu-l lăsasem oare acasă? Nici măcar nu ne pusesem problema asta!

— Tu, linişte! i-am şuierat tăios. Tot bine, da? Linişte!

— Da, da, îmi răspunse el grăbit, dar glasul îi tremura al naibii de tare.

Trebuia să fac ceva să-l potolesc.

— Tu, stai aici! Nu mişcare, nimic! Ori, *kaput!*

— Am înţeles...

Dar nici nu termină bine aceste vorbe, că o zbughi de lângă mine, direct prin nămeţi. Preţ de-o clipă, am paralizat. Apoi reflexele dobândite pe atâtea fronturi, în atâtea şi atâtea bătălii, mă făcură să acţionez. M-am repezit după el, ca un animal de pradă. L-am prins după numai câţiva metri. Când m-am aruncat asupra lui, a început să ţipe ca din gură de şarpe. Asta ne mai lipsea! Avea să mă ucidă Legionarul...

— Nu! Nu! Nu mă omorî! Am copii acasă! Nu mă omorî! Te rog, nu!!!...

L-am amuţit cu un pumn. Dar era deja prea târziu. Câinii începuseră să latre, iar noaptea prinsese viaţă. În stomac aveam un arici care se zbătea nebuneşte. Fir-ar să fie, intrasem în belea!

M-am întors surescitat spre biserică. De-acum, devenise o fortăreaţă inexpugnabilă. N-aveam să mai punem mâna pe americani. N-aveam să ne ducem misiunea la îndeplinire!

Un uriaş apăru din întuneric. Am ridicat arma, dar imediat l-am recunoscut pe Micuţul şi am lăsat-o repede jos.

— Ce s-a-ntâmplat, Sven? şuieră el.

— Pe mă-sa s-a-ntâmplat, aia! Ticălosul ăsta a vrut s-o şteargă!

La un bordei din apropiere se aprinse o lampă, dincolo de fereastră. Câinii continuau să latre în lanţuri. Lucrurile se precipitau. Peste toate, se auzi şuieratul Legionarului, semnalul de atac.

L-am lăsat pe informator în zăpadă şi m-am repezit, în urma lui Creutzfeld, spre biserică. Legionarul şi Porta erau deja acolo, ascunşi după pilonii clopotniţei, gata de atac. Cu toată hărmălaia iscată în jurul nostru, din interiorul lăcaşului de cult nu răzbătea nicio activitate.

Am luat poziţie de acoperire în spatele lui Porta. La un semn al Legionarului, camaradul meu se repezi înainte, către intrarea în biserică. Ajunse lângă uşă, dar nici acum nu ripostă nimeni.

Era suspectă liniştea asta. Americanii aşteptau ca noi să ne facem apariţia în uşa bisericii pentru a ataca.

— Hai! strigă Micuţul şi ne-am avântat împreună pe urmele tovarăşilor noştri.

M-am aruncat la pământ şi m-am târât până în faţa uşii, luând poziţie de tragere; Legionarul, în genunchi, la trei metri în faţa mea, întinse arma şi, cu vârful ţevii, apăsă pe clanţă. Nicio reacţie. Întinse apoi mâna şi împinse brusc uşa. Spre surprinderea noastră, aceasta se deschide larg. Dinăuntru, un întuneric de smoală păru că evadează în atmosfera nopţii de iama de afară. Deşi era înnorat şi din cer cădeau fulgi răzleţi de zăpadă, plapuma albă de nea care acoperea totul în jur reflecta o lumină lăptoasă, cu care ochii noştri se obişnuiseră deja şi puteam distinge acceptabil siluetele construcţiilor din faţa noastră.

Legionarul îi făcu un semn scurt din mână lui Porta. Acesta îşi luă avânt şi se aruncă, pur şi simplu, în bezna din bisericuţă. Inima îmi bătea cu putere. Eram încordat ca un arc. Degetul îmi zvâcnea pe trăgaciul armei, nerăbdător. Înăuntru, Porta aprinse lanterna. Mă aşteptam la o răpăială de focuri de armă, dar nu se auzi nimic. Raza de lumină a lanternei lui Johann baleia repede interiorul bisericuţei. Apoi se auzi glasul lui tunător:

— Veniţi încoace! i-am găsit!

M-am ridicat şi-am intrat repede în biserică, după Legionarul. Micuţul rămase afară, de pază. Am aprins şi noi lanternele. Şi ne am cutremurat!

Trei trupuri pline de sânge zăceau pe podeaua de lemn a bisericii. Două purtau uniforme americane, iar al treilea era înveşmântat în haine ţărăneşti româneşti. Legionarul se apropie de cadavre. Lumină cu lanterna chipurile însângerate.

— Ce naiba s-a-ntâmplat aici?! întrebă el, neaşteptând însă vreun răspuns de la cineva.

Unul dintre americani avea un cuţit înfipt în gât. Celălalt, întors pe burtă, avea ceafa năclăită de sânge. Legionarul îl răsuci cu faţa în sus. Erau tineri, amândoi. Ţăranul, un bărbat mătăhălos, cam de statura Micuţul, era străpuns în piept de trei gloanţe, la patru metri mai încolo.

— Individul ăsta i-a ucis pe americani, zise cu glas moale Johann Porta într-un târziu. Iar ei l-au împuşcat...

— Să luăm tot ce le-a aparţinut piloţilor şi s-o ştergem! spuse Legionarul. Misiunea noastră s-a încheiat!

În biserică intră şi Micuţul. Rămase în uşă, împietrit. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Pe toţi sfinţii din ceruri! exclamă el.

Porta nu-i dădu însă timp să se dezmeticească. Îi aruncă un porthart, pe care Krautfled nu reuşi să-l prindă. Geanta de piele se rostogoli câţiva metri. Micuţul părăsi pragul uşii şi se aplecă după ea. Atunci, din uşă se auzi un glas:

— Oh, Iisuse Hristoase! Crimă în Sfânta Biserică! Oh, nu! Ăsta e blestem! Blestem pe capul nostru!

Era informatorul, care se trezise şi ne urmase, împotriva tuturor aşteptărilor. În spatele lui, afară, se mai zăreau câţiva săteni. Se aprinse un felinar. Oamenii îşi făceau cruci, cutremurându-se.

— Şti cine e el? l-am întrebat repede pe informator, arătându-îl pe bărbatul mătăhălos împuşcat de americani.

— Ion, răspunse piticul. E Ion, nebunul satului!... Atunci am înţeles ce se întâmplase. Într-o clipă de rătăcire, ţăranul îi atacase pe piloţi cu cuţitul. Aceştia ripostaseră, dar în faţa forţei brute a uriaşului nu avuseseră nicio şansă. Trei gloanţe abia de-l răpuseseră pe nebun.

Şi mi se făcu milă de americani. Sărmanii, pieriseră într-un război, ucişi de un debil mintal. Cât de ironică e soarta uneori! scapi dintr-un accident de avion, scapi de forţele inamice şi sfârşeşti cil grumazul retezat de mâna unui psihopat! Aşa ceva numai în război se întâlneşte. Căci războiul e un animal de pradă căruia nu-i pasă cum mori. Important e să mori!

— Haideţi, să mergem! ordonă Legionarul.

Eu luasem pistolul-mitralieră al unuia dintre americani şi încărcătoarele de la brâu. Micuţul şi Legionarul purtau portharturile lor, binoclurile şi baionetele, iar Porta cea de-a doua armă automată şi revolverele, plus câteva grenade.

Am părăsit bisericuţa sub privirile înspăimântate ale sătenilor, strânşi

pâlcuri-pâlcuri în faţa lăcaşului de cult. De-acum, acesta avea să poarte pentru totdeauna stigmatul crimei. Iar istoria tragediei avea să se transmită din generaţie în generaţie, devenind legendă. O legendă amară şi înspăimântătoare, despre faţa macabră, înfiorătoare, a războiului, ajuns, în această formă bizară, în sătucul uitat de lume.

Micuţul, ca niciodată, îşi făcu discret o cruce şi-şi scuipă în sân, cu capul plecat. Ne-am întins la drum, către ieşirea din sat, tăcuţi şi afectaţi. Aveam cale lungă de bătut până-n Aghireşu Mic...

Cerul vuia deasupra noastră ca şi cum ne-am fi aflat în mijlocul unei furtuni ucigătoare. Din cauza ninsorii abundente, însă, nu puteam zări avioanele inamice, dar ştiam că ele sunt acolo, gata să-şi lanseze proiectilele distrugătoare. Plafonul de nori, aflat la mică înălţime, făcea ca zgomotul motoarelor de avion să sune grav, sumbru, prevestind moartea.

Se dăduse ordinul de împrăştiere. Convoiul se rupsese în bucăţi. După prima bombă căzută din cer, vehiculele – fie ele pe roţi sau pe şenile – se răspândiseră care-ncotro, ca o grămadă de furnici în mijlocul căreia arunci un chibrit aprins. Câteva maşini uşoare rămăseseră totuşi pe drum, incapabile să facă faţă pe câmpul acoperit de nămeţi viscoliţi de rufele puternice de vânt.

Sevilla conducea nebuneşte Panzer-ul spre o lizieră de copaci piperniciţi aflată la aproape o sută de metri în dreapta drumului. Maşinăria urla din toţi rărunchii. Motoarele suprasolicitate dădeau tot ce puteau, iar şenilele huruiau pe solul îngheţat de sub zăpadă. Înăuntru era o tensiune să o tai cu cuţitul. Frica de a nu muri în tanc, cea mai groaznică teamă a tanchistului, revenise.

— Când ajungem în Ungaria, strigă Porta cu glas tunător, încercând să acopere zgomotul de fond, dau o ladă de şnaps.

— Aşa să faci! Îl îndemnă Micuţul. Altfel îţi creşte jugulara când dormi şi-ţi beau sângele ca să-mi potolesc setea!

— Dialogul lor n-avea acum nici sare, nici piper, din cauza tensiunii. Uriaşul vru să mai adauge ceva, dar o bombă explodă chiar în acel moment la câţiva metri în dreapta noastră. Suflul exploziei făcu tancul să se cutremure şi să se ridice pe-o şenilă.

— Una! Numără Beyer cu calm.

Imediat urmă o altă explozie, apoi, la interval de câteva secunde, alta şi alta şi încă una, toate contabilizate cu sânge rece de Bătrânul.

— Cinci bucăţi! Trase el linie la adunare. Am scăpat în repriza asta...

— La stânga! Mult la stânga! ordon*ă scos din minţi Heide către Sevilla.*

Panzer-ul se smuci ca un animal turbat prins în lesă, derapând pe şenila din stânga, blocată brusc de Sevilla. În faţa noastră, un alt tanc ardea, lovit în plin de o bombă lansată din avionul care tocmai trecuse pe deasupra noastră. Ne-am ţinut strâns de ce-am putut, pentru a face faţă schimbării bruşte de direcţie. Pinioanele scrâşniră şi ţeava de eşapament dădu un rateu ca un tunet. Sevilla acţionând continuare levierele şi Panzer-ul săltă înainte ca un cal

nărăvaş.

— *Ce-i faci, neghiobule*? *Sări Porta cu gura*. *Lasă-l mai încet*! *Vrei să ne omori*?

— *Taci*, *Porta! îi replică Legionarul*, *rece. În tancul din faţa noastră se află încă muniţie neexplodată*. *Dacă sare acum în aer*, *sărim şi noi o dată cu el*!...

— *Tăceţi naibii din gură cu toţii*! *urlă Sevilla*, *nervos*. *Şi lăsaţi-mă să-mi fac treaba cum ştiu eu mai bine*!... *Ce Dumnezeu v-a apucat*?!

ADIO, PANZER

Bomba căzu când mai aveam doar zece-cincisprezece metri de parcurs până la liziera pădurii. Tancul se cabră brusc şi se ridică din faţă, aruncat în aer de suflul puternic al exploziei, ca şi când ar fi fost din carton şi nu din cel mai bun oţel venit de la uzinele Krupp. Prinşi în chingile de siguranţă, ne-am ţinut fiecare de ce-am putut, când maşinăria greoaie se răsturnă deodată pe o parte. Totul dură doar câteva secunde. O a doua bombă explodă la câţiva metri înaintea noastră, dar de această dată fără să ne mai afecteze în vreun fel.

— Sunteţi bine cu toţii? întrebă Beyer, desfăcându-şi grăbit centurile de siguranţă...

— Ce Dumnezeu facem acum?! răbufni Micuţul nervos.

— Haideţi, să ieşim repede de-aici! ordonă Bătrânul. Tancul poate exploda în orice clipă!

— Sevilla! strigă Legionarul. Sevilla e rănit!

— Scoate-l de-acolo!

Porta se repezi şi deschise trapa de siguranţă de sub tanc. Înăuntru se vălătuciră deodată fulgi de zăpadă murdară şi fum. Porta ieşi cu greu afară prin trapa îngustă. L-am auzit iar pe Bătrânul repetând ordinul:

— Scoate-l de-acolo! Repede! Heide, dă-i o mână de ajutor! Sven, strânge armele şi proviziile! Şi grăbiţi-vă odată!

M-am desprins şi eu din hamurile cu care fusesem legat şi-am început să adun armele, împrăştiate peste tot din cauza impactului. Am aruncat grăbit Schmeisser-ele afară, câteva raniţe şi cutii cu muniţie. Porta le strânse repede de jos, atârnând armele pe umerii lui largi.

— Sven, ia-l de picioare! Îmi ceru Legionarul, făcându-mi semn spre Sevilla. Ieşi tu primul...

Brusc, o limbă de foc săgetă interiorul Panzer-ului, din magazia de tragere a tunului. Era groasă treaba!

— Afară! urlă Beyer. Ieşiţi naibii afară odată! Ne-am bulucit prin trapa îngustă, scoţându-l cu greu pe Sevilla, aflat încă în stare de inconştienţă.

— Fugiţi! strigă Bătrânul, părăsind ultimul tancul. O zbughirăm cu toţii spre copacii piperniciţi din faţa noastră. Deşi îl purta pe Sevilla în spate, Micuţul era înaintea noastră cu câţiva paşi.

Explozia care urmă ne făcu pe toţi să ne aruncăm la pământ. Bunul şi credinciosul nostru Panzer fu rupt în bucăţi când obuzele din magazia de armament săriră în aer din cauza căldurii. M-am uitat înapoi cu coada ochiului, cu o imensă părere de rău. Acesta era cel de-al paisprezecelea tanc pe care-l pierdeam de-a lungul şi de-a latul frontului. Sperasem să ajungem cu el în Germania...

— Haideţi, spre pădurice! ordonă Legionarul. *Merde*! Am alergat la copăcei şi abia când am ajuns acolo am putut să privim cu alţi ochi în jurul

nostru. Avioanele inamice făcuseră prăpăd. Pur şi simplu, ne decimaseră. Tancuri şi tanchete, camioane şi motociclete cu ataş, toate ardeau pe câmpul dintre şosea şi pădurice. Pe zăpada ce acoperea solul, trupuri neînsufleţite de germani zăceau aşa cum le prinsese moartea. Răniţii strigau după ajutor sau se tânguiau cu ultimele forţe. Cei ce supravieţuiseră alergau care-ncotro, încercând disperaţi să-şi salveze viaţa. Când oare avea să se sfârşească tot calvarul ăsta?

— Ce are Blom? întrebă Bătrânul.

Legionarul se afla deja aplecat asupra lui Sevilla, încercând să identifice rana care-i provocase leşinul.

— Nu-mi dau seama, spuse el, cercetând. Cred că s-a lovit la cap, dar nu văd nicio urmă. L-a protejat casca...

Huruitul motoarelor de avion se înteţi din nou, semn că escadrila românească se apropia pentru a ne da lovitura de graţie. Raidul lor fusese atât de bine organizat şi condus, încât reuşiseră să distrugă mai bine de trei sferturi din convoi.

— Nu stăm bine aici, remarcă Julian Heide.

— Aşa-i, îl aprobă Beyer. Creutzfeld, ia-l pe Sevilla. Şi să mergem, de-aici!

— Încotro? întrebă Porta.

— Printre copaci, spre vest! Răspunse Beyer. Apoi se întoarse spre Legionarul: Cât mai e până la graniţă?

Micuţul îmi făcu semn să-l ajut să-l pună pe Blom în spate. Când îl ridicarăm de jos, acesta se trezi din leşin. Era ameţit şi nu putea vorbi. Bălmăjea doar câteva cuvinte fără sens, dar mi-am dat seama ce vrea. Am luat un bidon cu apă prins de-o chingă a unei raniţe şi i-am dat să bea.

— Mulţumesc, murmură el.

— Crezi că poţi să mergi? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns.

— Creutzfeld, ajută-l!

Micuţul îl sprijini şi pornirăm prin pădure. Avioanele româneşti începură să lanseze iar bombe ucigătoare. Din fericire pentru noi, acestea căzură peste restul convoiului, împrăştiat pe ambele laturi ale drumului.

— Mai avem vreo zece kilometri! spuse Legionarul după ce verifică din mers harta. Dar trebuie s-o luăm în sens invers. Graniţa e în partea cealaltă a drumului...

— Mergem pe marginea pădurii, la adăpostul copacilor, până când vom putea să schimbăm direcţia, spuse Bătrânul. Cum stăm cu armele?

— Destul de bine, i-am răspuns. Am apucat să scoatem toate Schmeisser-ele şi ceva muniţie. Însă n-am reuşit să luăm decât trei raniţe. Iar mantalele au rămas în tanc...

În acel moment, grupului nostru i se mai alăturară trei camarazi rătăciţi. Erau în vestoane, ca şi noi, iar unul dintre ei avea o rană urâtă la cap. Niciunul

nu purta armă, şi nici raniţă.

— Dumnezeule! exclamă unul. Ce ne facem, oameni buni?! Cum scăpăm din nebunia asta?

— Linişte şi mişcaţi-vă! ordonă Beyer.

Ne-am întins la drum, Micuţul cărându-l cu greu pe Sevilla acum. După ce terminară raidul, avioanele româneşti se îndepărtară iar. Nu ştiam dacă se vor întoarce sau nu. Însă eram conştienţi că atacul aerian nu fusese singurul pe care inamicul noştri ni-l pregătiseră.

— Graniţa e încolo! Arătă unul dintre camarazii sosiţi de curând.

— Ştim, îi răspunse Porta.

— Şi-atunci noi ce căutăm în partea asta? Pierdem timp preţios aşa!...

— Dar câştigăm viaţă! îi închise gura Legionarul. În acel moment, un vuiet sinistru se auzi prin aer şi o explozie devastatoare se produse la doar câţiva metri de noi, aruncându-ne la pământ. Urmă apoi alta, şi încă una, mai departe. Românii aveau de gând să ne decimeze acum cu tunurile.

— În pădure! strigă Beyer din răsputeri, acoperind bubuitul exploziilor.

I-am ascultat ordinul şi ne-am repezit adânc în pădurice. Alţi doi camarazi de-ai noştri veniră din dreapta şi ni se alăturară. De astă dată, aceştia aveau cu ei şi raniţe, şi armament, chiar şi mantale.

Tunurile reîncepură o nouă serie de focuri, reglând tirul pe liziera pădurii, de-acum mult în spatele nostru. Sevilla îşi revenise şi fugea pe picioarele lui, ajutat, ce-i drept, de Micuţul.

Nu ştiam încotro ne îndreptam, dar trebuia să fugim din raza de acţiune a tunurilor româneşti. Ningea în continuare, bătea vântul, iar frigul începea să ne dea bătăi de cap, cum eram îmbrăcaţi doar în vestoane.

Bătrânul, aflat în frunte, făcu un semn din mâna şi ne schimbarăm direcţia, deplasându-se pieziş spre stânga. Păduricea se transformă într-o adevărată pădure acum, cu copaci groşi şi înalţi. Exploziile se auzeau ceva mai slab, dar tot nu conteniseră. Răsuflam greu, obosiţi deja după mai bine de o sută de metri de fugă printre copaci şi tufişuri. Şi-atunci se declanşă nebunia!...

Din trei locuri situate în fâţă noastră, de la adăpostul copacilor. Înalţi, rafale de mitralieră se năpustiră asupra grupului nostru de supravieţuitori. Ne tăiaseră calea în această vale împădurită. Ne înconjuraseră aici.

M-am aruncat la pământ şi m-am târât la rădăcina unui copac. Imediat, peste mine veni grămadă unul dintre camarazii din celelalte grupe.

— Ce mă-ta faci?! i-am strigat surescitat, dându-i un ghiont puternic.

Dar el nu se mişcă deloc. Abia atunci am remarcat că era mort. Un glonţ îl nimerise chiar în frunte. Nu-i mai puteam fi de niciun ajutor acum. L-am împins într-o parte şi i-am închis uşor ochii. Avea faţa stropită de sânge.

Camarazii mei se răspândiseră care pe unde apucase şi începuseră deja să riposteze. Mi-am tras pistolul-mitralieră la îndemână şi am scos uşor capul de după copac, să identific locul unde se aflau inamicii noştri. Una dintre

mitraliere se găsea la vreo cincizeci de metri în faţă, puţin în stânga, exact pe direcţia mea de tragere.

N-am stat mult pe gânduri. Am luat linia de ochire, ţintind îndelung o bucată de manta verde-kaki ce se zărea la rădăcina copacului bătrân după care se aciuase soldatul inamic. Am apăsat o singură dată pe trăgaci şi, imediat, la locul ţintei se produse vânzoleală. N-am ştiut dacă l-am ucis sau doar l-am rânit pe adversar, dar mitraliera tăcu.

— Sven! Mi-am auzit numele strigat. Sven, ajută-mă! m-au lovit!

Era vocea lui Heide, nefericitul. Am întors capul şi m-am uitat înspre el. Se afla la vreo şase metri de mine, culcat în zăpadă.

— Unde te-au lovit?

— În picior.

— Vin acuma! i-am strigat.

— Sven, rămâi unde eşti! am auzit ordinul lui Beyer. Heide, băşină puturoasă, târăşte-te după un copac şi taci din gură!

Porta scoase brusc un strigăt de luptă prelung, de după un tufiş din faţa mea, şi începu să tragă ca un apucat într-un cuib de mitralieră. Pădurea răsuna de împuşcături, iar moartea umbla în voie printre copaci, fără nicio oprelişte. Românii răspunseră focului lui Porta, de astă dată din patru locuri diferite.

Beyer şi Legionarul se găseau amândoi în aceeaşi ascunzătoare.

I-am văzut făcându-mi semn către dreapta şi imediat l-am zărit pe Legionarul îndepărtându-se târâş, ca o şopârlă, în direcţia pe care mi-o indicaseră. Bătrânul îmi arătă palma îndreptată în sus, semn că trebuia să-i acopăr.

M-am întors iar către poziţia inamică şi, după ce am împins repede cadavrul camaradului meu lipsit de noroc, mi-am rezemat arma de el şi am început să trag la foc automat.

— Pe ei şi pe mama lor de ticăloşi împuţiţi! urlă şi Micuţul, şi m-am temut să nu facă vreo prostie; dar Creutzfeld înţelesese şi el tactica Bătrânului şi încerca doar să le distragă atenţia soldaţilor inamici. Începu să tragă, la rândul lui, secondat numaidecât, din acelaşi locaş de tragere, de ceilalţi doi camarazi înarmaţi care nu făceau parte din grupa noastră. Gloanţele şuierau şi se izbeau surd de copacii după care ne adăpostisem. Unul nimeri în umărul tovarăşului meu mort, scoţând un sunet surd, înfundat. Mi-am tras repede capul la cutie, la timp ca să evit un al doilea glonţ, care-mi şterse casca de tanchist. Dumnezeule, cât de aproape fusesem s-o mierlesc şi eu!

Focul inamic se opri când Porta începu iar să tragă împotriva celor care mă vizau pe mine.

— Sven, băiatule, eşti în regulă? Strigă el la mine.

— Da, Porta. Mulţumesc!

— Cu plăcere, amice! Şi-altădată!

Brusc, cineva mă apucă de picior. L-am tras repede şi m-am întors

imediat pe spate, cu arma pregătită. Era Heide, care izbutise să se târască până la mine.

— Paştele mă-sii! Înjură el cu năduf. Iar m-au rănit, nenorociţii dracului!

În pulpa piciorului drept avea o gaură de toată frumuseţea. La adăpostul copacului, am scos o chingă de la raniţă şi i-am legat un garou, la o palmă mai sus de locul unde intrase glonţul. Era livid la faţă, dar strângea din dinţi ca un adevărat luptător. Trecuse peste momentul psihologic cel mai dificil, imediat după ce fusese împuşcat. Acum se afla în starea când acceptase rana şi responsabilitatea de a-i face faţă.

— Hai să-i căpăcim, Sven, şi să mergem acasă! m-am săturat de toate astea! La naiba cu războiul!

Îşi dădu jos Schmeisser-ul de pe umăr şi se târî în partea cealaltă a rădăcinii copacului, pregătindu-se de tragere. L-am imitat, la rândul meu, şi m-am întors către inamici. Dar, din patru mitraliere, acum nu mai trăgeau decât două. Celelalte tăcuseră cu totul. Şi nu mică mi-a fost surpriza să-l zăresc, pentru o clipă, la una dintre ele, pe Legionarul, furişându-se ca o nălucă. Planul său şi al lui Beyer funcţionase.

Porta şi Micuţul continuau să-i ţină în priză pe ceilalţi doi trăgători, schimbând cu ei, la răstimpuri, focuri de armă.

— Julian, nu mai trage! l-am avertizat pe camaradul meu.

— De ce?

— Cred că Bătrânul a ajuns deja la ei. Să nu-l nimereşti din greşeală...

Heide înţelese şi opri focul. Tensiunea luptei începuse să se destrame. Românii nu ştiuseră cu cine au de-a face. Încă o mitralieră inamică fu redusă la tăcere şi l-am zărit pe Porta părăsindu-şi locul unde se ascunsese. Se târa pe coate şi genunchi prin zăpadă, spre unul dintre cuiburile de mitralieră scos din uz.

— Julian, stai aici! i-am spus camaradului meu. Ia-i mantaua, raniţa §i muniţia sărmanului ăstuia şi aşteaptă aici...

Heide încuviinţă din cap, scurt, şi-mi făcu semn să mă duc. Se aşeză, însă, în poziţie de tragere după corpul neînsufleţit al camaradului nostru, ca să-mi supravegheze înaintarea.

Ultima mitralieră inamică începu din nou să tragă, dar nu înspre mine, ci spre locul unde se găsea Micuţul. Acesta îi răspunse numaidecât, secondat imediat de Heide. Mitraliera tăcu.

M-am târât repede în spatele unui copac şi, de acolo, am privit câmpul de bătaie. Am remarcat cum un soldat îmbrăcat în kaki încerca să se furişeze, alergând aplecat, spre una dintre mitralierele scoase din uz de Legionarul. Nu ştiam unde este camaradul meu, dar trebuia să-l ajut, indiferent dacă era pregătit sau nu să facă faţă situaţiei. Aşa că m-am aruncat iar pe burtă şi am luat-o târâş spre mitralieră, ascunzându-mă, la răstimpuri, după câte un copac care-mi ieşea în cale.

Românul a ajuns la mitralieră înaintea mea, dar Legionarul nu mai era acolo. Mă aşteptam că soldatul inamic să ia poziţie de tragere şi să înceapă să scuipe plumbi pe gura înfierbântată a „căţelei”, însă el nu se opri acolo, ci merse mai departe, furişându-se în continuare printre copaci.

— Să-i curăţăm pe toţi! se auzi strigătul Micuţului şi imediat o nouă rafală pomi din Schmeisser-ul lui spre singura mitralieră inamică ce continua să mai tragă.

Apoi, brusc, răsună un urlet de durere şi mitraliera tăcu. Creutzfeld îl nimerise pe militarul din spatele armei.

Câteva zeci de secunde lungi în atmosferă domni o linişte totală. De nicăieri nu se mai auzea niciun foc de armă, nicio explozie. Doar în urechile noastre mai răsunau ecourile vacarmului de mai înainte. Dar pacea nu dură mult. Câteva explozii îndepărtate sparseră liniştea ce ne împresurase. Şi atunci l-am văzut iar pe soldatul român furişându-se printre copaci şi tufişuri, încercând să scape. L-am luat în cătarea armei şi-am aşteptat momentul prielnic pentru a-l doborî. Atunci, ceva s-a întâmplat în sufletul meu. Deşi ocazia de a-l ucide s-a ivit imediat, n-am mai avut deloc puterea să apăs pe trăgaci. Am simţit cum ceva se rupe în mine şi o tristeţe sfâşietoare mi-a cuprins sufletul.

Omul încerca să supravieţuiască, ştiind că a pierdut lupta. Căuta viaţa! Iar eu eram acum pus în postura de judecător total: să i-o dăruiesc sau să i-o iau? Şi nu i-am putut-o lua, căci mi-am dat seama că nu eu i-o dădusem, ci Dumnezeu. Iar eu nu eram Dumnezeu. Eram Sven Hasel, un simplu militar, aflat în această încleştare fără voia mea. Şi l-am lăsat să se ducă. L-am lăsat să scape. Am ales să-i dăruiesc viaţa. Iar el a fugit, mulţumindu-i lui Dumnezeu că a scăpat. Fără să ştie că, în acele momente, eu fusesem Dumnezeu.

Câteva minute am rămas acolo, jos, aşteptând să văd ce se petrece în continuare, dacă mai există sau nu vreun inamic, undeva, care să ne ameninţe vieţile. Când am constatat că nu mai era nimeni, m-am ridicat în picioare şi am alergat, aplecat de spate, înapoi la locul unde-l lăsasem pe Heide.

Ne-am regrupat cu toţii după câteva minute şi am făcut bilanţul. Un mort, un rănit şi restul teferi.

— Se aşteptau să fugim pe-aici, spuse Beyer, dar grosul trupelor lor e masat în partea cealaltă, în apropiere de graniţă. De-aia au fost atât de puţini aici...

— Cred că acum suntem pe cont propriu, îşi dădu cu părerea un *Obergefreiter* din grupa camaradului ucis.

— Şi eu cred la fel, îi întări spusele Bătrânul. Aşa că, haideţi să facem un plan, să vedem cum putem străbate aceşti zece kilometri rămaşi până la graniţă şi cum putem scăpa din ţara asta nenorocită.

Ne-am strâns în jurul Legionarului, care scoase o hartă şi o aşeză direct pe jos.

— Noi suntem aici, arată el cu degetul un punct aflat în Câmpia Cărei, Se pare că trupele româneşti sunt masate aici şi ne aşteaptă să trecem graniţa pe aici, locul cel mai indicat dintre toate pentru acest gen de operaţiune. Pădurea se termină aici, la doar patru-cinci kilometri de graniţă...

— Păi, atunci haideţi să mergem până acolo prin pădure şi vedem ce facem la faţa locului, zise *Obergefreiter-ul*.

— Nu e indicat, se opuse *Feldwebel-ul* Beyer. Cu siguranţă că s-au gândit şi ei la această rută şi, la faţa locului, cum spui tu, s-ar putea să ne întâmpine o trupă de toată frumuseţea. Iar noi nu suntem decât o mână de oameni, iar Heide e rănit.

— Şi-atunci voi ce propuneţi?

— Eu zic, reluă Legionarul, să mergem până aici prin pădure, apoi să o tăiem peste câmp până la pârâul acesta, iar de aici să mergem pe cursul lui până aproape de graniţă. Aşteptăm venirea nopţii şi atunci trecem dincolo, în Ungaria. Mâine seară putem fi la Debrecen!

Ei mai dezbătură o vreme detaliile, în timp ce eu, Micuţul, Porta şi alţi doi camarazi ataşaţi acum grupei noastre, Fredrick şi Haussman, am recuperat mantalele de la cei trecuţi în nefiinţă, raniţele cu provizii, armele, muniţia şi apa. Între timp, zgomotele luptei *se* îndepărtaseră, iar avioanele româneşti ne-au mai survolat doar o singură dată.

Viaţa este o fugă continuă după iubire. Chiar şi în război, tot iubire căutam. Celelalte dorinţe omeneşti care ar putea fi făcute responsabile de pornirea unui război – vanitatea, dorinţa de mărire, grandomania, ura chiar -, toate acestea au în spatele lor nevoia de iubire. Oare un om ar mai fi vanitos dacă ar fi iubit? Oare un conducător ar mai avea dorinţă de mărire, dacă asupra lui s-ar revărsa dragostea sinceră a supuşilor săi? Oare un lider s-ar mai transforma în grandoman dacă asupra lui s-ar pogorî iubirea? Oare un om ar mai fi în stare să urască alt om dacă acesta i-ar da înapoi, în loc de aceeaşi ură, o iubire nemărginită?

Mi-am pus toate aceste întrebări şi multe altele de-a lungul şi de-a latul fronturilor pe care am luptat. Răspunsul a fost simplu: iubirea ar dizolva toată ura, toată dorinţa de mărire, toată vanitatea, toată grandomania, tot ceea ce face ca un război să pornească, să dureze şi să se extindă! Fiecare suflet de soldat tânjeşte după iubire, fiecare suflet de comandant la fel, căci, înainte de a fi militari, suntem oameni! Iar oamenii nu pot trăi fără iubire. Se veştejesc ca o floare ne udată când nu au iubire. Şi-nfloresc asemenea unui câmp cu maci de fiecare dată când sunt iubiţi.

— *La ce te gândeşti, Sven*? mă întreb*ă Sevilla, care-şi revenise pe deplin după lovitura căpătată în tanc şi mergea alături de mine, ajutându-mă cât putea să-l sprijin pe Heide.*

— *La iubire*...

Camaradul meu săltă din sprâncene.

— *La iubire*?! repet*ă el mirat*.

— *Da*. *Ţi separe aiurea*?

— *Păi, mmm, nu*... *Nu, deloc*! *Răspunse el încurcat*. *Numai că*. *Nu ştiu*?... *numise pare cel mai potrivit loc să ai astfel de gânduri*.

— *Te înşeli, Sevilla*. *E cel mai bun loc de pe pământ*!

ULTIMA BĂTĂLIE

Rămăsesem în urmă zeci de metri din cauza încetinelii cu care se deplasa Julian Heide. Din fericire, glonţul nu-i atinsese niciun os. Ricoşase, probabil, dintr-un copac şi nu mai avusese forţa să pătrundă prea adânc în came. Beyer i-l scosese destul de uşor afară, cu vârful cuţitului. Legionarul îi cauterizase apoi rana cu lama încinsă în foc a aceluiaşi cuţit. Cu toate acestea, muşchiul lui Heide fusese serios afectat şi abia putea să păşească în piciorul stâng.

— Ce baftă nenorocită am şi eu, încercă el să glumească. Mă tot ating gloanţele astea, dar niciunul nu vrea să mă omoare!

— Doar te avertizează, i-o întoarse Sevilla. Ca să ştii când s-o laşi mai moale!

Mă aşteptam ca replica lui Blom să-l înfurie pe Heide, dar acesta, spre surprinderea amândurora, izbucni în râs. Îl bătu chiar prieteneşte pe spate pe camaradul nostru şi-i răspunse vesel:

— Şi cum în mai puţin de două săptămâni m-au avertizat de două ori, e timpul să mă gândesc serios la viaţa civilă, nu-i aşa?

— Cu toţii ne gândim la viaţa civilă, Julian, am spus. Eu, unul, m-am săturat de războiul ăsta fără cauză! sper să ţină Dumnezeu cu noi şi să ajungem teferi în Germania, că nu mai plec de-acolo nici dacă ar fi să stau ascuns zece ani într-o gaură de şarpe!...

— Că bine o zici! Mă aprobă Sevilla.

Brusc, Heide remarcă faptul că ceilalţi camarazi ai noştri dispăruseră. Până atunci se aflaseră în faţa noastră şi-i putusem vedea printre copaci, înşiraţi pe o linie frontală, la câţiva metri unul de altul. Acum, nu mai era niciunul!

— Jos! Am zis scurt şi ne-am aruncat cu toţii la pământ.

— Ce s-o fi întâmplat?! întrebă Sevilla.

— Voi rămâneţi aici! Ascundeţi-vă după copacul acela până merg eu să verific!

Şi m-am târât înainte, cu urechile ciulite şi atenţia încordată, grijuliu să nu fac niciun zgomot. Nu se auzea nimic, iar acest lucru era cel mai îngrijorător. Am alergat repede până în spatele unui copac bătrân, foarte gros, şi m-am oprit acolo. Am cercetat din ochi împrejurimile, dar nu am zărit nimic în afară de urmele lăsate de camarazii noştri în zăpadă. Nici în spate n-am mai văzut pe nimeni, semn că Sevilla şi Heide îmi ascultaseră sfatul şi se ascunseseră după vreun copac. În aer plutea o linişte mormântală, adâncă, dificil de suportat după ce trecusem prin confruntările gălăgioase din ultimele două săptămâni. Era o linişte prevestitoare de necazuri şi nu-mi plăcea deloc.

M-am ridicat şi-am alergat, adus de spate, către un alt copac, unde am mai zăbovit iar aproape un minut. Apoi am alergat la altul şi la altul, din ce în ce mai îngrijorat de pustietatea din jurul meu. Unde dispăruseră camarazii mei?

Parcă fuseseră de-a dreptul înghiţiţi de pădurea asta blestemată!

M-am ridicat iar de jos şi am mai avansat vreo zece metri. Şi abia atunci am observat ce se întâmplase! Mi-a venit inima la loc. Camarazi mei dispăruseră din raza noastră vizuală pentru că, pur şi simplu, coborâseră într-o Vâlcea. Acum îi vedeam pe toţi, la vreo cincizeci de metri mai jos, aproape de fundul vâlcelei, mergând în aceeaşi formaţie, atenţi la ce se întâmpla înaintea lor.

Tocmai mă pregăteam, renunţând la orice precauţie, să-i strig să ne aştepte şi pe noi, când ochii mi-au fost atraşi de ceva care se mişca sus, pe malul celălalt al vâlcelei. M-am aruncat pe burtă, încordat ca un arc, scrutând cu privirea printre vârfurile copacilor din Vâlcea. Şi l-am văzut din nou: era un militar inamic, îmbrăcat în costum alb de camuflaj. Apoi am mai zărit unul. Şi încă unul. Situaţia nu era deloc roză!

Am pus arma la ochi, am reglat înălţătorul şi am aşteptat ca unul dintre inamici să-mi apară în cătare. Se mişcau însă mereu şi ini-era aproape imposibil să-i ţintesc cu noroc. Am decis să risc şi, fără să mai stau mult pe gânduri, când unul dintre ei a ieşit de după un copac, am apăsat trăgaciul.

—: Ambuscadă! Am strigat cât m-au ţinut plămânii şi cuvântul a reverberat îndelung în pădure.

Din nefericire, nu l-am atins pe inamic, dar camarazii din Vâlcea s-au împrăştiat cu toţii, ştiind acum la ce să se aştepte. Adversarii n-au ripostat în niciun fel. Au rămas ascunşi, semn că nu făceau parte dintr-o trupă de duzină, ci dintr-o echipă bine antrenată în lupta de gherilă. Avea să ne fie foarte greu să trecem de ei. Şi-atunci am simţit din nou acea senzaţie blestemată care-mi spunea că unii dintre noi au să-şi găsească sfârşitul aici. Am încercat să o reprim, dar ea a stăruit la porţile minţii mele şi, în cele din urmă, a intrat şi s-a înstăpânit acolo.

M-am trezit deodată cu Sevilla în spatele meu.

— Ce se-ntâmplă? mă întrebă îngrijorat.

— Ne aşteaptă! sunt cel puţin o grupă!

Şi i-am făcut semn spre malul opus al vâlcelei.

— Sunt camuflaţi în costume albe, uite, acolo, după copacii aceia groşi din stânga. Şi mai e unul după lăstărişul din dreapta...

— Ce facem?

— Nu ştiu?!... Eu zic să rămânem aici şi să-i acoperim pe ai noştri. Le e mai uşor să urce spre ei dacă îi susţinem cu focuri de aici!... Heide unde este?

— A rămas în spate, dar se târăşte şi el încoace. Brusc, răsună un foc de armă şi, imediat, fu secondat de un strigăt de durere ce venea de jos, din vâlcea. Nu observasem de unde s-a tras, dar l-am văzut pe Fredrick zvârcolindu-se pe jos, după tufişul pirpiriu sub care se ascunsese. Urmă atunci al doilea foc şi Fredrick se linişti pentru totdeauna.

— De acolo, îmi indică Sevilla, uite, de-acolo a tras nemernicul! Ce bună

ar fi acum o semiautomată cu lunetă!

Îşi duse totuşi Schmeisser-ul la ochi, ţinti îndelung şi apăsă pe trăgaci de trei ori. Unul dintre gloanţe îşi atinse ţinta de după lăstăriş şi soldatul inamic îmi apăru şi mie în cătare. I-am curmat suferinţa cu un glonţ bine ţintit. Şi atunci se dezlănţui iadul!

Militarii inamici se aruncară în atac, târându-se repede pe zăpada murdară dintre copaci, către tovarăşii noştri din vâlcea. Heide apăru şi el lângă noi. Le-am făcut semn la amândoi să ne răsfirăm pe malul vâlcelei şi să tragem foc cu foc, pentru a economisi muniţia. Camarazii mei încuviinţară şi se îndepărtară, unul în dreapta, celălalt în stânga. Cei aflaţi pe fundul vâlcelei începură şi ei să tragă, acum, că adversarii ieşiseră din ascunzători. Cu calm, i-am numărat pe inamici. Erau doisprezece, dar nu mică mi-a fost mirarea să constat că pe celălalt mal mai rămăseseră cel puţin trei, căci se trăgea din trei locuri diferite.

Dacă de cei ce coborau în vâlcea se puteau ocupa camarazii mei de jos, eu, Heide şi Sevilla trebuia să-i reducem la tăcere pe cei care-i ameninţau de sus. Aşa că am făcut un semn cu mâna către tovarăşii mei şi i-am asediat cu focul nostru pe ceilalţi trei trăgători inamici. Remarcându-ne, au ripostat. Şi nu numai ei, ci şi camarazii lor de pe versantul celălalt al vâlcelei. Mişcarea aceasta a permis echipei conduse de Beyer să scoată din joc vreo trei, mai neatenţi. Şi-atunci am remarcat un lucru de-a dreptul neobişnuit: lupta se dădea, practic, fără vorbe. Nu se auzeau ordine, nu se auzeau strigăte, doar împuşcături şi gemetele răniţilor.

Deodată, răsună un şuierat binecunoscut, care-mi îngheţă sângele în vene. Şi, la nici zece secunde după aceea, proiectilul explodă chiar lângă copacul după care se pitulase Heide. Mortiere! Aveau morţiere! strigătele de durere ale camaradului nostru ne strânseră inimile. N-aveam cum să-l ajutăm acum. Compasiunea dură doar câteva secunde, apoi ne-am întors iar la luptă.

Un al doilea obuz de morţieră explodă în mâlul vâlcelei, la vreo cinci metri de mine. Schije fierbinţi muşcară înfometate din coaja copacului după care mă ascunsesem. Sevilla observase însă de unde se trăgea şi dezlănţui un tir neîntrerupt asupra inamicului. L-am secondat imediat şi morţiera a fost redusă la tăcere.

Între timp, lupta se încinsese şi jos, în vâlcea. Militarii români ajunseseră aproape de ai noştri şi trăgeau unii în alţii ca apucaţii, dar tot fără să scoată vreo vorbă. Pentru o clipă, am avut impresia că ne luptăm, pur şi simplu, cu o grupă formată numai din muţi. De pe malul celălalt, o mitralieră pomi §ă răpăie sălbatică, având ca ţintă grupul german de jos. Ce surprize ne mai pregătiseră?

— *Merde*! l-am auzit deodată pe Legionarul urlând de durere. Fusese atins, dar experienţa îi dictase să rămână locului şi să reziste cu stoicism.

Eu şi Sevilla am atacat cuibul de mitralieră. „Căţeaua”, înfuriată, s-a întors spre noi. Dar, cum ne găseam la o distanţă de cel puţin cincisprezece

metri unul de celălalt, i-a venit greu să ne fixeze pe amândoi şi s-a hotărât, în cele din urmă, asupra lui Sevilla.

— Stai jos! i-am strigat.

Şi am continuat să trag către cuibul de mitralieră, încercând să o reduc la tăcere. Spre norocul meu, am reuşit.

Jos, în vale, schimbul de focuri ajunsese la paroxism. Soldaţii inamici se apropiaseră la numai douăzeci de metri de camarazii noştri. Căzuseră vreo trei dintre inamici, iar din tabăra noastră singurul rănit era Legionarul. Brusc, o grenadă explodă chiar în ascunzişul lui Porta. L-am văzut sărind în sus, cât era el de mare. Şi rămase răstignit pe spate, rănit grav, pe zăpada stropită de propriul lui sânge. Dumnezeule!

— Căcănari nenorociţi! urlă Micuţul şi ieşi la atac, fără niciun fel de precauţie.

Scăpă ca prin minune de o rafală îndreptată asupra lui şi se aruncă la rădăcina unui copac exact la timp. Câţiva plumbi se înfipseră furioşi în scoarţa copacului, la numai câţiva zeci de centimetri de ţeasta lui.

Alte grenade explodară în vâlcea şi lupta deveni un haos. I-am făcut semn lui Sevilla şi ne-am avântat amândoi în jos, mai rostogolindu-ne, mai alunecând, pentru a ne ajuta camarazii.

— Învăluire! ţipă Sevilla. Învăluire, Sven!

O rafală inamică trasă o linie pe zăpadă, de-a lungul vâlcelei, în sus, trecând la mai puţin de o jumătate de metru de mine. M-am aruncat într-o parte şi am urmat sfatul lui Blom. Un ciot abia ieşit din zăpadă mi-a întrerupt însă avântul. M-am împiedicat de el şi am căzut, rostogolindu-mă la vale fără niciun fel de control. În cele din urmă, m-am oprit într-un tufiş uscat de măceşe. Spinii mi-au străpuns mâna şi am scăpat arma. Am bâjbâit după ea, disperat, iar inima mi s-a strâns deodată când am văzut un adversar, la câţiva metri de mine, pregătindu-se să mă împuşte. M-am rugat la Dumnezeu şi m-am pregătit să mor. Însă inamicul căzu brusc, secerat de o rafală venită în ultimul moment. Am rămas împietrit, incapabil să mă mişc.

— Hai odată, Sven, nu te mai mocăi atâta! Îmi strigă Legionarul, făcându-mi semn să mă ridic.

I-am mulţumit, mi-am recuperat arma şi m-am uitat repede în jur. Mai erau patru soldaţi români, care se adăpostiseră după copaci şi continuau să tragă spre noi.

— La de-aici, ticălosule! urlă Micuţul, aruncând p grenadă. Haussman îi repetă gestul şi încă imul îşi găsi sfârşitul atins de ploaia de schije. Bătrânul aşteptă cu calm până când un altul scoase capul de după copac şi-l nimeri direct în frunte. Mai rămăsese unul singur.

— Ieşi afară! i-am strigat în româneşte. Ieşi şi vei trăi! Nu se întâmplă nimic.

— Nu-l omorâţi! le-am cerut camarazilor mei, în germană. Apoi, în

româneşte, am repetat: Ieşi şi vei trăi! soldatul scoase la iveală doar mâinile goale.

— Ieşi afară!

— Mă predau! Răspunse el. Nu trageţi!

— Nu trageţi! Am repetat către tovarăşii mei.

Tânărul ieşi de după copac, cu mâinile sus. Se auzi un singur foc de armă şi soldatul căzu ca secerat. M-am întors nervos către cel ce trăsese.

— He, he, he! Râse Porta amar, cu sângele picurându-i din gură. Cred că-i ultimul...

Şi leşină. O linişte de mormânt ne învălui. Noi, cei rămaşi, eram întregi, dar sufletele noastre erau de-a dreptul ciuruite...

CUPRINS